

SANDRA BROWN
SECRETUL
(A SECRET SPLENDOR)

Capitolul 1

„Iar a venit”, își zise în gând Drew McCasslin în timp ce lovi mingea de tenis cu racheta. Pentru a treia zi din săptămâna aceasta femeia stătea la aceeași masă, cea mai apropiată de terasa cu vedere spre terenurile de tenis. Umbrela viu colorată, care o proteja de soare, îi umbrea parțial fața.

Nu fusese aici atunci când el și cu Gary începuseră să joace, dar simțise clipa când femeia pășise în curtea interioară. Era un loc unde puteai lua o gustare sau ceva de băut de la barul clubului. Tocmai când se concentrase asupra mersului legănat al femeii, ratase o minge bună, iar acum o privea cum se așează cu grijă, netezindu-și fusta.

— În fiecare zi progresezi, îi zise Gary când se întâlneau la fileu. Se așezară gâfâind pe scaunele de la margine, răcorindu-se cu o sticlă de *Gatorade* și ștergându-se de transpirația care le curgea șiroaie pe gât, pe frunte și pe piept.

— Dar nu îndeajuns, răspunse Drew, apoi luă o înghițitură din sticla cu limonadă. Peste sticlă se uită la femeia care stătea în curtea interioară, chiar în fața lor. Chiar din prima zi când o văzuse; stând acolo, îi trezise interesul.

Acum stătea aplecată peste masă lovind ușor cu creionul într-un carnet de notițe. Deja Drew asocia gestul cu prezența ei, întrebându-se oare ce naiba își

tot nota? După ce bău încet se uită în direcția ei mijindu-și ochii, suspicios. Oare era tot o reporteră-vampir? Doamne ferește! Oricum, nu i se părea neobișnuit ca o publicație de scandal să facă un exces de zel trimițând-o pe ea drept momeală, pentru a-l atrage în capcana unui interviu.

— Drew? M-ai auzit?

— Cum? zise tresărind, apoi se întoarse către partenerul lui de joc. Era un partener prietenos de data aceasta. Scuză-mă. Ce spuneai?

— Am spus că joci mai bine decât săptămâna trecută. Mă alergi prin tot terenul, deși vântul nu ți-e prielnic.

Drew surâse și liniile albe de la colțurile ochilor dispărură. Restul feței era bronzat, iar zâmbetul era același din zilele când nu învățase încă definiția tragediei.

— Ești bun, dar nu ca Gerulaitis sau Borg sau McEnroe sau Tanner. Regret, amice, dar trebuie să fiu mult mai bun decât tine până ce voi fi față în față cu cei buni. Vreau să dau lovitura. Nu te superi, nu? Întrebă el surâzând sub razele fierbinți ale soarelui hawaiian.

— Mulțumesc, zise Gary sec. De-abia aștept ziua când o să gâfâi cu limba scoasă, iar tu vei avea destulă energie cât să sari peste fileu când jocul s-a terminat.

Drew îl lovi pe umăr.

— Așa te vreau, îl zeflemisi el. Își luă racheta și o răsuci în aer cu acea dexteritate și finețe pe care le dobândise în ani de zile de percepere a ei ca pe o prelungire a mâinii.

Un ropot de aplauze și ovații izbucniră dinspre un grup de femei care asistaseră la partidă. Stăteau de partea cealaltă a zidului care împrejmuia terenurile. Pe

măsură ce Drew se apropia de linia de tușă, glasurile lor deveniseră mai stridente.

— Admiratoarele tale sunt în forță astăzi, zise Gary pe un ton sarcastic.

— Să le ia naiba de nebune, mormăi Drew privindu-le pe femeileperate, care se străduiau să vadă peste zid ca și când ar fi fost niște animale flămânde de la grădina zoologică, la ora mesei. El era mănecarea. Se uită furios spre ele, dar privirea lui păru că le întărește și mai tare. Strigau cuvinte obscene și căutau să-i atragă atenția cu orice preț. Una dintre ele purta un maieu până la buric; își descoperi sânul voluminos ca să i se vadă tatuat pe el numele lui împodobit cu flori, inimioare și păsări. Alta avea o banderolă ca acelea pe care le purta el pe frunte la fiecare partidă, însă o avea legată pe pulpă, foarte sus. Drew fu dezgustat.

Se strădui să se concentreze asupra mingilor pe care le lovea ușor, pregătindu-și dinainte serviciul, încercând să lovească în colțul terenului, peste fileu, scăpând reverului slab al lui Gary. Una dintre admiratoarele lui Drew îi strigă un gen de invitație destrăbălată, iar el scrâșni din dinți. Oare știau ele că ultimul lucru care l-ar fi interesat erau femeile?

Dumnezeule, Ellie murise doar de...

„La naiba, McCasslin, nu te gânde la Ellie”, se atenționează el. Dacă se gândea la Ellie în timp ce juca, toată partida se ducea naibii...

*

— Domnul McCasslin?

— Da, cu el vorbești, răspunse el la telefon foarte vesel. Era o zi minunată, însorită. Ultimul lucru la care se putea aștepta un bărbat într-o asemenea zi era ca

soția să-i moară într-o învălmășeală de metal și sticlă, efectul unui accident de mașină.

— Sunteți singur?

Drew depărtase receptorul de ureche și-l privise uluit. Râse.

— Da, sunt singur, doar cu fiul meu. E vorba de un telefon obscen? glumise el bine dispus. Nici nu se gândea cât de „obscen” urma să fie apelul.

— Sunt locotenentul Scott, de la poliția din Honolulu. S-a produs un accident.

După aceea nu-și mai amintise prea multe...

*

Acum ținea mingea în mână și o arunca în sus, apoi o prindea parcă pentru a o cântări. De fapt, încerca să-și elibereze mintea, să șteargă toate amintirile care-l frământau. Ochii îi rămăseseră ațintiți asupra femeii care stătea la masa de pe terasă. Își sprijinise obrazul în palmă și privea în gol. Părea că nu observă nimic din ce se petrece în jurul ei. Oare nu auzise gălăgia femeilor din spatele gardului? Nu era câtuși de puțin curioasă să-l privească?

Aparent, nu era deloc curioasă. Nici măcar nu aruncase o privire spre terenul de tenis. Fără să-și dea seama de ce, Drew se trezi provocat de indiferența ei, deși ideea era nebunească, fiindcă nu-și dorise decât să fie lăsat în pace, încă de la moartea lui Ellie.

— Hei, Drew, îi strigă o voce melodioasă, din direcția admiratoarelor. Când nu te mai joci cu biluțele tale, vino să te joci cu ce am eu.

Dubla semnificație era atât de evidentă și de insolentă, încât Drew simți cum i se înfierbântă sângele în vene, iar mingea pe care o servi săgetă văzduhul, aproape nevăzută. Restul setului continuă la

fel ca acest serviciu: pase nervoase, joc agresiv. Când terminară, Gary promise doar două puncte.

Acesta își aruncă prosopul pe după gât și spuse:

— Dacă știam că pentru a juca o partidă la nivelul campionatelor nu ai nevoie decât de o sugestie murdară din partea admiratoarelor tale, le-aș fi angajat cu ora, încă de acum câteva săptămâni.

Drew își strânsese deja lucrurile în geanta cu fermoar, apoi puse racheta în husa ei și porni spre scările care urcau spre terasă.

— Multe dintre ele pot fi angajate cu ora, sunt sigur de asta.

— Nu fi prea dur cu ele. Sunt admiratoarele tale.

— Mă descurc mai bine cu admiratori care sunt comentatori sau cronicari sportivi. Din păcate, printre ei, nu am niciun admirator. Nu fac altceva decât să spună lumii că sunt terminat, ratat. Beat tot timpul.

— *Erai* beat tot timpul.

Drew se opri cu o treaptă mai sus decât cea pe care ajunsese Gary. Se răsuci și-l privi furios. Acesta păru nevinovat și absolut sincer. Ce spusese el era adevărat. În fața unei atât de deschise prietenii, Drew se calmă.

— Eram, nu-i așa? Îl întrebă oftând stânjenit.

— Dar acum nu mai ești. Astăzi ai fost bunul Drew de altădată. Servicii fulgerătoare. Drace! De fiecare dată când mingea venea spre mine, parcă-mi vedeam viața trecând prin fața ochilor. Drew surâse. Mișcări bine gândite, strategia adaptată dezavantajului meu de a lovi pe stânga.

Drew se luminează și spuse:

— Nu credeam că vei observa.

— Pe naiba!

Râdeau bine dispuși și urcau ultimele trepte

care duceau spre terasă. Drew observă că ea era tot acolo, iar pe masă, în fața ei, avea împrăștiate niște hârtii. Un pahar cu apă minerală se afla în fața mâinii drepte. Mâzgălea furioasă pe un bloc-notes cu file galbene. Cei doi urmau să treacă pe lângă masa ei, fiindcă se duceau la vestiare. Drew se gândi că va atrage atenția asupra lui dacă ar trece pe lângă scaunul unde stătea ea. Erau aproape în rând cu ea când își ridică brusc privirea. Mișcarea era oarecum reflexă, ca și când i-ar fi tulburat șirul gândurilor, iar ea se uită involuntar spre ei, ca să vadă sursa întreruperii. Îl privi doar pe Drew, direct în ochi, iar impactul ochilor ei îl făcu să o analizeze cu atenție, uitând de discuția cu Gary.

Ea își coborî imediat privirea spre hârtii, dar Drew avu timp să remarce nuanța incredibil de verde a irișilor ei, umbriți de niște gene lungi, arcuite. Atunci Drew se hotărî. Puse pariu cu sine. Dacă o va mai găsi acolo când va reveni de la vestiare, îi va vorbi. Dacă nu, foarte bine, nu va pierde nimic. Nu era de fapt interesat în a cunoaște o femeie, oricine ar fi fost ea, dar aceasta îl intriga. Dacă voia să fie sincer față de el însuși, trebuia să recunoască: motivul principal al curiozității lui era faptul că ea nu era deloc interesată de persoana lui. Da, va lăsa totul la voia întâmplării. Dacă o va mai găsi aici când va ieși de la vestiar, măcar o va saluta. Ce era rău în asta?

„Încă un amănunt, își aminti el. Nu zăbovi mult la duș.”

*

Arden își simțea inima bătându-i ca o tobă.

Trecuseră cinci minute de când îl văzuse de aproape pentru prima dată, în carne și oase. Fusese

atât de aproape de ea! Inima tot nu i se liniștise. Își șterse palmele transpirate cu șervețelul șifonat pe care-l ținuse în pumnul strâns. Luă o înghițitură din paharul cu apă minerală cu aromă de lămâie și auzi cuburile de gheață răsunând în interior.

Se uitase direct la ea. Ochiul îi se întâlniseră. Pentru foarte scurt timp, totuși, parcă o lovise fulgerul la această primă întâlnire pe viu cu Drew McCasslin, cunoscând legătura care-i apropia. Doi oameni perfect străini unul față de celălalt, având un secret pe care-l vor împărtăși tot restul vieții lor.

Privi terenul unde jucase el cu atâta măiestrie. Cu câteva luni înainte nu știuse prea multe despre tenis, în special despre cel profesionist. Acum devenise aproape expertă și își îmbogățise cunoștințele despre acest subiect. Cu siguranță că trebuise să se pună la punct cu cariera lui Drew McCasslin.

Un grup de patru doamne apărură pe teren, foarte caraghioase în ținuta de tenis, cu diamante și bijuterii la mâini și la gât. Se uită spre ele și zâmbi compătimitor, amintindu-și de îndemnul lui Ronald de a se înscrie și ea în liga de tenis a clubului din Los Angeles.

— Nu e pentru mine, Ron. Nu sunt genul sportiv. Nu sunt participantă, ci observatoare.

— Da, preferi să stai închisă în casă toată ziua și să scrii citatele acelea stranii, pe care le încui și nu le arăți nimănui. Pentru Dumnezeu, Arden, nu trebuie să joci bine! Nu-mi pasă dacă știi să joci tenis sau nu. E doar în avantajul imaginii mele profesionale, ca să nu mai vorbim și de contactele valoroase pe care le-ai putea stabili devenind membră activă a clubului. E bine să te asociezi cu celelalte soții de medici.

El o înscriesese la bridge. Nu era o maestră, însă juca destul de bine ca să fie invitată la diferite concursuri sponsorizate de clubul local, iar acest lucru îl mulțumea pe Ron, fiindcă îi dovedea că-i ascultă sfatul de a frecventa un cerc de prietene adecvat poziției de soție de medic cu reputație.

Apoi apăruse Joey, care-i adusese o scuză pertinentă pentru a-și rezuma viața socială la minimum. Joey îi oferise scuze pentru multe altele. De unele ar fi dorit să uite. Oare fiul ei drag, adorabil, extrem de dulce și de nevinovat ar fi înțeles acea hotărâre care-i schimbase cursul vieții? Oare el ar putea-o ierta pentru ceea ce ea însăși nu se iertase nici acum?

Îi ceruse să o ierte în acea zi îngrozitoare, când sicriul miniatural fusese coborât în mormântul îngust. Îl rugase și pe Dumnezeu să o ierte pentru amărăciunea resimțită când privea cum un copil frumos, inteligent, se stinge pe un pat de spital, în timp ce alți copii sănătoși se joacă, aleargă și fac năzdrăvăanii.

Se sustrase din reveria sentimentală, mai bău puțină apă minerală, apoi toastă în minte pentru o abordare adecvată a lui Drew McCasslin. Toată lumea știa că, de când se retrăsese pe acea proprietate bine păzită de pe insulă, evitase interviurile și publicitatea de orice fel.

Zile la rând Arden se străduise să-și facă un plan pentru a-i vorbi. Pe tot parcursul zborului lung de pe continent, chiar și când sosise pe Maui, renunțase pe rând la toate proiectele. Singurul lucru pe care-l făcuse bine era că obținuse o cameră în stațiunea învecinată clubului unde el se antrena zilnic. Conducerea îi garantase lui Drew că nu va fi deranjat de nimeni. Aceasta era prima zi când îl urmărise și când nu intrase la vestiare prin ușa metalică, dând

direct pe terenul de joc.

Ea preferase să joace subtil, să se facă văzută și să observe ce se întâmplă. Se prefăcuse că nu-l observă. Era ușor de remarcat că nu-i plăceau admiratorii zgomotoși. Astăzi o observase. Instinctul îi spunea asta. Dăduse impresia de dezinteres, dar îi monitorizase fiecare mișcare. El se uitase de mai multe ori în direcția ei, în special după ce îi reușea o lovitură bună. Nu o surprinsese niciodată cu ochii pe el. O personalitate celebră, precum Drew McCasslin nu era obișnuit să fie ignorat.

În cazul lui această vanitate era justificată. Avea părul blond, puțin cam lung, dar îi venea extraordinar de bine cu tenul bronzat. Trăsăturile prelungi nu înregistraseră încă ravagiile recente a băuturii. Brațele uniform bronzate, picioarele, care se mișcau cu precizia și puterea unui motor bine uns, erau întruchiparea grației masculine; în contrast cu pielea bronzată, tot corpul îi era acoperit cu păr roșcat. Avea anvergura pieptului mai mare decât alți jucători de tenis, însă acest mic dezavantaj era compensat de jocul mușchilor profilați prin tricoul alb, imaculat.

Era evident că, de când îi murise soția, Drew McCasslin prefera ca femeile să nu-i remarce sex-appeal-ul și virilitatea.

Nu, se comportase bine, își zise Arden, felicitându-se pentru mersul lucrurilor. Astăzi se uitase la ea. Poate că mâine...

— Cred că aveți mulți prieteni și rude. Arden tresări speriată de vocea baritonală și se întoarse; spre surprinderea ei, se trezi privind exact în șlițul unui șort alb. Umflătura de dincolo de șliț era produsă fie de o lenjerie foarte strâmtă, fie de un suspensor. Ambele posibilități îi trimiseră un curent de intensitate ridicată în tot corpul.

Își dezlipi ochii de pe pelvisul lui Drew McCasslin și îi îndreptă spre abdomenul plat, acoperit de un bluzon din fâș de culoare albastru marin, încheiat cu fermoarul doar până la jumătate, lăsând vederii un piept acoperit abundant cu păr blond-roșcat. Zâmbetul lui dezvăluia niște dinți demni de reclamele ortodontiștilor. Maxilarul inferior, cu șiragul alb de perle, denota o fire oarecum încăpățânată. Ochii albaștri erau la fel de fermecători cum se zvonea.

— Poftim? spuse ea pe un ton care dorea să nu trădeze emoția.

— Văd că sunteți foarte ocupată cu scrisul. Mă gândeam că sunt cărți poștale pentru cei de acasă. „Aș fi dorit să fii cu mine”, chestii de genul acesta. Glasul lui era limpede, cu tonalități baritonale, constant, iar modul de adresare părea extrem de personal.

Arden surâse, amintindu-și că trebuia să pară degajată.

— Nu. Nu sunt cărți poștale. Nu am pe nimeni acasă care să-mi ducă dorul.

— Atunci nu s-ar supăra nimeni dacă m-aș așeza la masa dumneavoastră.

— Poate că eu m-aș supăra.

— Zău?

Și mai emoționată, dar nedorind să-i dea de înțeleas asta, tăcu câteva secunde, apoi zise:

— Nu. Cred că nu.

După ce puse geanta de pânză pe scaunul gol de lângă ea, se așează. Întinse mâna peste hârtiile împrăștiate pe toată masa.

— Drew McCasslin.

Ea îi strânse mâna.

— Arden Gentry. Îl atinsese! Privi cele două mâini împreunate, pielea lui și pielea ei, minunându-se de acest prim contact fizic, primul, de altfel, de când...

— Sunteți în vacanță? întrebă el politicos.

Ea își retrase mâna și își reluă locul pe scaun, încercând să disipeze stângăcia pe care o simțea în glas.

— Parțial. Mai degrabă e un amestec de afaceri și odihnă.

El îi făcu semn barmanului care aștepta în spatele tejghelei.

— Mai beți unul? întrebă el făcând semn spre băutura din pahar.

— Aș dori un suc de ananas de data aceasta, spuse ea zâmbind.

— Se vede că sunteți străină de locul acesta, încă nu v-ați săturat de băuturile lor.

Arden se gândi cât de atrăgător era zâmbetul lui. Se simțea atât de fermecată de persoana lui, încât uită motivul pentru care dorise să-l cunoască, să-i câștige încrederea, să-i devină prietenă, dacă se putea. J

— Doamna dorește suc de ananas, iar pentru! mine patru pahare de apă, vă rog, îi spuse barmanului.

— Imediat, domnule McCasslin. Astăzi ați lucrat excelent.

— Mulțumesc. Grăbiți-vă cu apa. Sunt deshidratat.

— Da, domnule.

— Chiar că ați jucat bine, îl complimentă Arden după ce barmanul plecă să aducă băuturile.

El o studie câteva minute, apoi zise:

— Nu mi-a făcut impresia că ați fost prea atentă la partidă.

— Doar dacă aș fi fost oarbă și surdă nu aș fi remarcat-o. Nu prea mă pricep la tenis, dar văd că acum jucați mult mai bine decât acum câteva luni.

— Pe atunci știați cine sunt?

— Da. Vă văzusem la televizor o dată sau de două ori. Când îl văzu cât de descumpănit arată, Arden zâmbi. Sunteți o celebritate, domnule McCasslin, îi șopti convingător. Oameni din toată lumea vă cunosc.

— Și mulți dintre ei nu se dau înapoi de la a se holba la mine când ies în public. Cuvintele lui sunau ca o provocare.

— Vă referiți la admiratoarele din colțul acela? zise ea întorcând capul spre zona apărută de gard, unde grupul zgomotos se adunase în cele din urmă, după care se răspândise la fel de repede.

El scoase un sunet disperat.

— Vă vine să credeți că am acceptat să mă pregătesc aici fiindcă mi s-a promis că voi fi ferit de ochii lumii și că nimeni nu va afla de mine? Aceste terenuri sunt cele mai bune din Maui, dar s-a omis faptul că oaspeții stațiunii au acces liber la jocul de tenis. Când se află că am antrenamente... Oftă disperat iar. Mă rog, ați văzut ce se întâmplă.

— Mulți bărbați s-ar simți flatați de o adorație asemănătoare.

El păru că nu acceptă provocarea și schimbă subiectul.

— Totuși, ce sunt acestea? întrebă uitându-se atent la hârtiile de pe masă.

— Notițe. Sunt scriitoare colaboratoare.

Îl văzu cum bate în retragere, cu toate că nu făcuse nicio mișcare. Privirea îi deveni rece, fără expresie. Strânse buzele de parcă auzise ceva grav. Barmanul aduse paharele cu apă rece, iar el luă unul și se văzu cum degetele i se încleștează pe forma circulară, aburindă.

— Înțeleg, zise crispat.

Arden se uită în jos, spre șervețelul peste care j era așezat paharul cu suc.

— Nu cred că înțelegeți. Sunt scriitoare, nu reporter. Nu mă interesează interviurile. Dumneavoastră ați inițiat această conversație, nu eu, domnule McCaslin. Văzându-l că nu răspunde, își ridică privirea și-l privi pe sub gene, cu nevinovăție. El redeveni cel de dinainte, surâzător, prietenos, dar precaut.

— Spune-mi Drew, te rog.

El stabilise termenii armistițiului, iar ea îl acceptă.

— Bine, Drew. Spune-mi Arden.

— Ce fel de scriitoare? Romancieră?

— Nu încă, răspunse ea râzând. Poate într-o bună zi. Deocamdată încerc să abordez orice subiect ce mi se pare interesant, până ce mă voi stabili la un gen. Dintotdeauna mi-am dorit să vin pe insulă, dar nu am reușit. Mi-am pregătit câteva subiecte de articole, ca să-mi finanțez călătoria. Astfel pot rămâne mai mult și nu trebuie să-mi fac probleme pentru contul în bancă. Drew găsi atrăgătoare vocea ei și felul cum își apleca ușor capul când vorbea. Părul negru îi mângâia gâtul și umerii. Vântul dinspre ocean îi flutura șuvițele cu nuanțe roșiatice de la soare și i le lipea pe obraji, după care le cobora la loc, lăsând să i se vadă pielea fină și bronzată deja, având culoarea piersicii coapte. Arden Gentry avea o piele foarte plăcută. Ca și părul. Ca și buzele. Toate păreau numai bune de mângâiat.

Drew își dresе glasul:

— Articole despre ce?

Arden îi explică; scria unul pentru rubrica de călătorii a ziarului *Los Angeles Times* și altul pentru o revistă de modă. Intenționa să intervieveze și un botanist din partea locului despre care va scrie un articol pentru o publicație de specialitate. El nu prea asculta.

Era prima dată, de când o cunoscuse pe Ellie, când o femeie îl interesa. Părea surprins, fiindcă nu se gândise să se mai lege de vreo altă femeie. Asta nu înseamnă că și-ar fi refuzat o conversație sau o întâlnire, dar, cunoscând-o pe Arden, se gândi că poate, într-o zi, va reuși să-și revină după moartea lui Ellie și să simtă nevoia unei partenere.

Fizic era foarte conștient de prezența lui Arden Gentry. Numai un eunuc orb nu ar fi fost. Era o femeie frumoasă și chipul ei emana o liniște interioară pe care el o găsea atrăgătoare. Încercă să se concentreze asupra acestui detaliu și asupra vocii sale, ca să uite de alte aspecte profund vizibile.

Din clipa când se așezase, încercase să nu se uite la sânii ei și să nu mai facă speculații, întrebându-se dacă forma lor viguroasă se datora unui sutien fără bretele, invizibil pe sub rochia verde de vară, sau generozității naturii. „Ce naiba! Uită-te mai bine.”

După câteva minute de deliberări votă pentru cea de-a doua teorie fiindcă după fiecare adiere a vântului observa cum i se întăresc sfârcurile, devenind vizibile prin materialul rochiei. Simți cum dorința se instaurează în același loc unde o îngropase odată cu înmormântarea lui Ellie; nu știa dacă ar trebui să-i fie rușine sau să se bucure pentru această senzație.

Nu mai admirase un trup de femeie din ultima noapte de sex cu Ellie. Nu-l excita imaginea palpabilă a cărnii; ca orice bărbat, era interesat de anumite părți ale corpului femeii, dar acum... acum era cu totul altceva. La Arden nu-i plăcea doar carnea expusă, ci personalitatea ei, inteligența și evidenta ei nepăsare față de figura lui publică.

O scânteie din vechea sa malițiozitate se aprinse. Se întrebă cum ar reacționa ea dacă s-ar apleca ușor peste masă și i-ar spune: „Arden, te rog să

nu te consideri jignită, dar, pentru prima dată de la moartea soției mele, nu sunt dezgustat de reacția de răspuns a trupului meu față de o femeie”.

Existaseră femei, trupuri. Nimic mai mult. Toate îi fuseseră procurate de prieteni bine intenționați care credeau că mâini și buze talentate erotic îl pot vindeca de toate lipsurile. Când își mai amintea de aceste întâlniri bahice, treaz fiind, i se făcea greață de el însuși.

Într-o noapte, la Paris, unde se făcuse de rușine public, în urma unei înfrângerii umilitoare pe terenul de tenis, își găsisese singur o femeie. Era una dintre cele mai josnice târfe. Și-o alesese drept pedeapsă. În semn de penitență. Mai târziu, când se mai trezise, plânsese și se rugase lui Dumnezeu să nu se fi molipsit de vreo boală pentru care să fie stânjenit de atunci încolo.

Acesta fusese punctul de întoarcere. Ultimul capitol din romanul de sinucidere al lui Drew McCasslin. Nimeni altcineva nu-l putea salva; trebuia să se salveze singur.

În afară de el însuși trebuia să se gândească și la Matt.

— De cât timp trăiești pe insulă? întrebarea lui Arden îl readuse în prezentul mai luminos.

— Mare parte din viața mea de adult. După ce am început să câștig și am fost confirmat ca jucător de clasă, aici mi s-a părut locul ideal pentru un burlac. Locuiam în Honolulu când am cunoscut-o pe Ellie. Ea... Se opri brusc. Privi în jos, spre apa din pahar, și umerii îi coborâră.

— Știu despre soția ta, Drew, spuse Arden cu blândețe. Nu trebuie să te simți stânjenit fiindcă ai adus vorba de ea.

Citi în ochii ei o compasiune total străină de curiozitatea morbidă cu care era obișnuit pe chipurile celorlalți. Acest lucru îl forță să continue:

— Tatăl ei era ofițer de marină, staționat la Pearl. Eleanor Elizabeth Davidson. L-am spus că era prea greu pentru o femeie de talia ei – era foarte minionă – să poarte un nume rezonant, de primă doamnă și de regină.

— Așa că tu ai numit-o Ellie, spuse Arden încurajându-l cu un zâmbet.

El răspunse râzând:

— Da, spre exasperarea părinților ei. Luă o înghițitură de apă și desenă câteva cercuri pe paharul aburit. Oricum, după ce a murit, am dorit o schimbare de decor, așa că m-am mutat la Maui, unde mă simt puțin mai izolat. Doream să fiu protejat, eu și Matt, de ochii curioșilor.

— Matt? întrebă ea încordată.

— Fiul meu, o informă Drew.

Arden simți inima rezonându-i în gât, dar reuși să spună:

— Oh, da. Am citit și despre el.

— E grozav. Cel mai isteț, cel mai drăguț puști din lume. Azi-dimineață a... Drew se opri în mijlocul propoziției. Scuză-mă. M-a luat gura pe dinainte, așa mi se întâmplă când vorbesc de el.

— Nu te teme că mă plictisești, îi zise ea curioasă.

— Dacă-mi dai o mică șansă, s-ar putea să o fac. Deocamdată ajunge să spun că e singurul capitol din viața mea cu care mă pot mândri în ultima vreme. Locuim chiar lângă plajă. Lui îi place foarte mult.

Arden încerca să nu se dea de gol și privea spre orizont. Soarele trimitea reflexii roșiatice pe suprafața oceanului. Din acest unghi, strălucirea era aproape

orbitoare. Insula Molokai apărea ca o umbră albastru-cenușie spre orizont, în partea nord-vestică. Palmierii se legănau grațios în ritmul rafalelor de vânt. Valurile cu creste înspumate se rostogoleau și sărutau nisipul plajei, după care se retrăgeau regretând.

— Înțeleg de ce îți place să locuiești aici. E minunat.

— Pentru mine a fost minunat. Locul acesta are calități miraculoase; vindecă atât mental, cât și fizic.

Drew se întrebă cum de poate să discute atât de deschis cu această femeie. Știa răspunsul deja. Îi inspira încredere și radia înțelegere. Pe când se uita la ea, cu o sprinceană ușor arcuită, o idee îi veni în minte și o exprimă:

— Spuneai că nu-ți duce nimeni dorul acasă. Nu ești căsătorită?

— Am fost. Sunt divorțată.

— Copii?

— Un fiu. Joey. Îl privi drept în ochi. A murit.

Drew spuse câteva cuvinte de regret, oftă, apoi continuă:

— Sincer regret. Știu cât de dureroase pot fi amintirile trezite inoportun.

— Nu ai de ce. Singurul lucru care doare este că, uneori, prietenii mei nu vor să vorbească despre el, ca și când nu ar fi existat.

— Și mie mi s-a întâmplat asta. Oamenii evită să pomenească numele lui Ellie ca și când s-ar teme că aș izbucni în plâns și i-aș pune într-o situație delicată, sau nu mai știu ce altceva.

— Da, recunosc Arden. Vreau ca Joey să rămână în amintirea oamenilor. Era un copil frumos, vesel, minunat.

— Ce i s-a întâmplat? Accident?

— Nu. Când avea patru ani s-a îmbolnăvit de

meningită, care i-a distrus rinichii. De atunci făcea tratament de dializă și am presupus că va putea duce o viață aparent normală, dar... Glasul i se stinse și tăcu câteva minute, fără să-și dea seama de mișcarea din jurul ei. La o masă lângă ei se râdea zgomotos, barmanul dăduse drumul la mixer pentru a amesteca un cocktail și un strigăt răsună de pe terenul alăturat. Situația lui s-a înrăutățit. A suferit complicații și, fiindcă nu s-a găsit un organ pentru transplant, a murit.

— Soțul tău? întrebă Drew fără prea multe menajamente.

Oare când îi luase mâna într-a sa? Arden nu-și amintea, însă, dintr-o dată, deveni conștientă că îi mângâia încheieturile degetelor.

— Divorțasem înainte de moartea lui Joey. Practic m-a lăsat singură cu el.

— Domnul Gentry pare un ticălos veritabil.

Arden râse. Numele lui nu era Gentry, dar nu putea spune nici că Drew merita epitetul.

— Ai dreptate, așa este.

Râseră amândoi, dar realizară că-și strângeau mâinile în public. Stânjeniți, roșiră ușor. Drew îi dădu drumul la mână și dădu să-și ia geanta.

— Te-am reținut de la treabă. Am promis să stau cu puștiul în după-amiaza aceasta pentru ca menajera noastră să poată merge la cumpărături.

— Ai o menajeră care se ocupă de Matt? E... bună cu el? întrebă ea neliniștită.

— Nu știu ce m-aș face fără ea. O aveam pe doamna Laani dinainte de venirea lui Matt. Când a murit Ellie, ea a preluat greul și s-a mutat la mine. Am încredere totală în ea.

Arden simți cum mușchii i se relaxează.

— E bine să ai o persoană de nădejde așa ca ea.

Drew se ridică și întinse mâna.

— Mi-a făcut plăcere, Arden.

— Și mie, zise ea strângându-i-o.

Drew părea că nu intenționează să-i lase mâna liberă. Când o făcu, degetele lui șterseră delicat palma ei. Ar fi dorit să facă acest gest pe obrazul ei, pe braț, pe umăr. Ar fi dorit să facă exact ce făcea părul ei; să-i atingă pielea de pe gât și să-i mângâie obrazul delicat.

— Sper să te distrezi și mai departe.

Arden resimți bătaile puternice ale inimii; parcă i se uscaseră gâtul.

— Sunt sigură că așa va fi.

— Atunci, la revedere.

— La revedere, Drew.

Făcu vreo câțiva pași, apoi se opri. Cântări decizia înainte de a o lua, apoi, se întoarse la ea. Avea de gând să facă un lucru pe care nu-l mai făcuse de când o cunoscuse pe Ellie Davidson. Intenționa să-i facă o invitație.

— Ăăă, știi ceva; mă întrebam dacă mâine mai ești aici.

— Nu știu, zise Arden cu o detașare calculată. De fapt, își ținea răsuflarea și se ruga în gând. De ce?

— Păi, mâine voi juca tenis cu Gary. Își schimbă greutatea corpului de pe un picior pe celălalt. Îmi spuneam că, dacă mai stai pe aici, poate că vrei să urmărești o partidă, două, apoi am putea lua prânzul împreună, în stațiune.

Arden își ridică privirea și închise ochii, jubilând.

— Dacă nu vrei... încep el.

— Ba da, zise ea grăbită, ridicând capul. Adică, vreau, ar fi... mi-ar plăcea.

— Grozav! exclamă el, recăpătându-și încrederea în sine.

De ce naiba conta atât de mult pentru el ca ea să accepte? Ar fi putut avea orice femeie dorea,

oricând. Și nu pentru masa de prânz. Acum însă era foarte important ca Arden să accepte.

— Atunci, ne întâlnim tot aici, pe la prânz? întrebă el, privind-o pe furiș, de sus în jos, în special zăbovind asupra poziției picior peste picior, special pregătită pentru dialogul final. Dacă avea gleznele groase?

— Voi fi aici.

Avea glezne superbe.

— Pe mâine, spuse el cu zâmbetul acela fermecător.

— Pe mâine, răspunse ea, sperând să nu i se fi văzut buzele tremurând.

Din câțiva pași Drew traversă terasa. Ea îl privi cum merge, admirându-i maniera elegantă de a se mișca și silueta athletică.

Îl plăcea! Era bucuroasă că-l place. Era un bărbat cumsecade. Un om extraordinar, mai exact, unul adevărat; nu un semn de întrebare fără nume, fără identitate, care să-i bântuie mintea. Un bărbat cu o identitate și o personalitate. Un bărbat care avusese experiența iubirii, a durerii, care le rezistase amândurora cu stoicism.

Îi câștigase încrederea și asta o făcea să se simtă oarecum vinovată. Oare ar mai fi invitat-o la prânz dacă i-ar fi spus cine este? Ar mai fi fost la fel de nerăbdător s-o revadă, dacă ar fi știut că ea era femeia însământată artificial cu sperma lui? I s-ar fi destăinuit el la fel de sincer, dacă ar fi venit la el și i-ar fi spus „Eu sunt mama pe care ați închiriat-o tu și Ellie. Eu ți-am purtat copilul în pântec”?

Cât lipsise ea, camerista făcuse curățenie în cameră și lăsase aerul condiționat să funcționeze la maximum. Arden își lăsă pe masă poșeta și carnețelul de notițe, apoi reglă termostatul de pe perete, după care trase într-o parte ușa de sticlă și ieși pe terasa cu vedere spre ocean. Camera fusese foarte scumpă, dar vederea compensa fiecare bănuț în plus.

Trase adânc aer în piept și, pe măsură ce-l expira, rosti numele lui Drew McCasslin. Persoana pe care o urmărea. În sfârșit, îl cunoscuse, vorbise cu el, îl auzise rostind numele fiului ei: Matt.

După ce se dezbracă de rochia de oraș, își luă pe ea un halat plușat. Leși din nou în căldura primitoare hawaiiană și se așeză pe unul din cele două scaune de pe terasă. Își rezemă picioarele pe tăblia celui alt, își sprijini bărbia pe genunchi și privi peisajul marin, încântător.

Probabil că Drew crezuse că Gentry era numele ei de căsătorie, dar ce nu știa era că își aruncase de pe umeri acest nume, cum își lasă șerpii pielea veche primăvara. O făcuse de îndată ce înaintase acțiunea de divorț. Nu mai dorea să aibă nimic în comun cu Ronald Lowery, nici măcar numele lui demn de dispreț.

Exact când credea că mânia se evaporase complet, ea îi revenea în suflet și îi încrâncena ființa, cum se întâmpla acum. Era o senzație ușoară, tulbure, ca o ceață, dar la fel de apăsătoare și de sufocantă.

Oare nu va putea uita niciodată seara umiltoare când el adusese în discuție subiectul? Ea era în bucătăria casei lor din Beverly Hills și pregătea cina. Era una dintre puținele seri când Ron venea acasă direct, după ce pleca de la birou. În acea după-

amiază o sunase și-i spusese că nu așteptau să se nască niciun copil în acea zi, că-și făcuse rondul mai devreme și că urma să plece curând, pentru a ajunge la timp ca să ia cina împreună. Într-o căsnicie care pentru Arden reprezentase o dezamăgire, chiar și o cină împreună era un eveniment. Dacă Ron încerca să îmbunătățească starea lucrurilor, atunci Arden își va aduce și ea contribuția ei.

— Cu ce ocazie? îl întrebase ea când îl văzu intrând cu o sticlă de vin în mână. Ron o sărutase pe obraz.

— Vreau să sărbătorim soarta, zise el degajat. Din experiența ei știa că el e genul de bărbat căruia îi place să aibă secrete nu fiindcă ele ar fi făcut plăcere altora, ci fiindcă îi dădea sentimentul superiorității față de ceilalți. Arden aflate asta demult și nu insista acum. Mai ales că se dovedeau a fi, în cele din urmă, neplăcute.

— Friptura va fi gata imediat. Ce-ar fi să treci pe la Joey? E în birou, se uită la *Strada Sesam*.

— Pentru Dumnezeu, Arden. De-abia am ajuns acasă. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori acum ar fi să-i ascult sporovăiala lui Joey. Pregătește-mi ceva de băut.

Ea îi făcu pe plac, ca de obicei.

— Joey este fiul tău, Ron, îi spuse dându-i paharul cu whisky și apă. Te iubește la nebunie, dar nu vă petreceți destul timp împreună.

— El nu poate să facă lucruri normale.

Arden îl privi dezgustată cum dă pe gât băutura, apoi îi întinde paharul și o privește cu ochi care-i comandau să-l mai umple o dată.

— De aceea ar fi de dorit să cauți să...

— Isuse! Ar fi trebuit să-mi dau seama că, dacă vin acasă cu vești bune, tu îmi strici chef, fiindcă mereu îți place să te plângi. Mă găsești în sufragerie.

Cheamă-mă când va fi gata masa. Masa noastră. Vreau să rămânem singuri ca să putem vorbi despre ceva important, așa că dă-i lui Joey să mănânce mai devreme, apoi culcă-l. Spunând acestea, ieși nervos din cameră, iar Arden observă cu o imensă plăcere că pantalonii lui se șifonaseră la spate și că atârnavă ca un sac. Când îl cunoscuse pe Ron, student la medicină fiind, el se mândrea cu fizicul său athletic. Mai târziu, după prea multe petreceri cu băutură și mâncare, stomacul său nu mai era la fel de plat. Fesele începuseră să i se aplatizeze și șoldurile să se lățească. Nu mai era deloc la fel de suplu și de plăcut ca altădată. O știa bine. Acum nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-și continue practica de ginecolog, din cauza căreia sacrificase totul, chiar și iubirea pentru Arden.

Ea făcu un efort mare în acea seară să pară degajată și să-l cheme pe un ton reconciliant în sufragerie. Joey fusese deja hrănit, sărutat în grabă de tatăl său, apoi culcat. Cina pe care o pregătise era foarte bogată. Pe vremea aceea încă îi plăcea să gătească.

— Bine, zise ea surâzătoare, privindu-l peste masă cum își termina de mâncat și cea de-a două porție de tartă cu mere, ai de gând să-mi spui ce sărbătorim?

— Sfârșitul tuturor problemelor, zise el bine dispus.

Sfârșitul problemelor ar fi însemnat pentru ea să-l vadă pe Joey vindecăt complet și să ducă o viață normală pentru un copil de trei ani. Îl întrebă pe Ron:

— Ce probleme? Clinica merge bine, nu?

— Da, dar... Ron se opri și oftă. Arden, știi că de la o vreme am resimțit nevoia să... să mă odihnesc, să mă deconectez puțin. Toată ziua nu aud decât femei

văitându-se de dureri de burtă sau ținând îngrozite în sala de tratament.

Arden simți că trebuie să-i dea o replică, dar o înghiți. Tatăl ei nu simțise la fel toată viața, deși avusese aceeași specialitate și reușise să devină foarte apreciat în Los Angeles. El nu fusese intolerant la durerile pacientelor, închipuite sau nu, așa cum era Ron.

— Am cam jucat de la o vreme și... Ridică din umeri și-i zâmbi cu nevinovăție, pentru a-i alunga panica din privire. Sunt falit. Înglodat în datorii până în gât.

Lui Arden îi trebuiră câteva minute bune ca să realizeze sensul celor auzite, apoi încă unul pentru a se lupta cu panica. Primul ei gând fu Joey. Tratamentul lui era foarte costisitor.

— Cât... cât de mari sunt datoriile?

— Îndeajuns de mari cât să vând cabinetul sau să-l amanetez pentru o sumă pe care nu aş fi în stare s-o procur, oricât de mulți țânci aş aduce pe lume.

Toată mâncarea consumată parcă îi venea înapoi în gât.

— Dumnezeuule! Cabinetul tatei.

— La naiba! urlă Ron, lovind atât de tare cu pumnul în masă, încât porțelanul și paharele zdrăngăniră câteva secunde. Nu e *al lui*, ci *al meu*. Al meu, m-ai auzit? El a fost un simplu doctor de țară, cu metode băbești; eu sunt cel care a modernizat clinica, transformând-o...

— Fabrica, vrei să spui. Fiindcă așa o conduci; fără milă și înțelegere pentru femeile pe care le tratezi,

— Le ajut.

— Da, bine, ești un medic bun. Unul dintre cei mai buni, dar nu ai sentimente, Ron. Nu vezi femeia pe care o tratezi ca fiind o persoană. Te interesează doar

carnetul ei de cecuri.

— Nici pe tine nu te deranjează casa în care trăiești și faptul că ești membră a unuia dintre cele mai elegante cluburi regionale...

— *Tu* ai dorit această casă și pe mine la club, nu eu.

— Când o femeie iese din biroul meu, se simte cea mai importantă din lume.

— Știi grozav de bine cum să te porți cu un pacient. Te cunosc, Ron; nu sunt proastă, dar totul e doar un spectacol. Cu farmecul tău poți convinge pe cineva cât de mult te interesează soarta lui.

El se rezemă pe spătar și își întinse picioarele în față, încrucișate. Avea o figură care cerea palme.

— Vorbești din experiență? o sfidă el.

Arden privi în farfurie. La scurt timp după căsătoria lor înțelesese că toată povestea lor de dragoste și afecțiunea lui nemaiîntâlnită pentru ea nu erau decât pentru interesul personal; nu pentru a dobândi o soție iubitoare, ci o clinică de renume.

— Da. Știu de când te-ai însurat cu mine. Voiai să pui mâna pe clinica tatei. Cred că intenționat l-ai bătut la cap; ca să facă infarct și să moară. Acum ai tot ce-ți dorești. Până acum mânia se acumulase în paharul răbdării. Deja simți că trebuie să-i vorbească pe un ton mai dur: Acum tu vii și-mi spui că se poate s-o pierzi fiindcă ai jucat-o?

— Ca de obicei, te pripești cu concluziile și nu asculți ce-ți spun. Ron își turnă un pahar plin cu vin și-l bău dintr-o sorbitură. Mi s-a ivit o șansă să fac mulți bani.

— Cum? Cu droguri?

Ron rânji sfidător și continuă:

— Ții minte când am procurat un copil pentru perechea aceea care dorea să-l adopte cu un an în

urmă? Nu doreau publicitate și nici scandal, ci doar un copil cu acte în regulă.

— Țin minte, spuse ea precaută. Oare la ce se gândea? La negoț cu copii? S-ar fi pretat și la așa ceva. Arden se cutremură.

— Azi am avut o întâlnire cu niște prieteni de-ai lor. O întâlnire secretă. Fiindcă sunt celebri.

Făcu o pauză de efect, iar Arden își dădu seama că așteaptă să-l roage să-i spună numele lor. Mai târziu va regreta că nu o făcuse.

— Acest cuplu își dorește un copil mai mult decât alții pe care i-am cunoscut. Au încercat orice pentru ca ea să rămână însărcinată. Nu a mers nimic, dar el a făcut multe analize; e ca un pistol mereu încărcat, dacă mă înțelegi, comentă pe un ton răutăcios. Arden îl asculta cu stoicism, fără a schița vreun gest. Le-am spus că poate voi afla cum pot adopta un copil fără prea mult tam-tam, dar femeia s-a opus. Vrea ca acest copil să fie al soțului ei.

— Nu sunt sigură că te înțeleg.

— Fructul mădularului lui, sămânța lui; spuse el pe un ton dramatic. Vor ca eu să le găsesc o mamă de închiriat pe care să o fecundez cu sperma lui. Rapid! Vor un copil.

— Am auzit de mamele-surogat. Ce părere ai? Crezi că merge? Ai face așa ceva pentru ei?

Ron începu să râdă.

— La naiba, sigur că da. Aș face-o pentru banii pe care-i pun la bătaie. O sută de mii de dolari. Cincizeci pentru mamă. Cincizeci pentru mine.

— O sută de mii... tresări Arden. Cred că sunt niște celebriități bogate.

— Tot ce cer ei este un copil sănătos, apoi discreție absolută. Discreție, Arden. Venitul este nedeclarabil. Au zis că-mi plătesc cu bani gheață.

Afacerea era cel puțin lipsită de etică, dacă nu ilegală. Nu-și putea închipui ce femeie ar putea consimți la o astfel de soluție.

— Și unde vei găsi femeia care să accepte să nască acest copil, apoi să-l abandoneze?

Ron o sfredelea cu privirea și Arden simți o răceală pe șira spinării. Câteva minute se priviră peste masă.

— Nu cred că va trebui să caut prea departe, zise el.

Arden păli. Cu siguranță că nu se putea gândi *la ea*. *La propria-i soție!*

— Ron, zise ea, disprețuindu-se pentru tonul disperat și panica din privire. Doar nu vrei să spui că eu...

— Ba da.

Se ridică brusc de pe scaun și încercă să plece, dar Ron veni lângă ea dintr-un pas și o smuci de braț aproape să i-l disloce din umăr. O întoarse cu fața spre el și o forță să-l privească. Jubila și, când îi vorbi, saliva îi tâșnea printre dinți.

— Stai puțin și gândește-te, Arden. Dacă faci asta pentru mine, luăm toți banii. Eu... noi doi nu trebuie să-i împărțim cu nimeni altcineva.

— Voi încerca să uit că am avut această conversație, Ron. Te rog, dă-mi drumul. Mă doare mâna.

— Te va dura și mai mult dacă ți-ar zbura fundul din casa asta în care îți place să te izolezi. Cum rămâne cu Joey? Tratamentul lui ne jupoaie de bani. Mai e și moștenirea drăguțului tău tată. Vrei să lași totul să se ducă pe apa sâmbetei din cauza principiilor tale de aur?

Arden își smuci brațul și voia să fugă din calea lui, dar cuvintele pe care le auzise o făcură să se

gândească, în ciuda nebuniei propunerii. Nu-l putea lăsa pe Ron să piardă la jocurile de noroc munca de-o viață a tatălui său. Dar pe Joey? Ce puteau face pentru el, dacă nu vor mai avea bani să achite tratamentul lui?

— Sunt convinsă că acești... acest cuplu nu s-a gândit la soția doctorului lor când ți-au făcut propunerea.

— Ei nu vor afla niciodată. Nu vor să știe cine este mama și nu vor ca ea să-i cunoască. Vor să declare copilul pe numele lor. Nu caută decât o mamă care să le poată copilul în pântecul ei. Un receptacul.

— Asta sunt eu pentru tine, Ron? O modalitate de a ieși din încurcătură financiară? Un *receptacul* care să-ți aducă bani?

— Ascultă un profesionist. Oricum nu-ți folosești echipamentul pentru nimic. Măcar poți să-l folosești pentru a naște un copil.

Tot corpul i se cutremură de silă la auzul insultei grosolane. Era adevărat. Infrecvența raporturilor lor sexuale era un subiect de ceartă perpetuă. Arden nu simțea repulsie față de actul sexual. Crescuse educată de un tată deschis, învățase să respecte sanctitatea actului și îl anticipase ca orice virgină sănătoasă. Ce nu putea suferi era actul sexual cu Ron. Totul se desfășura fără preludiu, fără tandrețe, fără dragoste. Îl suportase ani de zile până simțise că nu-i mai rezistă și atunci începuse să caute mereu o scuză. Preferind să evite veșnica discuție în contradictoriu, în urma căreia mai mereu nu scăpa neviolată, îi spuse:

— Nu vreau să am un copil. Copilul altui bărbat. Trebuie să mă gândesc la Joey. Când vin de la spital sunt pe jumătate leșinată. Nu cred că sunt în stare să fac așa ceva, fizic vorbind. Desigur, psihologic, nici

atât.

— Vei fi în stare, dacă te hotărăști să fii. Și las-o mai moale cu prostia despre copilul altui bărbat. E doar un proces biologic. Sperma și ovulul. Țac, pac, vine copilul.

Arden se întoarse cu spatele dezgustată. Cum putea fi atât de insensibil față de miracolul pe care-l avea în fața ochilor în fiecare zi? Nici nu știa de ce mai stă și discută cu el; doar dacă nu cumva întrezărea și ea o rezolvare în această propunere.

— Ce le-am spune oamenilor? Adică, dacă m-ar vedea că vin acasă de la spital fără copil.

— Le-am spune că bietul de el s-a născut mort, că suntem zdrobiți și că nu vrem să-i facem înmormântarea cu ceremonial, ci simplu și repede.

— Dar cum rămâne cu personalul din spital? Există legi care interzic ca un medic să-și trateze membrii familiei. Cum faci tranzacția... cum dai copilul meu unei femei care nu a fost însărcinată și-l declari pe al meu mort?

— Nu-ți face griji cu aceste probleme, Arden, îi spuse nerăbdător. Eu mă voi ocupa de toate. Banii închid gurile tuturor. Asistentele de la sala de nașteri îmi sunt devotate. Ar face orice le-aș cere eu.

Se părea că Ron era obișnuit cu astfel de practici și cu trasul sforilor. Arden nu avea habar de asemenea șmecherii și se temea de repercusiunile ce ar fi putut urma.

— Cum să... facem asta?

Acum, când o văzu că îi împărtășește dorința, deveni mai entuziasmat.

— Mai întâi trebuie să ne asigurăm că nu ești însărcinată. Zâmbi ironic. Dar asta ar fi practic imposibil, nu-i așa? Le voi arăta fișa ta medicală, care este fără pată. La prima sarcină nu ai avut nicio

problemă. Apoi semnăm contractul. Mă ocup eu de întocmirea lui la birou.

— Și dacă nu voi putea concepe?

— Vei concepe. O să am eu grijă de asta.

— Trebuie să mă mai gândesc, Ron, spuse ea cutremurându-se.

— La ce să te mai gândești? strigă el. Văzând-o cum îl privește, se mai domoli puțin, apelând acum la farmecele personale: Sigur. Știu. Mai vrei câteva zile de gândire, dar și ei doresc un răspuns până la sfârșitul săptămânii.

Arden îi dădu răspunsul a doua zi de dimineață. Ron îl primi extaziat. Ea însă își enunță condițiile.

— Ce *vrei*? tună el când auzi.

— Spuneam că vreau jumătate din bani la naștere, împreună cu actele de divorț semnate, parafate și expediate. Până la naștere între noi doi nu vor mai avea loc niciun fel de relații intime. După ce plec din spital cu banii, nu vreau să te mai văd în fața ochilor.

— Nu mă vei părăsi, iubito. Dacă există aici cineva care va fi părăsit, aceea vei fi tu! Ții prea mult la reputația clinicii ca să mă părăsești.

— Am ținut cândva. Cât timp tata trăia a fost totul pentru mine, dar bănuiesc că, sub auspiciile tale, totul se va duce de râpă. Eu nu voi mai fi aici să văd ruina. Deja nu mă mai mândresc cu ea. Te-ai folosit de mine ca să pui mâna pe clinică. Acum fă ce vrei cu ea. Sunt de acord să nasc acest copil pentru ca Joey și cu mine să scăpăm de tine; datorită banilor obținuți. Te-ai folosit de mine pentru ultima dată, domnule doctor Ronald Lowery.

El îi acceptă toate condițiile. Nu-i spusese niciodată, dar Arden era convinsă că până și creditorii îl strângeau cu ușa. Un bărbat disperat nu avea de ales

decât să accepte anumite condiții. Când plecase din spital în acea zi, simțindu-se murdărită și folosită, și goală, dar liberă, nu regretase hotărârea luată. Cu banii câștigați pe cele nouă luni de maternitate, va putea să-i ofere lui Joey condiții mai bune de tratament.

Acum însă, la aproape doi ani de la acea zi, avea deja sentimente ambigue despre hotărârea de a purta în pânțele copilul unui străin. Soții McCasslin fuseseră în culmea fericirii când li se născuse băiatul. El le împlinise viețile și-i dăduse lui Drew un punct de sprijin, o rațiune pentru a trăi, când restul lumii se prăbușea în jurul lui. Oare aceste lucruri nu ar fi trebuit să o absolve pe Arden de orice sentiment de culpabilitate față de ea însăși? De ce continua să se condamne? Oricum, istoria nu se mai putea schimba acum.

Nu se mișcase cât timp retrăise evenimentele care o aduseseră pe această insulă de paradis. Acum se ridică, își întinse mâinile și picioarele amorțite din cauza aceleiași poziții în care stătuse nemișcată. Restul după-amiezei rămase în cameră scriind, întrebându-se când îi va spune lui Drew McCasslin cine era și cum îl va ruga s-o lase să-și vadă fiul.

*

— Bună, zise el, alergând ușor spre marginea terenului. Se uită la ea surâzându-i. Stătea la aceeași masă de lângă terasă. Ce răcorită pari!

— Și tu pari că mai ai puțin și iei foc.

Drew râse.

— Exact așa sunt. Gary mă pune să alerg pe banii mei.

— Eu aș spune că te ajută să-ți cheltuiești banii

cum trebuie. Arden urmărise ultimele două game-uri ale meciului și constată că Drew juca din plin, cu potențialul rămas după consumarea durerii și amestecului de alcool.

El păru mulțumit de comentariul ei.

— Da, bine, am reușit și câteva pase bune, recunosc fără falsă modestie. Îmi fac poftă de mâncare pentru prânz.

— Nu te grăbi din cauza mea. Îmi place să vă văd jucând.

Drew făcu o plecăciune și alergă pe teren, strigându-i extenuatului Gary că pauza se încheiase. Drew luă game-ul următor fără să piardă niciun punct. Oricum, la serviciul lui Gary, profesionistul se răzbună. Jocul se termină cu scor dublu de mai multe ori, după care Drew câștigă două puncte la rând, deci meciul.

Neluându-le în seamă pe fetele vesele care se adunaseră ca niște fluturi viu colorați în spatele gardului, se cățăără peste împrejmuire și o întrebă pe Arden:

— Matadorul nu trebuie să-i arunce senorei urechea taurului răpus, sau coada, sau altceva, pentru a-i dedica ei victoria?

— Cred că așa se obișnuiește, răspunse ea râzând. Dar, te rog, nu-i tăia urechea lui Gary.

— Nu am ce să-ți arunc decât o minge de tenis. Sau un prosop transpirat.

— Prefer mingea.

Drew o aruncă spre ea, Arden o prinse și își plecă ușor capul, în semn de acceptare a onorului.

— Comandă pentru mine patru pahare de apă, vin în câteva minute.

Arden îl urmări luându-și geanta pe umăr și zburând în direcția vestiarelor. Îi mai făcu încă o dată cu mâna, apoi dispăru în spatele ușilor metalice.

Oare se gândise el vreodată la femeia care-i născuse copilul? se întrebă ea, făcându-i semn barmanului căruia îi comandă apa pentru Drew și ceai cu gheață pentru ea. Oare se întrebase el vreodată ce simțise ea când purtase o părticică din ființa lui în trupul ei? Intimitate fără intimitate.

*

În ziua când Ron calculase că era fertilă - îi luase temperatura cu un termometru special, mai multe zile la rând - îi spusese să vină în cabinetul lui după orele de program. Dezbrăcată și vulnerabilă, ea se așezase pe masa ginecologică, cu picioarele suspendate în inelele speciale, în timp ce el îi introdusese o așa-numită fiolă cervicală. Apoi îi injectase în fiolă lichidul seminal congelat. Astfel fluidul era menținut în interiorul colului uterin până ce ajungea acasă, unde extrăgea fiola. Procedeu nu era dureros. Cu puțin noroc, rezultatele vor fi pozitive.

— Văd că nici faza asta nu te excită mai mult decât dacă ai face-o natural, Arden, zise el privind-o de sus cu zâmbetul acela libidinos.

— Grăbește-te și termină odată, răspunse ea pe un ton plictisit. Glumele lui răsuflăte nu mai aveau același efect provocator.

— Nu ești câtuși de puțin curioasă? Hmm? Nu te întrebi cum arată? Cine e tipul? Trebuie să recunosc că arată extraordinar. Nu ți-ar plăcea să te simți puțin excitată la început, ca să pară totul mai oficial? O strânse de sân și Arden resimți durerea. V-aș putea face cunoștință, v-aș crea o ambianță adecvată. Toată lumea a plecat acasă.

Ea îi trase una peste mână, iar el râse cu sadism. Oare chiar își închipuia că surâsul acela

completat de o limbă plimbându-se peste buze ar fi făcut-o să ardă de dorință? Se uită în altă parte, scârbită, și simți cum i se prelinge transpirația pe frunte.

— Termină mai repede, te rog.

— Mâine repetăm inseminarea, îi spuse după ce o lăsă să se ridice.

— Mâine?

— Și poimâine. În toate cele trei zile când poți ovula. Se întinse peste masă și o mângâie pe coapsă. După care ne odihnim și așteptăm.

Arden se rugă să rămână însărcinată încă din prima încercare. După ce trebuise să-i suporte mojiciile lui Ron, nu credea că va mai avea forța să se supună acelorași umilințe și luna viitoare. Rugămintile îi fură ascultate. După șase săptămâni Ron se asigură că era însărcinată. Îi informă pe cei doi că mama-surogat le concepute copilul. Îi spuse lui Arden că fuseseră extaziați.

— Să ai grija de tine, o avertiză el. Nu vreau să se întâmple ceva rău.

— Nici eu, spusese ea, închizându-i în nas ușa dormitorului.

Nu se gândea la viața pe care o purta ca la un copil, o personalitate sau o ființă. O percepea doar ca pe un mijloc care le va oferi, ei și lui Joey, șansa unei vieți mai bune, fericite, eliberați de lăcomia și egoismul lui Ron.

În timpul săptămânilor de grețuri matinale, apoi în nesfârșitele zile când, epuizată, îl ducea pe Joey la spital, încerca să nu resimtă fătul pe care nu-și permitea să-l iubească. Când prietenii îi felicitau pe ea și pe Ron pentru sarcină, se străduia să zâmbească și accepta cu greu urările de bine și mâna lui pe umeri.

În prima zi când simți copilul mișcând, avu o

clipă de bucurie incredibilă. Totul se spulberă repede, fiind uitat, ascuns într-un cotlon secret al sufletului. Doar noaptea, când era singură în camera ei și se masa cu loțiune contra vergeturilor pe abdomen, doar atunci își punea întrebări despre acest copil. Oare va fi băiat sau fată? Cu ochi negri sau albaștri? Sau va moșteni ochii ei verzi?

Tot atunci se întreba despre tatăl a cărui sămânță o ducea în pântec. Cum arăta el? Oare era bun la suflet? Oare va fi un tată bun? Își iubea soția? Cu siguranță că o iubea. Ea îl iubea, la rândul ei, la fel de mult, cât să permită altei femei să-i poarte copilul. Oare stătuseră unul lângă celălalt pe pat, când el adunase...

*

— Dau orice pentru gândurile tale.

— Oh, tresări Arden, ducându-și mâna la piept, apoi se întoarse brusc să vadă că subiectul gândurilor sale stătea aplecat lângă ea, surâzându-i. Se sprijinea cu mâna pe spătarul scaunului ei și degetele aproape că-i atingeau spatele gol.

— Scuză-mă, zise el. Nu voiam să te sperii.

— Nu, nu. Nu face nimic. Știa că-i ard obraji și că arată la fel de tulburată pe cât se simte. Eram la mii de mile depărtare.

— Sper că visul cu ochii deschiși a meritat călătoria.

Albastrul incredibil al ochilor lui contrasta cu pielea bronzată, iar genele lungi, răsucite, îl făceau să pară misterios. Dinții îi străluceau când zâmbea. Mirosea a săpun fin și a colonie scumpă, își lăsase părul ud să-i fluture în vântul cald. Pe frunte câteva suvițe jilave îi dădeau un aer viril.

Din cauza celor la care tocmai se gândise, Arden nu dori să-l vadă ca pe un bărbat cu un chip și un trup. Un chip frumos. Un trup sexy. Obrajii îi ardeau gândindu-se la acea injectare dătătoare de viață pe care i-o făcuse Ron. Privi în depărtare și-și umezi buzele.

— Nu era chiar un vis cu ochii deschiși, spuse încet. Meditam. Peisajul parcă te hipnotizează. Valurile te leagănă. Vântul îți geme la ureche. Mă înțelegi.

Drew se așează pe scaunul de pe partea opusă. Purta pantaloni de culoarea fildeșului și o bluză albastru-închis. Bău destulă apă dintr-un pahar și spuse:

— De multe ori mă duc pe plajă, chiar în fața casei mele, și stau seara o oră, sau mai multe, fără să-mi dau seama că timpul trece. E ca un somn, dar nu dorm.

— Cred că mințile noastre posedă o capacitate de a se închide, când căutăm o scăpare.

— A-ha, deci tu asta făceai? Încercai să scapi de mine?

Arden râse, gândindu-se că nicio femeie cu mintea întreagă nu ar fi încercat să scape de un bărbat care arăta ca el, mai ales când zâmbea.

— Nu. Nu înainte să-mi faci cinste cu masa de prânz, oricum, zise ea în glumă.

— Vorbești ca Matt. El cere să fie răsplătit înainte de a îmbrățișa și de a săruta. Remarcându-i expresia speriată, Drew se corectă. Arden, ah... la naiba. Nu am vrut să sune chiar așa. Știi că masa aceasta nu presupune nimic din partea ta. Voiam doar...

— Știu ce ai vrut să spui, îl asigură ea. Nu m-am supărat. Sincer.

Drew se uită atent la buzele ei; era evident că

se simțea atras de ele.

— Merită să te gândești bine, nu-i așa? Când e vorba să fii sărutat, adică.

— Nu știu, răspunse ea stânjenită.

Toată dimineața se gândise ce să poarte. Acum își dorea să nu fi fost atât de îndrăzneată. Luni de zile, după moartea lui Joey, decăzuse într-așa măsură, încât devenise neglijentă. Înainte de a se aventura în această misiune, se străduise să-și reia obiceiurile bune: făcea gimnastică, mânca regulat, își făcea manichiura, mergea la cosmetică, se coafa și-și îmbropsătase garderoba în limitele permise de bugetul modest. Rămase uimită de rezultate. Oare Ron îi reprimase orice dorință de eleganță? Arăta mai bine decât oricând. Astăzi nu făcea deloc excepție.

Bluza fără bretele, din material extensibil, negru, îi stătea pe sâni provocatori, detaliindu-le formele. Fusta strâmtă, albă, închisă în nasturi pe partea stângă, o aranja perfect. Lăsase nasturii încheiați doar până la șold. Picioarele frumos bronzate contrastau cu albul imaculat al fustei, iar sandalele fără toc completau toaleta și silueta de invidiat. Singura bijuterie era o brățară largă, albă, și cercei mari, ca două inele albe în urechi.

Când se așezase în fața oglinzii din cameră, recunoscuse că arată bine. Șic și elegant. Oare de ce acum avea senzația că se îmbrăcase seducător?

Privirea lui Drew și felul cum o examinase îndelung, oprindu-se asupra anumitor detalii, îi dăduse impresia că era seducătoare. Știa că el îi remarcă sfârcurile întărite. Nu se gândise niciodată la ea ca fiind o femeie senzuală, dar acum, studiată de ochii aceia de azur, toți receptorii senzoriali din corp intraseră în stare ele alertă.

— Cred că ar fi mai bine să începem cu prânzul

și să vedem de acolo ce va mai fi, zise el urmărindu-i atent reacțiile.

— De acord.

Capitolul 3

Drew o conduse în restaurantul stațiunii. Șeful de sală îi așează la o masă pe care stătea cartonașul VIP. De aici se vedea oceanul. Deși ceilalți clienți erau îmbrăcați de zi, atmosfera elegantă și decorul verde-crud amestecat cu roz, scaunele lăcuite și vazele cu flori proaspete creau o ambianță de lux.

— Cocktail-uri, domnule? întrebă chelnerul.

— Arden?

— Un suc de roșii, vă rog.

— Apă minerală *Perrier* cu lămâie, îi spuse Drew chelnerului, care luă comanda și se depărtă.

Drew luă o crochetă din paharul de la mijloc, o rupse în două și-i dădu o jumătate lui Arden.

— Ai comandat băutura gândindu-te la mine? întrebă el ușor stânjenit.

— Ce? zise ea nelămurită. Ce băătură?

— Aceea care practic nu e „băătură”. Dacă vrei altceva, comandă, spuse el pe un ton care trăda o stare de încordare. Îți promit că nu-ți voi lua paharul de la gură. Am trecut de faza când mâinile tremură și transpiră. Parcă pentru a dovedi cele spuse, începu să ungă cu unt crocheta.

Arden puse pe farfurie jumătatea ei și-și lăsă mâinile în poală.

— Comand ce doresc, domnule McCasslin.

Declarația ei stângace îl făcu să o privească mai atent. Cine știe cum te cheamă, știe și că ai *avut o problemă* cu băutura. Te rog să nu mă tratezi ca pe un misionar trimis să te salveze din ghearele demonului alcoolismului. Dacă nu știam că ai trecut de faza cu mâinile transpirate, nu stăteam acum la aceeași masă.

— Te-am înfuriat.

— Da, ai reușit. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai înceta să gândești în locul meu.

Chelnerul le aduse comanda și le puse meniul pe masă. Arden continua să-l examineze pe Drew. Era încă supărată și nu ascundea asta.

— Scuză-mă, zise el după ce chelnerul plecă. Sunt foarte sensibil la critică, deși în ultima vreme am meritat-o. Am devenit paranoicul clasic; caut nod în papură chiar și când nu trebuie.

Arden studia tacâmurile și-și spunea cu regret că reacționase prea dur. Oare voia să-i câștige prietenia sau să-l alunge? Când își ridică ochii verzi spre el, se calmase vizibil.

— Scuză-mă și tu. Ani de zile i-am permis soțului meu să gândească și să vorbească în numele meu. E periculos pentru o femeie, sau chiar pentru oricine, dacă stau să mă gândesc. Cred că amândoi ne-am atins punctele vulnerabile în același timp. Cu un gest trădând diplomație, ridică paharul și spuse: Mai ales că mie *îmi place* sucul de roșii.

Drew râse, ridică paharul și-l ciocni de al ei.

— Pentru cea mai drăguță doamnă de pe insulă. De acum încolo, voi lua mai în serios tot ce spui sau faci.

Arden și-ar fi dorit alt toast, care să nu fie atât de legat de sinceritate, dar surâse oricum.

— Ce ți-ar plăcea să mănânci? zise el deschizând catalogul cu multe file.

— Ghicește.

— Ficat.

Arden izbucni în râs.

— Acesta e singurul lucru pe care *nu* l-aș mânca sub nicio formă.

Drew surâse mulțumit.

— Bine. Nici eu nu pot să sufăr ficatul. Cred că prietenia noastră a fost predestinată.

Arden trecu în revistă meniul gândindu-se că, probabil, nici Matt nu mânca ficat. Comandă salată de ere veți, care i se aduse într-o jumătate; de ananas scobit de conținut, garnisită cu avocado și orhidee. Totul era prea frumos ca să fie mâncat. Pe parcurs se cunoscuseră mai bine. Arden îi spusese că părinții ei muriseră, că mama ei decedase când Arden studia literele la UCLA și că tatăl ei, medic, murise de infarct, la câțiva ani după soția lui. Nu îi dădu amănunte, în special le evita pe cele legate de cabinetul ginecologic al tatălui său.

Drew crescuse în Oregon, unde mama lui locuia încă. Tatăl lui murise în urmă cu câțiva ani. Drew începuse să joace tenis din școala elementară.

— Asta se întâmpla pe vremea când multe școli de stat aveau echipe de tenis. Când antrenorul a văzut că am înclinație către tenis, m-a rugat să fac parte din noua echipă pe care o forma. Eu preferam baschetul, dar el tot insistă și până la urmă am cedat. Curând după aceea devenisem obsedat să fiu cel mai bun. Până am ajuns la liceu, câștigasem deja multe concursuri locale.

— Dar ai continuat cu facultatea.

— Da, spre consternarea managerului meu, Ham Davis, care s-a ocupat de mine începând cu anul doi de studenție. Examenele mă împiedicau deja să mă antrenez, dar știam că trupul nu-mi va permite să joc

tenis de performanță toată viața, așa că mi-am zis că nu strică să mă pregătesc pentru ziua când nu voi mai practica tenisul.

— Și ai reușit, nu-i așa? Odată ce ai început să joci în circuit, ai devenit câștigător incontestabil. Arden mesteca ultima felie de papaya. Comandaseră compot la desert și acum terminaseră, așteptând cafelele.

— Am avut și câțiva ani buni, spuse el cu modestie. Am avut avantajul anilor maturității și nu mi-am pierdut nopțile chefuind ca unii jucători, după prima zi de turneu. Bău din cafea. Sistemul e dezechilibrat. Când ești la început, totul e foarte scump. Transportul, mâncarea. Apoi, după ce reușești, când începi să câștigi premii în bani și închei contracte, totul e plătit de alții. Dădu din cap, râzând. Am riscat să pierd câteva contracte valoroase când chiar și cei mai buni pantofi de sport nu mă împiedicau să calc în străchini după o seară cu câteva pahare la bord.

— Vei avea și alte ocazii.

Drew îi căută privirea.

— Așa spune și Ham. Chiar crezi asta?

Era atât de importantă pentru el părerea ei sau avea nevoie de o încurajare?

— Da. Odată ce vor vedea că joci ca înainte, după ce vei câștiga câteva turnee, vei reveni în top.

— În fiecare zi apar tineri care-mi pot lua locul.

— Niciunul nu e vrednic de comparație, spuse ea făcând un semn evaziv.

— Aș dori să pot avea și eu încredere în mine, așa cum ai tu, zise el râzând.

— Domnule McCasslin, ne scuzați, dar...

Drew întoarse capul și se încruntă când auzi scuza timidă. Doi tineri stăteau în spatele lui cu sfială. Purtau cămăși hawaiiene cu imprimeu floral și se vedea pe fețele lor că erau turiști de-abia sosiți. Se

prezentară stângaci și fură întrebați cu răceală:

— Da?

— Noi... Femeia nu știa cum să înceapă. Ne întrebam dacă nu ați vrea să ne dați un autograf pentru fiul nostru. Suntem din Albuquerque, iar el e pasionat de tenis; vă consideră minunat.

— Are un poster cu dumneavoastră în camera lui, adăugă bărbatul. El...

— Dar nu am pe ce să scriu, zise Drew întorcându-se cu spatele spre ei.

— Am eu, interveni Arden, remarcând figurile dezamăgite ale celor doi. Căută în geantă și scoase mingea de tenis pe care i-o aruncase Drew ca trofeu. De ce nu semnezi chiar pe o minge, Drew? zise dându-i-o.

La început privirea lui se înăspri, iar ea crezu că îi va spune să-și vadă de treabă, dar, când citi rugămintea din ochii ei, surâse și luă mingea. Luă pixul pe care i-l întinse tânăra și mângăli ceva pe suprafața aspră.

— Vă mulțumim foarte mult, domnule McCasslin. Nu vă puteți închipui ce neprețuită va fi această amintire pentru fiul nostru. El...

— Haide, Lois, lasă oamenii să ia masa liniștiți. Ne pare rău că v-am deranjat, domnule McCasslin, și vă mărturisim că de-abia așteptăm să vă revedem jucând. Mult noroc.

Drew se ridică și le strânse mâinile celor doi, pe a tinerei sărutând-o chiar, ceea ce aproape o făcu să leșine, dar rămase pe picioare.

— Mult noroc și fiului dumneavoastră. Vacanță plăcută.

Cei doi plecară uitându-se foarte atenți la suvenirul prețios, comentând cât de amabil fusese cu ei, deși reporterii îl considerau răuvoitor și belicos.

Drew o privi pe Arden, care se pregătea pentru o revoltă furtunoasă. În loc să o mustre, o întrebă aproape în șoaptă:

— Ai terminat?

Ea dădu afirmativ din cap, iar Drew o ajută să se ridice, ținându-i scaunul, apoi ieșiră. Nu își vorbiră; de-abia când ajunseră pe aleile care legau diferitele clădiri din stațiune Drew îi zise:

— Mulțumesc.

Arden se opri din mers.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai atras atenția subtil că mă port ca un ticălos.

Ochii lui erau atât de ademenitori, încât Arden nu îndrăzni să privească în adâncul lor, așa că îi studie cel de-al treilea nasture de la cămașă; nici aici nu avu liniște, fiindcă triumghiul păros îi distrase și mai mult atenția.

— Ar fi trebuit să nu mă amestec.

— Ba mă bucur că ai făcut-o. Vezi, acesta este un alt motiv pentru care adesea devin irascibil. Multe luni după ce a murit Ellie, am fost hărțuit în continuare de reporteri care-mi cereau un „comentariu” de fiecare dată când scoteam capul pe ușă. Curând îmi ieșeam din fire ori de câte ori cineva mă recunoștea în public.

— Îmi pot imagina cât de obositor trebuie să fie să ai o imagine atât de celebră. Oare ce ar fi simțit dacă l-ar fi mângâiat pe piept? Culoarea auriu-roșiatică mergea atât de bine cu pielea bronzată.

— În cel mai bun caz e obositor. În cel mai rău, e ca un iad. Când eram la cel mai scăzut nivel, mulțimea striga la mine și arunca furioasă cu ce nimerea, când mă vedea jucând atât de prost. Era o prostie, dar dădeam vina pe ei. Admiratorii mă părăsiseră pentru că începusem să beau și beam

fiindcă mă păraseau admiratorii. Era un cerc vicios. Încă nu mă simt în largul meu când cineva se apropie de mine, fiindcă mă tem că m-aș trezi cu vreo insultă aruncată în față.

— Scena la care tocmai am asistat nu are nimic asemănător cu genul de adulare a eroului. Arden își desprinsese privirea de pe pieptul lui și alungă senzațiile erotice care începură să-i dea târcoale, privindu-l acum în ochi. Ți-au mai rămas mii de admiratori care de-abia te așteaptă pe terenul de tenis.

Drew se uită la ea și îi citi sinceritatea în ochi; era cât pe ce să se piardă și el în adâncimile verzi, senine. Mirosea a flori. Părea atât de liniștită și de liniștitoare, caldă și generoasă. Ridică mâna, ducând-o spre părul ei de culoarea nisipului, dar se răzgândi și o lăasă în jos. În cele din urmă spuse:

— Faptul că te-am cunoscut este unul din cele mai fericite evenimente petrecute în ultima vreme, Arden.

— Mă bucur, zise ea cu sinceritate.

— Să te conduc până la cameră.

Merseă încet, parcurgând holul clădirii principale. În fața liftului el îi spuse:

— Așteaptă-mă puțin. Mă întorc imediat.

Fără să aibă timp să-l întrebe unde se duce, Drew dispăru. Arden apăsă pe butonul de urcare și lăasă două cabine să urce înainte de sosirea lui. Alergase ținând în mână ceva învelit în hârtie albă.

— Scuză-mă, zise gâfâind. Ce etaj?

Urcară, iar Arden rezista cu greu curiozității feminine asupra conținutului pachetului. Ochii lui dansau veseli. Dacă voia să-i facă o surpriză, Arden se hotărî să nu i-o strice. La ușă ea întinse mâna spunând:

— Mulțumesc pentru un prânz delicios.

El nu-i strânse mâna. Desfăcu pachetul și

scoase o ghirlandă de flori: orhidee și flori sălbatice din insulă. Lăsă hârtia să cadă pe jos și ridică ghirlanda deasupra capului ei, pentru a i-o pune pe umeri.

— Presupun că ai primit până acum zeci de ghirlande de flori, dar voiam să-ți dăruiesc și eu una.

Aroma proaspătă a florilor și apropierea lui păreau că-i fură tot oxigenul din preajmă. Simți că amețește. Emoția îi congestionă gâtul, dar reuși să articuleze:

— Nu. Nu am primit așa ceva până acum. Mulțumesc. Florile sunt minunate.

— Tu le faci să pară și mai frumoase.

Cu aceste cuvinte îi lăsă ghirlanda peste umerii goi. Petalele delicate și umede de rouă o înfiorară. Drew nu-și retrase mâinile, ci le lăsă puțin să zăbovească pe umerii ei. Arden se trezi copleșită de sentimente tulburătoare, neștiind cum să reacționeze. Își plecă ușor capul.

Acest bărbat și aura lui de celebritate o fermecaseră, o copleșiseră, umplându-i inima și mintea. El îi supunea trupul unei amortești plăcute, străine, dar delicioase. Florile de pe piept se cutremurau ușor în ritmul inimii bătând haotic. Schiță gestul de a ridica mâna spre inimă. Degetele îi tremurau, iar când ajunseră acolo unde intenționase ea, Drew ridică și el mâna, spre a ei, atingând-o. Își înlănțui degetele cu ale ei, degete puternice, sigure, calde. Arden ridică privirea și ochii parcă îi erau înrourați de lacrimi, strălucind ca și

— *Aloha*, șopti el. Se apropie de ea și o sărută pe amândoi obraji. Buzele îi rămaseră câteva secunde pe colțul gurii ei. Îi șopti numele, atingând-o ușor cu obrazul lui aspru, nebărbierit: Arden.

O mângâie pe claviculă, în timp ce răsuflarea îi înfioră tâmpla și urechea, ademenind-o.

— Acum, că masa se prânz s-a terminat cu bine...

„Oh, nu! gemu ea în subconștient și inima i se tulbură. Acum îmi va face o propunere indecentă.”

Drew se retrase și-și ridică mâinile de pe umerii ei.

— Ce-a zice de cină?

*

Pe când se îmbrăca de seară, se gândea că ar fi trebuit să-l refuze pe Drew la a doua întâlnire. Ar fi fost mai logic să-i spună: „Scuză-mă, sună grozav, dar trebuie să rămân în cameră diseară pentru că am de lucru la un articol.”

În loc să facă asta, se trezise răspunzându-i: ; „Mi-ar face plăcere, Drew”. El zâmbise și plecase spre lift. Ea intrase în camera învăluită de o ceață romantică. După câteva minute își amintise de ce făcuse în așa fel, încât să-l cunoască pe Drew.

Pentru câteva minute, când mâinile li se atinseseră și răsuflarea lui îi mișca firele de păr de la tâmplă, uitase de fiul ei. Se gândise la Drew nu ca la tatăl fiului ei, ci numai ca la un bărbat; un bărbat de care se simțea atrasă periculos de mult.

După căsnicia ei ratată și după viața sexuală oribilă cu Ron, crezuse că nu va mai fi interesată vreodată în a căuta o legătură strânsă cu un bărbat. Șocul venise de-abia când realizează cât de mult aștepta reîntâlnirea cu Drew. Motivele nu erau nicidecum cele inițiale.

Poate că ar fi fost mai bine pentru ea dacă Drew nu ar fi fost atât de atrăgător ca bărbat... și văduv... și singur, la rândul său. Nu ar fi avut o sarcină mai ușoară, dacă amândoi părinții copilului ar fi fost în

viață și tatăl ar fi fost vreun tip chefliu? Scund, grăsun, puhav și chel? La început nu fusese interesată de aspectul sau de personalitățile celor doi. Părase interesată doar de a localiza copilul pe care-l născuse, dar pe care nu-l văzuse niciodată. Nu-i fusese ușor.

Era ca și când ar fi redeschis o rană ori de câte ori își amintea de ziua ploioasă, întunecată, când îl înmormântase pe Joey. Niciodată în viața ei, nici chiar după moartea părinților, nu se simțise atât de singură. După ce obținuse hotărârea de divorț, își concentrase toate forțele asupra lui Joey, îngrijindu-l. Ultimele luni ale vieții lui le petrecuse în spital. Îi vedea cum, cu fiecare zi trecută, slăbea; se rugase chiar pentru moartea altui copil, de la care Joey să poată prelua un rinichi. Nu putea aștepta ca Dumnezeu să-i îndeplinească o asemenea rugă, așa că nu o făcuse niciodată cu glas tare.

Când, în sfârșit, veni vremea, micuțul muri la fel de blând cum trăise. O rugase să nu plângă, spunându-i că-i va păstra un pat liber lângă el, în rai. Ore în șir, după ce Joey își dăduse obștescul sfârșit, Arden îi ținuse mânuța slăbită într-a sa și-i privise chipul senin, întipărimdu-și-l în memorie.

Ron făcuse o demonstrație de durere în timpul slujbei de înmormântare, menită să-i impresioneze pe puținii prieteni adunați. Arden era scârbită de ipocrizia lui abjectă. Joey își ascundea cu delicatețe dezamăgirea de fiecare dată când Ron promitea să-l viziteze la spital, dar uita.

După înmormântare, Ron o încolți.

- Mai ai ceva din banii de care m-ai văduvit?
- Nu te interesează, i-am câștigat corect.
- Naiba să te ia, am nevoie de ei.

Arden observa consecințele distrugătoare ale prăbușirii lui Ron ca medic. Arbora mina proscrisului, dar pe Arden nu o impresiona câtuși de puțin.

— Asta e problema ta.

— Pentru Dumnezeu, Arden. Ajută-mă. Măcar de data aceasta, după care promit...

Atunci ea îi trântise în nas ușa limuzinei negre și-i ceruse șoferului să pornească imediat. Până și la înmormântarea fiului lui, Ron nu se gândea decât la el însuși.

În următoarele luni Arden se cufundase atât de adânc în doliu, încât nu mai știa în ce zi se află. Trăia într-un vid al disperării. Numai pe hârtie putea să-și dezvăluie sentimentele, să se împace cu ele. Scrisese o lucrare despre pierderea unui copil, pe care o vânduse unei reviste pentru femei; articolul fusese aclamat public. Fusese invitată să mai scrie și altele, dar nu avea ambiția s-o facă. Simțea că nu face altceva decât să-și umple timpul până la propria-i moarte, fiindcă nu mai avea pentru cine să trăiască.

Cu excepția celui alt copil.

Își amintise de el într-o zi. Avea un motiv ca să trăiască. Undeva în lume trăia copilul ei. În acel moment de revelație se hotărâse să-l găsească. Știa că nu-i va hărțui pe părinții care dăruiseră atât de mult ca să aibă un copil. Voia doar să-l vadă; să-i știe numele, sexul. Îl rugase pe Ron să-i facă anestezie generală chiar înainte de nașterea copilului pentru ca să nu-și amintească vreodată acele clipe sau să afle din greșeală ceva despre copilul pe care-l născuse pentru altcineva.

— Cum adică nu se găsește fișa mea? o întrebase frustrată pe secretara Clinicii, când făcuse prima încercare de a afla măcar o informație.

Secretara părea netulburată.

— Adică, doamnă Lowery, fișa dumneavoastră pare a fi fost rătăcită și trebuie s-o mai căutăm. Într-un spital de mărimea acestuia se mai întâmplă și așa ceva.

— Mai ales când un medic cu greutate vă cere sau vă plătește să „rătăciți” o fișă. În plus, mă numesc doamna Gentry!

Oriunde încerca să afle ceva, găsea același lucru. Registrele cu nașteri dispăruseră ca prin minune atât de la primărie, cât și de la spital. Arden știa că nu era vorba de o „minune” și-l cunoștea pe cel răspunzător pentru o asemenea greșală birocratică.

Nu-l cunoștea pe avocatul care întocmise actele de adopție, dar, fiind angajat de Ron, era sigur că ei nu i-ar spune nimic, dacă l-ar găsi. Ron bănuise exact; după moartea lui Joey, Arden va simți imboldul de a-l căuta pe cel de-al doilea copil. Deci i-o luase înainte și-i avertizase pe toți cei implicați, astfel că nicio informație nu avea cum să se „scurgă”.

Asistenta de la cabinetul de obstetrică, aceea cu care trecuse prin orele de travaliu, era ultima ei speranță. Află că aceasta lucra la o clinică pentru săraci, specializată în avorturi.

Arden sesiză teama asistentei, de îndată ce aceasta o văzu. O întâlni într-o după-amiază, când pleca de la clinică.

— Mă mai țineți minte? o abordă Arden fără menajamente.

Privirea asistentei rătăci prin parcare, încercând să găsească parcă o modalitate de a scăpa de ea.

— Da, îi șopti ea temătoare.

— Știți ce s-a întâmplat cu copilul meu, zise Arden direct, intuind adevărul ascuns.

— Nu! Deși răspunsul veni prompt, Arden își dădu seama că femeia minte.

— Domnișoară Hancock, i se adresă ea pe un ton blând, vă rog, spuneți-mi orice amănunt cunoașteți. Un nume. Vă rog. Atât vă cer. Un singur nume.

— Nu pot, strigă femeia și își acoperi ochii cu mâinile. Nu pot. El... mă supraveghează și mi-a spus că, dacă vă voi spune vreodată ceva, el va declara totul despre mine.

— Cine vă supraveghează? Fostul meu soț? La această întrebare, femeia ridică brusc capul, confirmând. Dar cu ce vă șantajează? Nu vă temeți de el. Eu vă pot ajuta. Îl putem denunța la poliție...

— Nu! Dumnezeuule, nu. Să nu... Izbucni în lacrimi.. Nu înțelegeți. Am avut ceva probleme și luam Percodan. A aflat, a aranjat să fiu dată afară din spital și apoi mi-a găsit o slujbă aici și... Ridică din umeri. Și mi-a spus că, dacă vă dau vreo informație, mă va denunța la poliție.

— Dar acum sunteți curată. Dacă... Arden se opri deodată, văzând privirea vinovată a femeii.

— Nu e vorba de mine. Tatăl meu ar muri fără... fără medicamentul lui. Trebuie neapărat să-i fac rost de el.

Arden văzu că merge pe o pistă greșită și abandonă. Se cufundă iar în tunelul întunecat al autocompătimirii și disperării. Zilele treceau după același tipar. Stătea pe canapeaua din sufragerie și privea ecranul televizorului. Era sâmbătă după-amiază. Stătuse așa de foarte mult timp. Nu ar fi putut spune la ce se uită. Dintr-o dată ceva îi atrase atenția. Un chip cunoscut apăruse în mijlocul ecranului. Arden se concentrează, dădu volumul mai tare și se descotorosi pentru câteva minute de povara depresiei. Se prezenta o emisiune sportivă; subiectul era un concurs de tenis. Atlanta? Undeva. Partida de tenis bărbați.

Această față îi era cunoscută! Frumos. Blond. Zâmbetul fermecător. Unde? Când? La spital? Da, da! În ziua când ea a plecat de la spital doar cu poșeta plină cu bancnote în valoare de cincizeci de mii de dolari. Pe treptele de la intrare observase agitația. Reporterii cu microfoane și camere de filmat. Echipa de la televiziune înghesuindu-se pe treptele de marmură pentru a prinde locuri mai bune pentru filmat.

Toți se adunaseră să vadă fericitul cuplu plecând de la spital cu copilul lor. Bărbatul înalt, blond, cu zâmbet răpitor, o ținea pe după umeri pe soția sa minionă, tot blondă, care avea în brațe un ghemotoc de scutece în care scâncea un copil.

Arden își aminti fericirea pe care o radiau amândoi, mai ales că ea se simțea înjunghiată de invidie față de bărbatul acela frumos care-i surâdea femeii de alături, cu copilul în brațe. Lacrimile îi încețoșaseră vederea și se îndreptase cu greu spre taxiul care o aștepta. Refuzase oferta lui Ron de a o duce acasă.

Până atunci nu se gândise la această scenă; dar știuse pe moment că *acela* era bărbatul. Ascultă ce spuse comentatorul și privi cum bărbatul își lua avânt pentru a servi.

„Se pare că Drew McCasslin face un efort eroic astăzi, după înfrângerea suferită la Memphis, săptămâna trecută. I-am urmărit declinul în meciurile din ultimele luni.”

„Printre cauzele acestui declin amintim tragedia personală pe care a suferit-o anul acesta”, spuse o altă voce din echipa de comentatori.

„Fără îndoială”.

Drew McCasslin pierdu setul, iar Arden citi pe buzele lui o înjurătură care nu ar fi trebuit să fie filmată. Se pare că și cameramanul hotărî același

lucru, drept care mută obiectivul într-un alt unghi. Drew McCasslin apăru acum filmat din spate, lovind cu mingea de mai multe ori, concentrându-se asupra serviciului. Trimise mingea frumos, dar arbitrul de linie o anulă. În acest moment McCasslin azvârli racheta în teren și se îndreptă spre scaunul înalt al arbitrului strigându-i injurii și insulte. Postul de televiziune sesiză tensiunea și comută pe o reclamă. După ce spectatorii urmăriră calitățile și virtuțile unei mașini americane luxoase, se reveni pe terenul de tenis.

Arden absorbi fiecare cuvânt al comentatorului care-l scuza pe McCasslin pentru comportamentul deplasat, justificându-l prin durerea produsă de moartea soției acestuia într-un accident de automobil în Honolulu, unde cuplul locuia împreună cu fiul lor. McCasslin jucă agresiv, morocănos și pierdu meciul.

În acea seară Arden se culcă gândindu-se la jucătorul profesionist; se întreba de ce persoana lui o atrăgea oare, de vreme ce-l văzuse o singură dată? Pe la mijlocul nopții își aminti că-l văzuse mai mult decât o dată. Se ridică brusc în pat, cu inima bătându-i tare și mintea alertă. Încerca să prindă gândurile, înainte ca acestea să-i scape. Dădu la o parte pătura, coborî din pat și începu să se plimbe prin cameră „lovindu-și tâmplele cu pumnii.

„Gândește, Arden”, își dădu dispoziție de una singură. Gândește. I se părea că e absolut esențial să-și amintească.

Foarte lent bucățile începută să se adune. O apucaseră durerile. Lumini, lumini mișcătoare. Asta era! Era condusă pe culoarul spitalului, întinsă pe o brancardă pe roțile și vedea luminile orbitoare pe măsură ce brancarda avansa. Se îndreptă spre sala de nașteri. Era aproape gata. Nu trebuia decât să nască acel copil și va scăpa de Ron pentru totdeauna.

Cu coada ochiului îi văzuse pe cei doi, undeva într-un colț de pe culoar. Părul lor blond strălucea sub becurile puternice. Ea își întorsese capul ușor, dar niciunul din ei nu observase. Surâdeau ținându-se de mână și-și șopteau bucuroși ceva la ureche. Era ceva neobișnuit în acest clișeu retrospectiv, dar ce? Ce?

— Amintește-ți, Arden, șopti ea și se prăbuși pe pat, apoi își strânse capul între palme. Cei doi erau fericiți ca orice cuplu care aștepta un copil. Ei... Totul se opri aici. Răsufierea ei. Bătăile inimii. Gândurile fulgerătoare. Apoi toate reîncepură treptat, ca un punct luminos la capătul unui tunel întunecat, punct care se mărește până ce concluzia îi orbi ochii minții. *Femeia aceea nu fusese însărcinată!*

Ea nu fusese la sala de nașteri, ci stătuse în hol, vorbind în șoptă cu soțul ei. Aveau ceva misterios în priviri, ca doi copii care plănuiau o poznă grozavă.

Soții McCasslin erau bogați și recunoscuți în lumea întreagă. El era chipeș, așa cum Ron spusese că era tatăl copilului. Plecaseră din spital cu un copil nou-născut în aceeași zi cu Arden.

Ea le născuse copilul.

Arden se cuprinse cu brațele și începu să se legene înainte și înapoi, bucuroasă că-și amintise. Acum reușise să potrivească toate bucățile jocului.

Se trezi din beția bucuriei amintindu-și ce auzise astăzi la televizor. Doamna McCasslin murise. Fiul lui Arden – comentatorii sportivi spusese că Drew McCasslin avea un copil mic – era crescut fără dragoste maternă, de un tată care nu era stabil nici mental, nici fizic.

Drew McCasslin deveni obsesia lui Arden. Luni de zile citise tot ce-i căzuse în mână referitor la cariera lui: trecută, prezentă. Petrecu ore în șir în biblioteca publică, studiind microfilmele care prezentau paginile

sportive care povesteau despre activitatea lui trecută. În fiecare zi mai afla despre o treaptă coborâtă spre declin.

Apoi, într-o zi, citise că tenismanul celebru se retrăsese pentru o perioadă. Managerul lui fusese citat: „*Drew știe că și-a ieșit din mână. De acum încolo se va concentra asupra refacerii lui și va petrece mai mult timp cu fiul care-l așteaptă acasă la ei, în insulele Maui*”.

Acesta fusese momentul când Arden se hotărâse să conceapă un plan; avea să plece în Hawaii și să facă, într-un fel, cunoștință cu Drew McCasslin.

— Bine și acum, că l-ai găsit, ce ai de gând să-i spui? se întrebă ea pe sine privindu-și imaginea din oglindă.

Nu se gândise că va fi atât de sensibilă la farmecul și frumusețea lui.

— Ții minte de ce ești aici, Arden? Fii obiectivă, spuse ea privind imaginea din oglindă. Aceasta însă o privea batjocoritor. Nu prea arăta ca o femeie obiectivă. Rochia de mătase, mulată pe corp, îi scotea în evidență exact ce trebuia: formele feminine.

Centura din talie o făcea să pară ca o viespe, atrăgând atenția asupra șoldurilor apetisante. Blazerul crem, care-i acoperea umerii goi, nu făcea altceva decât să scoată în evidență că rochia îi stătea pe corp doar datorită aderenței la sânii perfecți. În locul oricărei bijuterii, preferă să poarte la gât ghirlanda. Florile se asortau cu culoarea centurii și, pe fundalul de jad al rochiei, cădeau perfect. Își strânsese părul într-un coc strâns la ceafă, dar cele câteva șuvițe care-i atârnavă la tâmplă îi dădeau un aer atât de nonconformist și de rebel, încât, când se mai privi o dată în oglindă, recunoscuse ea însăși că era o candidată favorită la o tulburătoare poveste de dragoste.

— Dumnezeuule, șopti, ducându-și degetele la frunte. Trebuie să nu mă mai gândesc la el în felul acesta. Voi strica totul. Trebuie să-l opresc pe el să se gândească la mine ca la o... o... femeie.

Trebuia cu orice chip să-l descurajeze; instinctul de femeie îi dicta asta.

Își iubise soția, poate că încă o mai iubea. Totul la el părea extrem de viril. Nu era genul de bărbat care să dea impresia că poate rezista mult timp fără prezența unei femei foarte aproape de el.

Electricitatea dintre ei – deja nu mai putea nega prezența atracției – îi punea planul în pericol. Plănuise să-l cunoască și să-i câștige încrederea ca prietenă. După ce l-ar fi convins că nu dorea să-i impieteze relația cu fiul său, i-ar fi spus cine este și și-ar fi exprimat rugămintea: „Ți-aș fi recunoscătoare pe veci, dacă mi-ai permite să-l văd pe fiul meu din când în când.”

„Să nu uiți ideea asta”, își zise în gând auzindu-l că bate la ușă. „Obiectivitate”, își aminti și acest lucru, apoi se hotărî să alunge orice alte gânduri despre Drew McCasslin.

Totuși, îi fu imposibil să-și păstreze promisiunea față de sine, mai ales când îl văzu îmbrăcat în pantaloni bleumarin, perfect croiți, cu un sacou sport bej, asortat perfect cu nuanța părului lung până la gulerul cămășii bleu și cu ochii pătrunzători.

Ochii aceia făceau totul. Erau irezistibili, mai ales acum, când o studiară din cap până-n picioare, revenind iar asupra feței. Rămaseră acolo câteva secunde, apoi coborâră pe ghirlandă; Arden avu senzația că nu admiră florile înșirate pe ață, ci formele ademenitoare pe care stăteau suspendate.

— Le răsfeți pe florile astea, îi spuse pe un ton grav, care-i confirmă lui Arden bănuiala.

- Mulțumesc.
- Cu plăcere. De-abia după aceea o privi în ochi și surâse: Gata?

Capitolul 4

Se întâlnea la cină în următoarele trei zile. Arden știa că face dificilul imposibil, dar nu-i putea refuza invitațiile. Se apropiase foarte mult de Drew, e adevărat, dar nu în sensul dorit. În planul ei nu fusese vorba de o poveste de dragoste.

Așa încât, în cea de-a patra seară îl refuză, folosind lamentabila scuză că trebuie să lucreze la articolul despre șansele supraviețuirii plantelor tropicale în climate mai puțin calde; articol pe care-l expediase demult.

În loc să-și distragă gândurile de la Drew, își petrecea fiecare seară întrebându-se unde și cu cine lua el cina. Era acasă, cu Matt? Cu o prietenă? Cu altă femeie? Se îndoia că nu existau mai multe. Când erau împreună, el părea foarte preocupat de persoana ei.

— Forțez cumva nota, îți monopolizez timpul de vacanță, încalc teritoriul altcuiva? o întrebă el în rafale după ce invitația la cină îi fusese refuzată, întrebarea fusese pusă blând, dar Arden observă, după cum se încruntase, că pare mai mult decât curios.

— Drew, nu, nu e vorba de asta. Ți-am spus în ziua când te-am întâlnit că nu trebuie să dau socoteală nimănui de timpul meu. Problema este că am avea nevoie de puțin timp separați. Nici eu nu vreau să-ți monopolizez timpul. Sincer, am de lucru. Drew

acceptase scuza destul de sceptic și bombănind.

Arden era îngrozită de ce i se întâmpla de fiecare dată când erau împreună. Flirta cu dezastrul, deși știa asta prea bine, însă orele când nu era cu el păreau serbede și monotone. Nu o sărutase niciodată, cu excepția ocaziei când îi oferise ghirlanda. În afară de gesturile politicoase obișnuite, nu o atinsese nici cu un deget, totuși îi transmitea ceva care o făcea să se simtă tânără, frumoasă și veselă. Toate aceste simptome prevesteau o Arden îndrăgostită. Așa ceva nu se putea. Venise la Maui să-și vadă fiul. Acesta fusese unicul ei țel, iar Drew McCasslin nu reprezenta decât mijlocul prin care să-și atingă scopul.

Totuși...

În dimineața de după prima seară în care nu se văzuseră, Arden se îndrepta spre terenurile de tenis, jurându-și că nu se ducea acolo pentru a-l vedea. Poate că nici nu juca în acea zi.

Drew bea din sticla de *Gatorade* când o zări. Îi dădu repede sticla lui Gary și alergă spre ea.

— Bună. Voiam să te sun mai târziu. Cinăm diseară? Te rog.

— Bine.

Invitația lui fusese ca un glonț tras la țintă și acceptarea venise spontan, surprinzând-o pe ea și încântându-i pe amândoi. Răseră câteva secunde, sorbindu-se din priviri.

— Vin să te iau la șapte și jumătate.

— Bine.

— Rămâi să mă vezi cum joc?

— Câteva minute, apoi trebuie să mă întorc în cameră să lucrez.

— Iar eu i-am promis lui Matt că ne jucăm împreună pe plajă.

De fiecare dată când Drew pomenea numele

băiatului, inima ei bătea să-i sară din piept, arzând de nerăbdare.

— Sper că nu te îndepărtez de el, nu?

— Seara nu plec până nu-l văd în pat. Nici el nu stă mult departe de mine. Are grijă să fiu al doilea treaz în casă, în fiecare dimineață.

Arden râse.

— Și Joey făcea la fel. Venea în dormitorul meu, îmi punea degețelele pe față, ca să deschid ochii, apoi mă întreba dacă sunt trează.

— Credeam că doar Matt face șmecheria asta! Râseră cu poftă, apoi el spuse: Pierd încălzirea. Trebuie să mă duc înapoi, dar ne vedem diseară.

— Să joci bine.

— Încerc.

— Știu.

Drew îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse la Gary, care devenise nerăbdător să reia deși, în acest răstimp, flirtase cu admiratoarele de pe margine. Arden se întreba dacă, în ochii cuiva care îi privea ea și pe Drew, ea nu arăta exact ca o admiratoare îndrăznească. Nu-i plăcu ideea. *Era* și ea doar o admiratoare?

*

Nu era încă gata când Drew bătu la ușa camerei ei. În ciuda gândurilor care-o trimiseseră de nenumărate ori la el, toată după-amiaza avusese inspirație și lucrase repede, terminându-și unul dintre articole. De-abia avusese timp să facă o baie și să-și spele părul înainte de sosirea lui.

Tocmai își trăgea fermoarul de la spate al rochiei, când se duse grăbită spre ușă.

— Scuză-mă, îi spuse, după ce o deschise larg.

Drew se rezemase lasciv de tocul din lemn, ca și când nu așteptase să i se deschidă aproape un minut.

Îi privi obrajii îmbujorați, coborî în jos și văzu că purta ciorapi fini de mătase, admiră dezordinea citită pe chipul unei femei care se considera încă nepregătită și surâse:

— A meritat să aștept.

— Intră. Sunt gata numaidecât; să-mi pun sandalele și bijuteriile. Ai făcut rezervarea? Sper că nu pierdem...

— Arden, spuse el, închizând ușa încet, punându-și palmele pe umerii ei. Totul e în regulă. Avem destul timp.

Ea trase adânc aer în piept.

— Bine, atunci nu mă mai grăbesc.

— Perfect. Drew râse și o lăsa să se miște. Privi în cameră și se opri asupra ei, tocmai când își încălța sandalele cu tocuri înalte. Se sprijini cu palma de perete, apoi ridică un picior ca să-și încheie bareta. Se mișca grațios; pur și simplu ca o femeie înconștient provocatoare.

Drew se uită cu atenție la piciorul acoperit de mătasea fină. Avea gleznele frumos conturate și mușchii delicați, așa cum stătea pe vârfuri. Vârfurile acelea i-ar fi încăput în palmă, se gândi el. Surprinse tivul dantelat care i se vedea pe sub marginea rochiei și surâse fermecat de feminitatea imaginii. Când ea se aplecă, Drew observă cum sânii generoși copleșeau cu greutatea lor materialul corsajului, mulându-l pe formele lor. Decolteul adânc, în formă de V, lăsa să se întrevadă despicătura atât de atrăgătoare pentru orice bărbat. În minte își lipi buzele de locul acela și sărută pe rând cele două trofee ale sexualității. Se tulbură, așa că decise să-și mute privirea pe un teren mai puțin periculos.

Părul ei îi păruse întotdeauna moale și plăcut tactil, mai ales când și-l strângea la spate. Acum îl avea pieptănat liber și Drew își simțea degetele tremurând de dorința de a dansa printre buclele ei negre, pentru a le mângâia, apoi pentru a încerca pielea fină a tenului, care părea extrem de ademenitoare. Ca, de altfel, pielea de pe tot corpul.

— Gata, zise ea, îndepărtându-se de perete, mergând apoi în partea opusă patului enorm, unde se găsea un birou.

Drew nu-și permisese să se gândească la pat și nici să-și imagineze apetisantul ei trup lungit gol pe pat.

— Bijuteriile, zise ea căutând de zor într-un cufăr-miniatură, pentru păstrat bijuterii.

Rochia ei era dintr-un material de culoarea apei limpezi; textura era moale, aderentă la formele unduioase, frumos rotunjite ale șoldurilor ei. Orice ar fi purtat, pe ea cădea minunat, fie ținută de seară, fie sport. Drew se gândi că ar fi putut îmbrăca o pereche de blugi și o cămașă sport, dându-le aspectul de modele unicate, create de un designer faimos. Presupunea, de asemenea, că arată bine și dezbrăcată.

„La naiba!” își zise el, gândindu-se la ce-și promisese că nu se va mai gândi.

Degetele ei închideau acum cerceii auriți, încarcerând lobii urechilor. Drew văzu și fantezia îl trimise cu limba pe prelungirile cartilaginoase.

Inima începu să-i bubuie în piept, când văzu cum sânii ei urmează mișcările ascendente și descendente, odată cu ridicarea și coborârea brațelor pentru a-și prinde la gât un lăntișor fin.

— Stai. Lasă-mă pe mine, zise Drew pe nerăsuflăte. Veni în spatele ei. O clipă, înainte ca

degetele să apuce de la ea capetele lanțului, se priviră în oglindă. Ea rămăsese cu brațele ridicate și sânii i se vedeau voluptuoși, ridicați față de nivelul normal; i se vedea și pielea de sub brațe, mai deschisă la culoare. Poziția ei era pe cât de ademenitoare, pe atât de vulnerabilă. Își coborî brațele încet, după ce el preluă lanțul și-și aplecă apoi capul, ca să închidă capsă complicată. După ce făcu aceasta, Arden se îndepărtă grăbită.

— Stai, o prinse el de mână. Fermoarul rochiei e înțepenit.

— Oh! exclamă ea foarte convingător, fiindcă de-abia mai putea răsufla. Mai mult de atât nu putu să articuleze.

Foarte lent, cu gesturi atente, el îi coborî fermoarul. Aerul răcoros îi mângâie șira spinării, Arden rămase nemișcată, neștiind dacă poate să respire; vraja clipei îi cuprinsese pe amândoi în momentul când Drew lăsă fermoarul în jos, până la talie. Ochii îi urmăreau itinerariul mâinii, coborând și ei. Pielea fină expusă, nebrăzdată de nimic, îi dovedi că nu purta sutien care să-i despartă sânii de materialul vaporos al rochiei. Din nou ochii li se întâlniră în oglindă. Erau umbriți de genele coborâte, fremătau și ardeau mocnit, ca un foc de iarnă. În privirea ei se citea dorința fierbinte.

Trupul lui încordat radia mesaje erotice. Arden știa că, dacă acum s-ar fi lăsat pe spate cu un centimetru, iar fesele i-ar fi atins cumva dunga pantalonilor, i-ar fi simțit erecția; aceasta i se citea în privirea pasională. Cu siguranță că nu s-ar mai duce la cină. Decizia îi aparținea numai ei.

Își zise că nici nu se punea problema să se culce cu Drew. O implicare sexuală în situația și așa scăpată de sub control ar fi însemnat nebunie. Undeva, într-un

colțișor secret al minții, se temea să nu fie dezamăgită. Sau, mai rău, să nu-l dezamăgească pe el. Perpetuele critici ale lui Ron la adresa performanțelor ei sexuale o îngrozeau.

Mai bine era să păstreze situația neutră. Să rămână prieteni. Oare între un bărbat și o femeie e imposibil să existe o relație de prietenie și atât? O relație platonică? Nu asta își dorise de la Drew McCaslin la început?

Cu înțelepciune, dar și cu lașitate, dădu ușor din cap spre stânga, apoi spre dreapta. El îi înțelese mesajul și ridică fermoarul.

— Se prinsese un fir de material. Acum l-am tras.

— Mulțumesc, zise ea și se depărtă de oglindă. Era imposibil să scape atât de ușor.

— Arden?

Luându-și poșeta, se întoarse spre el.

— Da?

— A trecut mult timp de când nu am mai fost într-un mediu feminin, privind o femeie cum se îmbracă. De-abia acum mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit prezența unei femei în acest răstimp.

Arden îi evită privirea și găsi mai indicat să admire palmierii pe fundalul cerului de indigo.

— Traiul de unul singur are dezavantaje și pentru femei.

— Cum ar fi? Întrebă el de-abia șoptit, făcând un pas spre ea.

Trebuia să pună capăt acestui joc. De ea depindea totul. Privindu-l în ochi, clipi de câteva ori și arboră o mină indiferentă, apoi surâse ștregărește.

— Cum ar fi să nu ai lângă tine pe cineva care să-ți rezolve un fermoar înțepenit.

Dezamăgirea pe care i-o produse răspunsul ei

se traduse printr-o coborâre subită a umerilor, însă reuși să schițeze un zâmbet, disipând tensiunea din cameră.

— Vezi? Ce-ați face voi, femeile emancipate, fără noi?

Atmosfera însuflețită îi însoți pe șoselele șerpuitoare care duceau spre plaja Kaanapali. Zona era printre puținele din insulă care fusese amenajată, bucurându-se de un lanț hotelier elegant, numeroase restaurante și cluburi.

Drew opri mașina sub copertina luminată strălucitor a complexului *Hyatt*.

— Ai mai fost aici? o întrebă el, după ce un portar o ajutase să coboare.

— Nu, dar voiam să vin înainte de a pleca acasă.

— Pregătește-te. Nu seamănă cu niciun alt hotel din lume.

Chiar de la intrare remarca părea justificată. În majoritatea holurilor de hotel existau tavane. Acesta nu avea așa ceva. Cu toate că număra mai multe etaje, holul hotelului era de fapt cerul liber, plin de stele. Era astfel amenajat încât reprezenta o pădure tropicală, plină de arbori uriași și plante luxuriante. Când ploua, efectul era cu adevărat uimitor. Zonele acoperite totuși erau decorate cu vase chinezești imense. Covoare orientale și mobilierul sofisticat dădeau impresia că te afli într-un palat, fără ca hotelul să-și piardă din aerul primitiv.

Traversară holul, iar Drew nu îi oferi prea mult timp ca să admire vitrinele magazinelor luxoase și galeriile comerciale; o conduse pe o scară șerpuitoare spre Curtea Lebedei.

— Mă simt de parcă aș fi o țărăncuță venită pentru prima dată la oraș. Nu cumva am gura

deschisă?

— Îmi plac țărăncuțele, spuse el strângând-o de mijloc. Iar gura ta, ca și restul, arată excepțional în seara aceasta.

Arden îi fu recunoscătoare șefului de sală că alege chiar acest moment pentru a-i conduce la masa dintr-un colt, lângă lacul pe care lebedele; pluteau cu o grație regală. În centrul mesei erau aprinse lumânări într-un sfeșnic delicat.

Ca majoritatea restaurantelor de pe insulă, și acesta era în aer liber. De la mese se putea admira o cascadă naturală, formată din roci vulcanice, a cărei apă se scurgea pașnic în lac.

Clienții purtau toți ținută de seară, iar Arden se felicita fiindcă alesese această toaletă - cea mai elegantă din garderoba ei. Drew păru că-i ghicește gândurile.

— Să nu fii prea impresionată, îi șopti citind meniul. Diminețile, sala aceasta e plină de oameni în costume de baie, înghesuindu-se să ia micul dejun la bufet. Arden se lăsă pătrunsă de ambianță și nici nu observă când Drew îi făcu semn chelnerului.

— Vrei vin la cină, Arden?

— Da, mulțumesc, răspunse ea, întâlnindu-i privirea pătrunzătoare.

Drew comandă o sticlă din cel mai scump vin alb. Ea nu își arată surprinderea. De când se cunoscuseră, Drew nu băuse deloc alcool.

— Beau câte un pahar de vin la cinele speciale, zise el.

— Nu am întrebat nimic.

— Știu, dar probabil că te întrebai cum voi reacționa.

— Te-am mai rugat cu altă ocazie să nu mai gândești în locul meu. Ești băiat mare. Știi și singur

cum „reacționezi”.

— Nu te temi că o să se termine cu un chef, iar eu mă voi îmbăta și voi deveni nesuferit? o tachină râzând.

Arden îi aruncă la rândul ei mănuașă provocatoare. Se aplecă peste masă și șopti:

— Poate că mi-ar plăcea să devii puțin nesuferit. Fluturii de noapte zboară instinctiv spre flacără; cam așa sunară și cuvintele ei. Drew o privi seducător.

— Nu mi-ar trebui nicio înghițitură de vin pentru a deveni complet neascultător.

Arden se retrase pentru a nu-și pârlî aripile.

— Am încredere că nu o vei face.

Drew o lăsă să se retragă și, prin tonul vocii, îi sugera că era dispus să schimbe subiectul.

— Ai toate motivele să fii îngrijorată. Anul trecut am fost mai mult beat, decât treaz. Sper să nu mi se mai întâmple așa ceva vreodată. Strânse pumnul și lovi ușor în masă. Doamne, aș da orice să repar măcar o parte din răul făcut.

Arden era și ea obișnuită cu acest sentiment de frustrare și dispreț de sine. Oamenii iau decizii, apoi le regretă. Majoritatea lor sunt irevocabile.

— Cu toții facem greșeli, Drew, iar mai târziu ne dorim să nu le fi făcut. Nu se mai poate. Trebuie să trăim cu hotărârile pe care le-am luat. Vocea ei deveni introspectivă când adăugă: Chiar o viață întreagă.

Drew râse încet.

— Pari înfrântă de viață, deznădăjduită. Nu crezi că adesea ni se oferă a doua șansă, pentru a îndrepta lucrurile?

— Ba da. Slavă Domnului că se mai întâmplă și așa. Cred că noi găsim mereu cea de-a doua șansă. Ori încercăm să șlefuiim greșelile noastre, ori învățăm să

trăim cu ele.

— Asta este gândire negativă. Să renunți.

— Da; tu ești un câștigător,

— Nu puteam să trăiesc în gunoiul pe care mi-l adusesem în viață. A trebuit să fac ceva în acest sens.

— Ca și mine, murmură ea ca pentru sine.

— Poftim?

Să-i spună acum? Acum? El adusesese vorba de eșecurile personale și de încercările de a le repara. Asta făcea chiar el cu viața lui. Cu siguranță că ar înțelege-o, dacă ar ști că vrea să-și repare greșelile. Nu-i așa că ar face-o? Dar dacă nu ar înțelege? Dacă s-ar supăra și ar pleca brusc, lăsând-o singură? Dacă nu l-ar mai vedea niciodată? Înseamnă că nu l-ar vedea nici pe Matt vreodată. Nu. Mai bine să aștepte până ce-și va fi văzut fiul măcar o dată. Apoi îi va spune lui Drew că e mama lui Matt. Atunci, nu acum.

Reveni cu gândurile în prezent și surâse.

— De ce purtăm această conversație sumbră? Iată, ne aduce vinul. Hai să nu ne gândim la greșeli în seara aceasta.

Friptura de vițel a fost nemaipomenită, la fel și celelalte feluri comandate. Din sticla de vin băură doar jumătate până la sfârșitul mesei.

După două ore de conversație și companie plăcută, Arden se simți ușoară ca o pană și parcă plutea pe scări. Nu era beată, ci fermecată de atmosfera romantică și de puterea de atracție exercitată de bărbatul de lângă ea.

În holul complexului era un bar, unde un pianist cânta refrene din cunoscute melodii de dragoste. Briza oceanului străbătea holul, mișcând ușor frunzele plantelor și ducând aromele florilor exotice până la nările celor care-și petreceau ultimele momente ale zilei la o măsuță joasă, într-o atmosferă intimă.

Se opriă sub un candelabru cu lumina aprinsă doar pe jumătate.

— Ți-a plăcut mâncarea? o întrebă el, luând-o de mână.

— Da, zise ea visătoare, privindu-i părul. Se întreba cum ar fi să-și lase degetele să-i răsfire suvițele, apoi să le răsucescă la nesfârșit... apoi privirea i se opri pe buzele lui. Cea mai erotică scenă pe care o văzuse vreodată într-un film era un prim-plan și camerei pe gura unui bărbat sărutând un sân de femeie. Își aminti perfect mișcarea limbii care încercuia zona de culoare mai închisă, apoi obrații adânciți în timp ce îi sugea blând sfârcul și mângâierea buzelor pe pielea delicată. Aceste imagini îi fură trezite de gura lui Drew. Simți cum trupul i se înfierbântă, fantezia luând locul rațiunii pentru câteva minute.

Ron nu obișnuia să inițieze o apropiere printr-un preludiu și nu o întrebase niciodată ce îi place. Probabil că nu i-ar fi plăcut să facă asta cu Ron, dar cu Drew se gândi la un preludiu foarte plăcut.

— Ce?

— Ce?

— Ai spus ceva? o întrebă Drew. O studie îndelung, rămânând cu ochii mai multe secunde pe fiecare linie, pe buze, pe gât.

— Nu, șopti ea. Nu am spus nimic.

— Oh. Credeam că ai spus.

Din nou îi studie gura; Arden aproape că roși la gândul care-i ocupase fantezia mai devreme. Poate că

s-ar fi dezintegrat pur și simplu de jenă, dacă ar fi știut unde plasa fantezia *ei*, buzele *lui*.

— Ce ai dori să facem acum?

„Oh, Doamne, nu mă întreba!” se gândi ea.

— Să mergem la dans?

— Sună bine, răspunse ea, tușind ușor, netezindu-și stângaci rochia. Activitate; de asta aveau nevoie. Rămaseră nemișcați unul în fata celuilalt, absorbiți de persoanele lor, indiferenți la ce se petrece împrejur.

— E un club la subsol. Nu am fost niciodată acolo, dar putem încerca să-l vizităm.

— Bine.

O conduse pe o altă scară spiralată, cu balustrade de alamă și aspect general de început de secol. Deschizând ușile grele, capitonate cu piele, fură întâmpinați de o tânără zâmbitoare și de muzica disco asurzitoare, de un amestec de voci, râsete, toate plutind în nori de fum de țigară.

Drew o privi parcă timid, întrebând-o din ochi. Ea se întoarse spre el și făcu același lucru; simultan se întoarseră cu spatele și urcară scările. Până ajunseră în hol începuseră să râdă în hohote.

— Cred că îmbătrânim, zise Drew. Muzica pianului aceluia mi se pare minunată.

— Și mie.

— Mai ales că nu-mi place să țin ca să mă fac auzit. Se aplecă spre urechea ei și-i șopti: Poate că vreau să-ți spun ceva ce nu trebuie să audă și alții. Când se depărtă de ea scânteile din priviri întăriră cele spuse, prin intimitatea subînțelesului. Arden tresări nerăbdătoare. Nu vrei să bei ceva?

Ea răspunse negativ, dând din cap.

— Ce-ar fi să-mi arăți piscina? zise Arden.

Drew o luă de mână, își înlănțui degetele cu ale ei și o conduse pe potecile pietruite, care șerpuiau printr-o veritabilă grădină a raiului. Erau luminate de torțe aprinse. Flăcările lor licăreau în rafalele de vânt. De fapt erau mai multe piscine, construite într-o veritabilă capodoperă supraetajată, de jur-împrejurul unei grote din roci vulcanice..

Arden urmări tot ce i se arătă, deși nu dădea prea multă importanță explicațiilor tehnice. Era plăcut să-i asculte vocea atât de aproape, să-i simtă aroma răsuflării calde și puterea trupului în timp ce-i îndruma pașii cu mișcări subtile. Pulsul ei vibra în același ritm cu al valurilor clipocind la numai câteva zeci de metri depărtare de ei.

Îndrăgostiții se plimbau pe mal îmbrățișați, șoptindu-și vorbe tandre. Era o înțelegere tacită între toți cei care căutau un loc izolat, unde să-și poată consuma nestingheriți intimitatea. Când Drew se opri în spatele unei stânci peste care se prelingea un șuvoi subțire, apoi o strânse ușor de mijloc, ea nu protestă.

— Poți să-mi acorzi acest dans? o întrebă formal, dar pe un ton glumeț.

Luă poziția valsului tradițional, cu brațul în jurul taliei și palmele lipite la nivelul umărului. Nu se puteau mișca prea mult de teamă să nu tulbure această intimitate, știind amândoi că invitația la dans era doar un pretext pentru a se îmbrățișa.

Alunecară lent în ritmul lasciv al melodiei de pian. Minutele treceau, melodiile se succedau, iar ei rămâneau îmbrățișați, privindu-se în ochi. Deși trupurile păreau relaxate, în interior pasiunea îi măcina, făcându-i să tânjească după o atingere mai intensă, mai directă și mai intimă. În cele din urmă sânii ei se atinseră ușor de pieptul lui. Drew gemu înfundat și închise ochii de plăcere. Când îi redeschise,

ai ei păreau de-a dreptul umbriți de genele dese, întoarse. Ar fi dorit să le sărute, dar preferă să-și mute mâna de pe talia ei pe spate, apăsând-o ușor spre el, pentru a-i simți cele două globuri fierbinți cu care intrase deja în contact.

Ochii ei se întredeschiseră și își mută mâna de pe umărul lui în jurul gâtului. Degetele îi mângâiară şuvițele blonde care i se odihneau pe gulerul cămășii. Fără să o scape din ochi, îi luă mâna și o ridică spre buze, sărutându-i degetele unul câte unul. Mângâia cu buzele pielea fină, lăsând-o umedă de vaporii condensăți ai răsuflării lui precipitate.

Încet-încet îi ridică și cealaltă mână și și-o puse în jurul gâtului. Îi cuprinse spatele și o trase și mai aproape de el.

— Cred că-ți imaginezi cât de greu mi-a fost să-mi țin mâinile departe de tine.

— Da, răspunse ea răgușit, arcuindu-și spatele pentru a se lipi de pieptul lui.

— Atât de mult mi-am dorit să te țin în brațe, Arden.

— Și eu am simțit nevoia să fiu îmbrățișată.

— Nu trebuia decât să-mi spui, șopti, apoi își lipi fața de părul ei, dezmiardând-o cu nasul, cu bărbia, apoi cu gura. Miroși atât de... frumos, ești atât de plăcută. Pielea ta e delicată. Pe onoarea mea, mi-am imaginat fiecare părticică din trupul tău. Doream să te văd, să te ating, să te gust.

Arden simți cum se înfioară și își rezemă capul pe umărul lui. Îl strânse așa cum mâinile îi încercuiau ceafa și continuă să danseze lipită de trupul lui. Drew gemu din nou extaziat și strânse din dinți. Apoi, încet, își coborî o mână până pe talia ei, cuprinzând curba ademenitoare a unei fese. Fără să se dezlipească, Drew reuși să facă un pas și ajunse cu pulpa chiar între

pulpele ei.

Era excitat, cald; foarte cald. Arden simți fierbințeala lui pătrunzându-i prin rochie, topindu-i pielea, contopindu-se cu a ei. Se frecă lent de ea. Când îi auzi suspinul înăbușit, îi zise:

— Iartă-mă, Arden. Nu vreau să par crud, dar, Doamne, ce bine mă simt.

— Drew...

— Vrei să mă opresc?

— Drew, șopti ea lăsându-și capul pe spate ca să-l privească mai bine. Nu, zise încet. Nu. Îl imploră apoi pe un ton aproape disperat, delirant, ușor isteric: Sărută-mă.

Buzele lui îi absorbiră disperarea printr-un sărut pătimaș. Era ca o eliberare după îndelungi clipe de dorință și emoție reprimată. Buzele lui o cuprinseseră aproape brutal, dar ea primi mângâierile apăsate, fiindcă niciodată nu se simțise mai plină de viață. Era ca un fluture care evolua de la stadiul de nimfă, după ce existența îi fusese derulată printr-o crisalidă a întunericului și disperării. Acum, în sfârșit, ieșea la lumină pentru prima dată. Drew o privi gâfâind, la fel ca și ea. Virilitatea lui o atenționa, o impulsiona exact în punctul cel mai sensibil și mai rezonant.

Făcând un efort de voință, Drew reuși să se stăpânească și îi cuprinse bărbia delicat. Își plimbă degetul mare pe buza ei inferioară și surâse dezamăgit. Ea îi răspunse cu același regret. Când se mai sărutară o dată, o făcură de-abia perceptibil, tandru.

— Drew, șopti ea, parcă din adâncul sufletului.

— Am reacționat pripit. Nu am vrut asta.

— Știu.

— Mă faci să tânjesc după tine.

— Ia ce vrei de la mine.

Un geamăt surd îi mai ieși de pe buze înainte ca el să i le soarbă prelung. Limba îi deveni un agresor fervent. Îi scaldă buza inferioară în nectarul propriei sale guri. Ea îl preluă, savurându-i dulceața și-i permise intrarea. Câteva clipe rămaseră nemișcați, savurându-și așteptarea, cu pulsurile sălbatice și intimitatea tulburată.

Când limba lui ajunsese acasă, gura ei se închise peste ea, absorbind-o neconținut, ademenitor. Arden simți că ia foc. Corpul își deschisese porțile și aștepta să fie adulat. Sfârcurile deveniră dure, chiar dureroase, sensibile la materialul fin, dar deosebit de excitant.

Sărutările lui deveniră jucăușe. Limba i se plimba împrejurul gurii, explorând, tatonând, căutând, presând în ritmul bățăilor inimii, din colțuri diferite, cu o asemenea măiestrie, încât o auzi spunându-i pe nume, după care suspină și își ținu răsuflarea. Își dezlipi buzele de ale lui pentru a putea respira.

Drew începuse să-i caute talia, apoi mâinile lui urcară peste coaste, ajungând să-i cuprindă sânii. Îi masă ușor, circular, mărinind presiunea când o văzu cum închide ochii de plăcere. Prin decolteul rochiei i se văzuseră cele două forme depășind marginea materialului, împinse ascendent de el. O sărută pe fiecare, inhalând aroma proaspătă a pielii fine. Limba i se cufundă în decolteul primitiv, iar gestul îi trezi lui Arden senzații necunoscute, făcând-o să-i fie rușine de ea însăși.

Toată viața ei avusese nevoie de așa ceva. Simțise nevoia unui bărbat care să-i arate ce înseamnă să fie adorată, iubită pentru ceea ce este, admirată pentru feminitatea ei. Până să-l cunoască pe Drew nu se gândise la ea ca la o femeie atrăgătoare. De la început, fiecare privire și gest de-al lui îi sugeraseră că o consideră foarte sexy și dezirabilă. Fusese sincer și

foarte direct încă de la început.

Dar ea nu fusese la fel.

Ce resimțea acum era pur, sincer. Oare va avea el încredere în sinceritatea ei? Când va afla că ea este mama lui Matt, va trebui să dea multe răspunsuri. Oare voia să adauge la lista de incertitudini și faptul că-l ademenise sexual? Gândul o îngrozi. Acum trebuia să înăbușe această erupție de atracție sexuală; imediat, sau va rămâne pe veci subiectul disprețului său.

— Drew, murmură ea cu gura între buzele lui flămânde.

— Hmm? Drew se pierduse în unduirile ei.

— Drew, repetă ceva mai tare, apoi își puse mâinile pe umerii lui. Nu... Mâna lui tocmai aluneca prin decolteul ei, coborând. Arden intră în panică. Dacă nu se opreau acum, ea nu va mai fi în stare s-o facă mai târziu. Singura posibilitate era să-l enerveze. Bărbatul din fața ei își pierduse rațiunea.

— Oprește-te! Arden îi smuci mâna și se depărtă de el.

Drew o privi total descumpănit. Clipi de câteva ori, apoi o văzu clar. Arden văzu cum uimirea i se transformă în iritare.

— Bine, zise tensionat, nu trebuia să mă tratezi ca pe un copil neascultător. Aveam toate drepturile să-mi închipui că-ți plăceau sărutările mele.

Arden îi evită privirea.

— Sărutări da, dar nu mă considera ca pe una din admiratoarele tale, care...

— Asta credeai tu că ești pentru mine? Întrebă trecându-și degetele prin păr, evident frustrat, apoi își eliberă nodul de la cravată. Asta credeai? o întrebă categoric.

Avusese intenția să-l necăjească, dar nu

crezuse că avea de-a face cu un temperament atât de vulcanic.

— Eu... eu...

— Da, bine, atunci spune-mi cu ce te deosebești de celelalte, ei? Mi-ai părut mai mult decât disponibilă și știam că nu ai obligații. Ce altceva puteam să cred? Sau te consideri diferită fiindcă nu ai avut deloc intenția să „mergi până la capăt”? Fără sex, doar un sprijin spiritual pentru sufletul meu, răătăcit, îndelung mediatizat. Drew se înfuriase. Asta voiai? Să-mi preiei cazul de milă?

Arden încerca din greu să se stăpânească.

— După cum ți-am mai spus încă din prima zi, tu ai fost cel care a intrat în vorbă cu mine, nu invers. Cât despre tine ca fiind un „caz”, nu-mi pasă dacă te ia naiba din cauza băuturii, sau te împiedici și-ți rupi oasele pe terenurile de tenis din lume. Mă îndoiesc că ai merita să fii salvat.

Drew nu se lăsă impresionat, ci lăsă capul pe-o parte și-i spuse ca și când acum o vedea într-o lumină diferită:

— Poate că nu ești chiar atât de diferită de celelalte. Admiratoarele caută să se culce alături de o celebritate fiindcă astfel își simt orgoliile satisfăcute. Voiai să te culci cu mine pe malul oceanului ca să-ți liniștești conștiința zdruncinată după o căsnicie ratată? Se apropie cu fața de ea și stătea doar la câțiva centimetri distanță. Ce s-a întâmplat? Te-ai speriat?

Arden văzu roșu înaintea ochilor.

— Ticălos deplorabil. Să știi că nu sunt o femeie divorțată complexată. Am fost mai mult decât fericită când am scăpat de bărbatul pe care-l aveam alături și să știi că voi mai aștepta mult și bine, căutând mult până să-mi doresc un altul. Dacă, așa cum spui, conștiința mea era zdruncinată, deși nu este, mi-ar fi

trebuit ceva mai mult decât un ratat în tenis ca să mi-o restabilesc. Poți să-ți păstrezi odorul din pantaloni, domnule McCasslin. Am trăit fără el treizeci și unu de ani. Cred că voi mai rezista încă o dată pe atât. Se întoarse brusc și o luă la fugă pe alee. Drew o urmă și-i spuse, luând-o de mână:

— Mergi în direcție greșită.

Arden încercă să-și smucească mâna din strânsoarea lui, dar el nu-i permise. Neavând de gând să se angajeze într-o ofensivă continuă, se lăsă condusă. Așteptară tăcuți până ce i se aduse mașina lui Drew. Nu vorbi niciunul, nici celălalt până nu ajunseră la hotelul unde stătea ea.

— De aici mă descurc și singură, mulțumesc, îi spuse ea deschizând portiera chiar în clipa când mașina se opri. Fără să privească înapoi, merse repede spre lift, apoi ajunse în cameră. Drew nu o urmă.

De-abia când mânia se spulberă în zgomotul produs de ușa trântită, realizează ce făcuse.

Matt!

Distrusese orice șansă de a-l vedea. Lacrimile i se prelingeau pe obraji în torente fierbinți și încercă să se convingă pe sine că ele nu erau destinate pierderii lui Drew, ci a fiului său.

*

Dimineața își simți ochii umflați și congestionați când încercă să-i deschidă. Se rostogoli pe partea cealaltă și-și cufundă obraji în pernă. Când cea de-a doua răpăială în ușă deveni mai puternică, mormăi:

— Nu am nevoie de cameristă. La cea de-a treia bătaie, mult mai agresivă, se zgudui ușa. Arden înjură ambiția cameristei. Singura variantă era să-i deschidă ușa și să-i spună că vrea să vină mai târziu. Se

rostogoli din pat, căutând pereții, cu ochii întredeschiși, ba chiar lipiți de lacrimi uscate. Deschise unul, ca să se uite prin vizor și-l văzu pe Drew de partea cealaltă a ușii. Îl urmări cum mai bate o dată. De data aceasta, el vorbi:

- Arden, deschide ușa.
- Pentru nimic în lume.
- Deci ești trează.

Arden avea chef de tonul lui glumeț așa cum avea chef de o așchie sub unghie.

- Nu vreau să te văd, Drew.

— Bine, vreau eu să te văd. Să-mi cer scuze. Acum deschide ușa, sau toți de pe etaj vor auzi o scuză care-i va da jos din paturi mai repede decât aroma de cafea proaspătă.

Arden își mușcă buzele și cântări alternativele. Nu era pregătită să dea ochii cu el. Cu o seară înainte, el o insultase și ea nu era gata să-l ierte. Chiar dacă ar fi fost, știa că arată jalnic. Probabil că avea ochii roșii și părul răvășit. Când va mai avea ocazia să-l vadă, voia să arate excelent.

Pe de altă parte, ea îl enervase. Niciun bărbat, oricât de normal fizic și psihic, nu ar fi putut fi atât de bine dispus după ce i se refuzase dreptul la intimitate. Arden pierduse jumătate din noapte plângând și condamnându-se pentru că spulberase relația cu Drew, micșorându-și șansele de a-l vedea vreodată pe Matt. Își înghiți mândria, fiindcă prețul ei merita plătit. Trase zăvorul și întredeschise ușa.

- Nu sunt îmbrăcată.

— Ba ești, zise el, văzându-i gulerul și mânecile cămășii de noapte albă cu dungi bleu.

— Dacă insiști să mă vezi, ne întâlnim în hol. Dă-mi doar...

- Nu am timp, zise surâzând demonic,

cuceritor. Haide, Arden. Lasă-mă să intru.

Cu greu se lăsă convinsă și deschise, invitându-l în cameră. Închise încet ușa în urma lui. O privi din cap până-n picioare și, văzând-o desculță, cu genunchii descoperiți, simți o neliniște interioară. Cămașa de noapte nu era transparentă și nici indecentă, dar Arden își dori să fi fost ceva mai lungă decât până la jumătatea pulpei.

Își încrucișă brațele pe piept și se strădui să pară plictisită.

— Ai dreptate, sunt un ticălos deplorabil. Se apropie de fereastră, trase draperiile fără să ceară permisiunea și camera fu inundată de lumina strălucitoare a soarelui. M-am purtat ca un adolescent în călduri, care bâjbâie pe întuneric. La naiba... oftă el, frecându-se la ceafă... nu-i de mirare că te-ai gândit că te văd ca pe una din admiratoarele mele. Așa te-am tratat. Când m-ai refuzat nu-mi dau seama de ce am spus toate neroziile acelea. Nu am avut intenția să le spun. Erau lucruri pe care mi le amintesc perfect. O privi peste umăr să vadă dacă postura ei incoruptibilă se schimbase cumva. Singura scuză pe care o pot oferi – continuă el – este că, la scurt timp după ce Ellie a murit, am fost înconjurat de femei care credeau că mă pot vindeca de durerea mea. Aveam senzația că se vedeau ca niște agente social-sexuale, lucrând pentru salvarea mea de la autodistrugere. Pentru ele nu eram decât o bară de la tăblia patului, cred.

Arden își lăsă mâinile pe lângă corp și se relaxă. Și ea simțise același lucru de la bărbații pe care-i cunoscuse, după divorț. Prieteni de-ai lui Ron, divorțați și ei, începuseră s-o sune, oferindu-și „ajutorul”. Le mulțumise, refuzându-i; în cele din urmă aceștia renunțaseră.

— Oricum, continuă Drew, de aceea a trebuit să

stau de vorbă cu tine dis-de-dimineată. Din clipa când am plecat de aici, aseară, am știut că mă voi purta ca un ticălos. Ar fi trebuit să-mi tragi un șut între picioare, ceva de genul acesta.

— M-am gândit și eu la asta.

— Bine, oricum nu m-aș fi răzgândit imediat, zise el râzând, dar mi-ai fi atras atenția.

Arden începu și ea să râdă.

— Acum, că suntem din nou prieteni, zise el grăbit, strângându-i mâinile între palmele lui mari, ce-ar fi să mergi cu mine la Oahu câteva zile?

— Ce...

— Stai puțin. Îi ridică mâinile, ca să o oprească din protest. Nu vei avea nicio obligație. Trebuie să merg acolo doar câteva zile. Am câteva camere rezervate. Tu poți lucra pentru articolele tale. Argumentele lui erau slabe, dar se grăbea s-o convingă.

— Bine, dar nu pot să mă mut de aici. Eu...

— Nu-ți sugerez să faci asta. Ia cu tine doar lucruri de care vei avea nevoie. Îi spunem directorului că vei lipsi câteva zile, dar că vrei să păstrezi camera. Făcu un pas spre ea și-i spuse: îmi place cum arăți în cămașă de noapte. Cu părul ciufulit și obrații roșii. Ai cea mai dulce gură pe care am gustat-o vreodată. Nu-mi vine să cred cât de necugetat am fost aseară, lăsând lucrurile să decurgă atât de prost.

— Ești cam agresiv, știi? Mai ai și tupeul să vii aici, după câte mi-ai spus aseară, ca să-mi faci declarații că arăt bine, când eu știu că trebuie să arăt ca naiba.

— Sunt obișnuit cu concursurile, Arden, mereu încerc să câștig; îmi place să câștig. Puterea emanată de ochii lui îi spunea că ea era următoarea cucerire. Arden rămăsese consternată de invitația lui, dar mai ales de înfățișarea irezistibilă. Vino cu mine la Honolulu. Ne vom cunoaște mai bine.

Arden nici nu-și dorea altceva, dar știa că se adâncește în pericol. Trase aer în piept și dădu negativ din cap.

— Drew, nu cred că...

— Te rog. Mai ales pentru că vei avea ocazia să-l cunoști pe Matt.

Capitolul 5

Secundele ticăiau ca și inima ei; nu spuse încă nimic. Arsenalul de argumente stocate pentru a-l refuza se prăbuși. În cele din urmă, spuse bâlbâit:

— M-merge și Matt?

— Da, el e principalul motiv pentru care mergem. E vremea să-i fac controlul la pediatru. Are nevoie de vitamine pentru creștere. Doamna Laani se plângea zilele trecute că a crescut atât de mult, încât nu mai are haine pe măsură. Vrea să facă niște cumpărături serioase.

Arden se simți aruncată în abis. Se va întâmpla! Își va vedea fiul, vor petrece câteva zile împreună. Luni de zile așteptase această clipă, o visase, își imaginase ce va simți. Panica o cuprinse acum fără să știe de ce. Așa se simți – orbită de panică. Acum, când obiectul rugămintilor ei era la îndemână, se temea. Începu să

vorbească pentru a-și anihila temerile:

— E o călătorie în familie și nu vreau să deranjez. El... Matt s-ar putea să nu mă placă. Doamna... Laani, nu-i așa? Ea ar putea să mă privească... ostil.

— Dar este o călătorie în familie al cărei cap sunt eu. Doamna Laani îmi ține mereu predici despre toate lipsurile mele; până și despre lipsa unei drăguțe - accentuez, „drăguțe” - doamne în viața mea. E nerăbdătoare să te cunoască. Matt nu are decât douăzeci de luni. Te rog, Arden, vino, îi zise mângâind-o pe cap. Dacă știam că nu e o idee bună, nu te invitam. Tonul îi deveni catifelat, irezistibil: Nu vreau să fiu departe de tine nici măcar câteva zile.

Dumnezeule, oare de ce nu-i venea să sară în sus de bucurie? De ce mai ezita? Se simțea vinovată? Acest sentiment straniu avea să pună stăpânire pe sufletul ei, alungându-le pe celelalte? Drew o privea pasional. Parcă se uita la femeia de care începuse să se atașeze sentimental, nu ca la mama de închiriat pe care o angajaseră el și soția lui. Cum putea să continue să-l mintă?

— Drew, nu cred că e o idee bună să vă însoțesc.

— Mai ești supărată pentru aseară?

— Nu, dar...

— Nu te condamn dacă mai ești supărată. Am spus lucruri oribile, insultătoare. O mângâie ușor pe bărbie. Am greșit, iar tot ce ai spus tu este adevărat. M-am comportat ca un ticălos. Sunt deplorabil. M-am obișnuit să capăt ce-mi doresc și se pare că fac crize de isterie dacă nu reușesc. Sunt un tenisman ratat.

— Nu! Nu e adevărat. Ți-am spus asta ca să te jignesc; cu răutate. Nu din alte motive.

Drew oftă.

— Rămâne de văzut dacă este adevărat sau nu. Deocamdată sunt un bărbat care se vede atras de o femeie, deși nu credea că va simți asta vreodată. Sunt la fel de speriat ca și tine, Arden. Mă tem de sentimentele mele. Nu-mi îngreuna situația. Încerc să redevin om, să mă port omenește, nu ca un animal rănit. De multe ori fac greșeli. Aseară a fost o asemenea situație.

— Nu fac pe sfioasa, Drew.

— Știu.

— Nici aseară nu făceam.

Drew o sărută delicat.

— Știu și asta.

— Am un motiv pentru care nu vreau să merg.

— Nu mi-ai dat niciun motiv. Nu cred că există unul. Unul credibil, oricum. Vino cu noi. Avionul pleacă într-o oră.

— Ce? sări ea ca arsă, dându-l la o parte, apoi se uită la ceasul de pe noptieră. O oră! Oh, Drew... nu pot... de ce nu mi-ai spus... nu voi avea timp să mă pregătesc...

Se întrerupse brusc, realizând că acceptase să meargă.

Drew începu să râdă, citindu-i gândurile. Se așeză pe pat și luă telefonul.

— Ar fi bine să te grăbești. Sun să ne aducă o cafea.

Până ce Arden ieși de la duș, el bătu în ușa de la baie:

— Serviciul de cameră. Arden întredeschise ușa și luă o cană de pe tavă. Treizeci de minute, o anunță. Vrei să pun în valiză câteva lucruri?

Gândul că el i-ar vedea obiectele personale îi produse fierbințeală la stomac și obraji îi luară foc.

— Nu. Ies imediat.

Bău grăbită cafeaua și încercă să-și stăpânească mâinile din tremurat pe când se machia. Își spusese că nervii erau din cauza nopții de nesomn.

Nu era emoționată mai puțin de faptul că stătea goală la numai câțiva metri de Drew, în spatele ușii. Cea mai mare parte a nervozității se datora faptului că în mai puțin de o oră avea să-l vadă pe fiul purtat în pânțece timp de nouă luni pentru prima dată.

Drew purta niște pantaloni comozi, kaki, o bluză din bumbac tricotat, albă, cu mâneci largi, suflecate până la coate. Arden luase pe ea niște pantaloni de mătase și o bluză la culoare. Își strânse părul într-o coadă la spate, împletită, al cărei vârf și-l prinse la ceafă. Era tot ce putea face mai bine în grabă.

leși nervoasă din baia plină de aburi și se apropie de Drew care se așezase pe un scaun pe terasă și citea calm ziarul. Coborî un colț al jurnalului, o privi și fluieră prelung.

— Cum vei reuși să strângi cât mai repede câteva haine de zi, costum de baie, pantaloni scurți, rochiile de seară, dar nu ceva pretențios?

Arden desfăcu repede o geantă de umăr și începu să îndese în ea toaletele, plus accesoriile corespunzătoare. Când ajunse la lenjerie, deveni stângace. Cu toate că Drew ținea ziarul în fața lui, ochii nu îi erau ațintiți asupra textelor. Arden îl simțea cum îi urmărește fiecare mișcare; cum lua chiloții de dantelă, sutienele vapoaze și restul.

Când îl privi acuzator, el surâse dintr-o dată, parcă e prins asupra faptului.

— Sunt gata, zise ea trăgând repede fermoarul genții în care reușise să adune nu numai obiecte de îmbrăcăminte, ci și bijuteriile asortate și pantofii potriviți.

— Uimitor, remarcă el coborând ziarul, apoi se

uită la ceas. Exact la timp. Ne întâlnim cu doamna Laani și Matt la aeroport. Îi aduce cu mașina Mo, tânărul care se ocupă de iarba din jurul casei. Noi doi plecăm cu limuzina hotelului, dacă nu te deranjează. Nu mi-ar plăcea să-mi las mașina la aeroport atâta timp.

— Este perfect. Arden își așează pe cap o pălărioară de pai, cu boruri mari, apoi își pune ochelarii de soare. Ține minte că eu sunt obișnuită cu un buget limitat.

— După aparențe, nu s-ar spune, mărturisi el ducându-i geanta spre lift.

În timp ce așteptau cabina, Drew se familiariza cu fiecare detaliu de eleganță al ținutei partenerei lui de drum.

— Aprob totul, zise încet.

— Mulțumesc, răspunse ea.

Ajunși în lift, el îi spuse:

— Am uitat ceva.

— Ai lăsat ceva în cameră?

— Nu. Am uitat asta.

Îndoi ambii genunchi ca să ajungă la nivelul ei, își strecură capul pe sub borul pălăriei de pai și o sărută. Presiunea buzelor lui îi trimise un curent electric prin tot trupul. Limba lui de-abia o atinse pe a ei, dar în imaginația lui o sărutase deja pe sâni, pe abdomen, în zonele sensibile și ascunse... Arden simți parcă aceste dezmierdări acolo unde gândul lui le trimisese.

Când se retrase, Arden simți că-i crescuse temperatura.

— Mi-ai aburit ochelarii, îi spuse ea în șoaptă.

— Scuză-mă.

Arden clătină din cap. A doua sărutare pasională îi surprinse tocmai când ușile liftului se

depărtară. Arden roși de-a binelea și spuse:

— Trebuie să vorbesc pentru camera mea.

— Mă duc la limuzină să-mi las geanta.

Arden se strecură grăbită printre cei de la recepție. Biroul era aglomerat la acea oră; mulți turiști veneau și plecau de la hotel, făceau excursii pe insulă și doreau rezervări la alte hoteluri de pe insulă. Așteptă să-i vină rândul și privi de câteva ori peste umăr, spre ușa de la intrare.

Explică în grabă că voia să plătească pentru zilele în care ocupase camera, dar că voia să o păstreze încă trei zile, după care se va întoarce.

După ce repetă de câteva ori rugămintea, se făcu înțeleasă în zumzetul general și gălăgia din hol. Funcționarul îi găsi fișa de înregistrare, încasă banii de pe cartea de credit, îi zâmbi, îi ură drum bun și-i mulțumi pentru că le fusese oaspete. Nu se simți prea bine când funcționarul trecu la următorul client, iar când voia să-i mai spună ceva, se auzi strigată de Drew.

— Arden, limuzina așteaptă.

— Vin imediat, îi strigă ea și se strecură afară din mulțimea care o înghesuia.

Drew o trase de mână.

— Ai avut probleme?

— Nu.

— Bine. Trebuie să ne grăbim. Nu mai e mult timp.

Odată așezați pe bancheta limuzinei care gonia spre aeroport, Arden realizează că în numai câteva minute avea să-și vadă fiul. Inima-i bătea cu putere și răsuflarea îi devenise anevoioasă.

— Doar nu ți-e teamă să zbori? o întrebă Drew sesizându-i nervozitatea.

— Nu. Îmi place să zbor, deși prefer avioanele

mai mari.

— Mie îmi plac cele mici fiindcă pot vedea mai multe. Mai ales că aeroportul este la numai cinci minute de casă. Linia aeriană de transbordare e foarte bună. Cunosoc deja aproape tot personalul.

Aeroportul *Kaanapali* nu era, după cum îi spusese și Drew, asemănător cu o poartă aeriană dintr-un oraș obișnuit. Clădirea principală nu era mai mare decât o baracă de la stațiile de benzină, dar activitatea era în toi. Pe măsură ce fiecare aeronavă ateriza, cei nouă pasageri erau conduși spre ieșire, iar alt avion era pregătit pentru îmbarcare.

Limuzina lor se opri, iar Drew luă repede geanta lui Arden, coborî și îi oferî mîna să o susțină.

— Trebuie să fie pe undeva... Ah, iată-i, spuse el privind pe deasupra capetelor celorlalți, indicînd direcția unde trebuia să privească Arden.

Ea trase adînc aer în piept, închise ochii cîteva secunde, apoi se întoarse cu spatele spre locul arătat. Cu greu își menținu genunchii drepți, fiindcă îi tremurau. Drew nu observase, ci pornise deja spre un grup de copaci.

— Matt! strigă el pe un ton plin de afecțiune.

Arden îl văzu și inima i se strânse. Purta o cămășuță albă și o pereche de pantaloni scurți, roșii, cu bretele. Ciorapii albi, pînă sub genunchi, ascundeau niște piciorușe grăsuțe, încălțate cu ghete pînă la gleznă. Deși pînă atunci dăduse din picioare, când auzi glasul tatălui său rămase nemișcat, se întoarse, strigă vesel și veni alergînd spre Drew.

O femeie în uniformă de asistentă medicală, grasă și foarte înaltă, veni iute în spatele lui. Arden nu avea ochi decât pentru copilul blond care cuprinsese picioarele tatălui său mai întîi, strigînd vesel pînă ce fu ridicat în brațe deasupra capului acestuia.

— Hai, roboțelule, mai încet, să nu-ți julești iar genunchii, spuse Drew ținându-l pe băiat de antebrățe și privindu-l cum râde cu poftă.

— Upa, upa, mormăi acesta.

— Mai târziu, zise Drew așezându-l pe brațul flexat în formă de L. Vreau să ți-o prezint pe Arden. Se întoarse spre ea și o văzu palidă, privind fix. El este Matt.

Arden îl sorbi din ochi pe micuț, încercând să-l cuprindă în întregime cu privirea. Căuta la el ceva cunoscut, personal, dar recunoscă puțin. Semăna mai mult cu tatăl său: păr blond, ochi albaștri. Bărbia lui tuguiață aducea puțin cu a tatălui ei.

Nu se regăsi pe ea în chipul copilului, dar putea spune cu certitudine că era fiul ei. Știa după felul în care-și simțea sânii pulsând parcă de laptele cu care nu îi fusese dat să îl hrănească. Știa după contracțiile pântecului, amintindu-și fiecare mișcare a vreunei mânuțe sau picior, la fel și după sughițurile prenatale care reverberau în trupul ei. Știa că este mama lui datorită dorinței de a-l atinge, de a-l strânge în brațe, de a-i simți căldura.

— Bună, Matt, reuși să articuleze.

Copilul o privi mirat, curios chiar.

— Spune *aloha*, Matt, îi indică tatăl său, frecându-l pe burtică.

— *O-ha*, imită copilul, apoi, sfios, își îngropă obrajii durdulii în umărul tatălui.

Drew îl strânse la piept, mângâindu-l pe spate, încurajator. Îi spuse lui Arden peste capul lui:

— Ne străduim să ne îmbunătățim bunele maniere, râse el, scuzându-se.

— Domnule McCasslin, mă gândeam că e bine să-l las să-și consume energia alergând înainte de plecare, dădu explicații bona venind spre ei.

— Bună idee, doamnă Laani. V-o prezint pe doamna Gentry. Ne va fi oaspete pentru câteva zile.

— *Aloha*, doamnă Laani, zise Arden dezlipindu-și ochii de pe trupul îndesat al fiului ei. Își aminti cum îi plăcea să-l gâdile pe Joey la ceafă, iar acesta râdea cu poftă.

Polineziana între două vârste o privi cu interes, părea că-i place destul de mult ceea ce vede, fiindcă surâse amabil.

— *Aloha*, doamnă Gentry. Mă bucur că veniți cu noi. De multe ori mă descurc foarte greu cu doi bărbați.

— Bine, zise Drew. Treaba dumneavoastră este să vă descurcați cu Matt. Lăsați-o pe Arden să se descurce cu mine.

Arden roși la cuvintele lui, dar doamna Laani surâse conspirativ. Arden o plăcu imediat. Cu toate că era o femeie masivă, era foarte curată, impecabil îmbrăcată, cu halatul alb apretat, fără cute, iar părul îl avea tuns scurt, ondulat, lucru care-i dădea parcă o aureolă negru-albăstruie în jurul capului.

Unul din angajații liniei aeriene de transbordare se apropie de Drew.

— Domnule McCasslin, suntem gata pentru plecare. Vă rugăm să poftiți în avion.

— Ați încărcat toate bagajele? îl întrebă Drew pe însoțitorul de bord care le marca locurile pe lista de pasageri.

— Da, sigur că da.

— Mai aveți și asta, îi spuse dându-i geanta lui Arden.

— Dar nu mă deranjează dacă o iau în avion, se oferi Arden.

— Nu, doamnă, interveni stewardul. Banchetele nu sunt prea spațioase. Bagajele trebuie să meargă

toate în spate.

Un bărbat în cămașă cu mâneci scurte, pe care Arden îl consideră a fi pilotul, îl lovi ușor cu palma pe spate pe Drew.

— Când mă vei trata cu o partidă? În sfârșit, mi-am revenit după ultima.

În timp ce bărbatii discutau și se îndreptau spre pista unde avionul aștepta, Drew îl ținea pe Matt pe umeri, iar Arden nu îl pierdea din ochi. Era bucuroasă că intervenise această diversiune înainte de decolare, fiindcă îl putea privi în voie fără să fie observată de cineva.

Doamna Laani trecu cu greu prin deschizătura ușii navei, apoi se duse pe un loc din spate, ca să nu fie nevoită să se strecoare pe interval.

— Vrei să ocupi scaunul copilotului astăzi? îl întrebă pilotul pe Drew.

El surâse ca un băiețandru.

— Știi că e locul meu preferat. Se întoarse spre Arden: Te deranjează dacă stai pe scaun cu Matt?

Ea dădu din cap că nu, neavând curaj să vorbească de emoție. Se așeză pe locul de lângă geam ca să-i ofere micuțului libertatea mișcărilor. Drew îl așeză și-i legă centura de siguranță, apoi se așeză chiar în fața lui.

— Gata, voinice, plecăm, îi spuse micuțului, iar acesta începu să râdă.

Dințișorii i se vedeau ca un șirag de perle în miniatură. Deveni foarte interesat de ce se petrece de-abia când pilotul porni motoarele. Stătu drept, făcu ochii mari și buza de jos începu să-i tremure. Arden îi puse o mână pe genunchi și-i surâse când o privi temător. Drew se întoarse către ei și întinse mâna ca să-l mângâie pe cap.

Matt rămase drept, atent, până ce avionul

prinse altitudine și se convinse că nu exista niciun pericol. Un singur necunoscut se urcase în avion cu ei, iar acesta adormise deja, ca și doamna Laani. Matt deveni neliniștit și voia să i se desfacă legăturile care-l ținutau pe scaun. După ce-i întrebă pe Drew și pe pilot dacă poate să-l elibereze, Arden îi desfăcu centura.

— Doar să nu-l lași să o ia la sănătoasa. Dacă nu e cuminte, dă-mi-l mie.

— Nu. Ne descurcăm noi.

Drew își continuă conversația cu pilotul, iar ea se concentrează asupra lui Matt, așa cum își dorea demult. Ca orice băiat de vârsta lui, nu putea sta locului. Se sucea, se ridica în scaun, striga atent la ceva de afară, apoi se așeza la loc. Cerceta tot ce avea împrejur.

Arden îi urmărea fiecare gest, adorându-l pentru prima dată, savurând aceste clipe pentru orele cât va fi despărțită de el. Nu-și făcuse planuri mai departe de acest punct; dorise doar să-și vadă fiul, dar știa că nu-l putea dezrădăcina din viața pe care o avea. Nu-i putea face una ca asta nici tatălui său. Știa ce era mai bine pentru Matt în primul rând. Deocamdată nu dorea decât să-l iubească pe Matt în tăcere, așa cum numai o mamă știe să iubească.

Îi făcu semn să se așeze în poala ei, iar el ezită o clipă, apoi se urcă pe genunchii ei. O studie atent, apoi întinse mâna și puse palma umedă pe lentila ochelarului ei.

— Mulțumesc, spuse ea în glumă, apoi își scoase ochelarii ca să le curețe lentilele. Cu tine și cu tatăl tău nu prea văd cu ochelarii aceștia. Făcu semn spre ceafa lui Drew.

— Tati, spuse el.

— Da, recunosc eu râzând.

Îl mângâie pe obraz și se minună de pielea fină,

ca un abur. Apoi îl mângâie pe păr, răsucindu-i-l pe degete. Avea o nuanță puțin mai deschisă decât a tatălui său dar, cu timpul, urma să se închidă la culoare. Cu blândețe îi mângâie brațele durdulii și-l lăsă să-i strângă degetul arătător cu pumnul lui micuț. Începu să-l ciupească ușor de genunchi până ce-l făcu să râdă. Atunci inventă o poezie.

— „Un copilaș cuminte, / Cum cred că vei fi tu / Nu va plânge și nu va râde/ Când genunchiul îi voi ciupi.”

Văzându-l că nu mai rezistă de râs, îl strânse la piept cât putu de tare. Mirosea a săpun pentru copii, a haine curate și a soare. Doamna Laani îl îngrijea ireproșabil. Era imaculat; unghiile de la mânuțe îi erau curate și tăiate scurt. Arden adoră trupușorul lui îndesat. Joey fusese foarte plăpând. Când se va despărți de Matt va ști că-l lasă sănătos și normal.

Desigur, ca orice copil sănătos și normal, micuțul se plictisi de prea multă afecțiune. Începu să se zvârcolească în brațele ei, trăgându-i pălăria de pe cap. În joacă, ea îi puse pălăria și aceasta practic îl înghiți cu totul. Se jucară de-a v-ați ascunselea pe sub borul lat, după care Arden îi puse ochelarii pe nas. Trebuia să-și țină capul nemișcat pentru a-i menține pe nas, iar ea îi urmărea ochii privind-o din spatele ochelarilor. Scoase din poșetă o pudră compactă și, când i-o deschise pentru a se privi în oglindă, Matt începu să râdă în hohote.

— Tati, tati, strigă el, ridicându-se în picioare pe genunchii lui Arden, lovindu-l pe Drew cu pumnul în cap. Își strâmbă ochelarii și pălăria pe cap, dar nu observă. Când Drew se întoarse către el, izbucni în râs.

— Arăți mai rău decât E.T. În rochie de mireasă, îi zise vesel. Matt începu să țopăie de bucurie, iar tatălui său îi făcu impresia că trebuie liniștit. După ce

se plictisi de ochelari și pălărie, Arden le așează pe locul lui și îl luă pe Matt în brațe.

Legănatul lin al avionului și zumzetul motoarelor, plus mângâierile duioase, materno, îl făcure să-și reazeme liniștit capul pe sânul ei. Nu-i veni să creadă că fusese binecuvântată cu această clipă. Era mai mult decât putuse spera. Copilul o plăcea, avea instinctiv încredere în ea, astfel încât adormi la pieptul ei.

Arden îi simțea inimioara bătându-i lângă a sa ca și când legătura lor era veșnică, neputând fi desfăcută de nimeni. Universul nu cunoștea o legătură mai perfectă decât aceea dintre mamă și copil. Trupul ei îl hrănise, îl adăpostise, respirase pentru el. Nu-și închipuisese niciodată că va simți o asemenea emoție.

Drew se uită la ei și se mai întoarse o dată, văzând câtă atenție îi acorda Arden fiului său. Era parcă absorbită de ființa lui, îi ținea mânăta între degete, mângâindu-i ușor încheieturile. Ea parcă îi simți ochii atenți și ridică încet capul. Drew rămase tulburat când o văzu cu lacrimi în ochi. Arden surâse timid, apoi își lăsă iar privirea în jos, admirându-l pe îngerașul adormit.

Pilotul ateriză cu măiestrie și orientă avionul spre terminal. După ce opri motoarele, se scuză și merse în spate, să o ajute pe doamna Laani să coboare. Celălalt pasager coborî de îndată ce își luă valiza.

Drew se așează lângă Arden. O studie câteva momente, apoi zise:

— Văd că vă iubiți.

— Sper. E grozav, Drew. Atât de drăgălaș. Un băiețel minunat.

— Cred că ai dreptate.

Arden îi mângâie bucele blonde.

— A fost un bebeluș bun?

— Eu și Ellie nu am putut face comparație, dar atunci ne spuneam că da. Nu plângea, dar nu ne-am fi supărat nici dacă ar fi strigat în gura mare toată ziua.

Următoarea ei întrebare părea un pas în gol, spre o mare de flăcări. Simțea cum adrenalina îi invadase venele:

— Ellie a suferit mult când l-a născut?

Urmă o pauză. Arden se uita la micuțul adormit, observându-i genele întoarse.

— Nu, chiar, spuse Drew încet. A suferit mult până să fie conceput.

— Oh.

Arden simți o ușurare remarcând răspunsul lui ambiguu, care rezuma o minciună, exact cum făcuse și ea. Oare cât de mult mai putea să-l cerceteze până ce va deveni suspicios?

— Seamănă cu mama lui?

— Ellie era blondă, răspunse el la fel de ambiguu. Totuși, cred că mai mult seamănă cu mine.

Arden îl privi, apoi surâse, deși avea încă lacrimi în ochi.

— Ca orice tată, mândru, ești părtinitor.

— Da, sunt sigur că și acesta este motivul, răspunse cu autoironie. Nu prea pot să-ți spun cât de mult seamănă cu... mama lui.

Arden privi aiurea, în direcția opusă lui, ca să nu i se citească durerea din ochi.

Drew văzu lacrima care i se prelingea pe obraz și-i ridică bărbia, ștergând picătura cu vârful degetului arătător.

— Pentru fiul tău pierdut? o întrebă el atât de tandru și de înțelegător, încât o nouă emoție greu de definit i se cuibări în suflet. Era uluită și înfricoșată.

„Acum, acum”, își zise în sinea ei. Avea acum

ocazia perfectă și venise clipa să-i spună că își *găsise* fiul, că ea purtase această viață pe care Drew o adora. Pur și simplu cuvintele refuzau să ia calea adevărului. Dacă i-ar fi luat fiul din brațe, fără să o mai lase vreodată să-l vadă? Putea să creadă că se folosisese de el pentru a ajunge la copil.

Oare nu asta făcuse ea, de fapt?

„Nu, nu!” Ținea acum la fel de mult la tată, cât ținea și la fiu. Nu-i putea face niciun rău lui Drew, nu acum, când tocmai revenise la o viață normală și începuse să-și recapete încrederea în sine. Nu. Încă nu-i putea spune. Mai târziu. Când va veni momentul, atunci va afla.

— Da, răspunse la întrebarea lui. Pentru fiul pierdut.

Drew dădu din cap, în semn că înțelege. Matt respira ca un îngerăș. O dâră de salivă se prelinsese pe bluza lui Arden.

— Îți udă bluza, șopti Drew în tăcerea avionului pustiu acum. Nu știa exact ce i se părea mai captivant, gura suavă a fiului său, sau locul de vis unde se odihnea. Sânul ei era ușor umflat din pricina capului care-l apăsa și locul părea atât de confortabil, încât Drew se reținu să nu întindă mâna pentru a-l mângâia.

— Nu mă deranjează. Așa era, de fapt. Nu i-ar fi păsat nici dacă micuțul i-ar fi pătat cea mai bună bluză, sau orice alt veșmânt, atâta timp cât îl putea ține în brațe.

Ca vrăjită, îl privi pe Drew cum întinde un deget spre obrazul fiului său, îl mângâie, apoi îl șterge ușor la gură, îndepărtându-i picăturile de salivă adunate la colțul buzei. Fascinată de scena pe care o urmărea și de sentimentul care-i înflorea în suflet, văzu cum degetul alunecă ușor de la gura copilului pe pata udă de pe sânul ei. O atinse atât de ușor, încât, dacă nu s-

ar fi uitat, nici nu ar fi simțit. Apoi, mișcându-se foarte lent, răsuci mâna și luă în palmă capul fiului său, atingând cu dosul mâinii pieptul lui Arden.

Ea simți emoția transmisă de mâna lui și scoase un oftat ușor. De-abia mai putea vedea printre lacrimi. Drew ridică brusc capul și o privi în adâncimile ochilor verzi.

— Arden, nu mai trebuie să plângi. Fără să-și miște mai mult decât capul, se apropie de ea și o sărută. Era o sărutare la fel de suavă ca și aceea de dimineață, din lift. Aceasta, însă, era încărcată de emoție și de senzații confuze, care le-ar fi putut dărâma zidul de apărare.

Limba lui se avântă mai profund în căldura dintre buzele ei, iar ea inconștient lipi capul micuțului de piept, ținând mâna lui Drew prizonieră în locul cel mai ademenitor și irezistibil. Acum îi strângea în brațe pe amândoi: tatăl și fiul. Atât de mult visase la ei, făcuse atâtea speculații. Acum pielea îi percepea pe amândoi; simțurile ei se delectau cu luxul răsufălării lor, al apropierii lor. Trupurile lor erau cele mai frumoase din lume, după părerea ei. Cu unul îl crease pe celălalt. Drew gemu ușor în timp ce o sărută. Își mângâia fiul pe cap, dar în același timp simțea sfârscul lui Arden devenind mai tare, pe măsură ce limba îi trimitea vibrațiile concomitent cu mișcările degetelor. Pasiunea lui îi pătrundea lui Arden pe gură, parcurgându-i întreg trupul, oprindu-se în locul cel mai intim, unde o umplea de lavă incandescentă. Arden își imaginează cum ar fi fost dacă l-ar fi conceput pe Matt în mod normal; se simți privată de clipele în care ar fi înțeles ce înseamnă miracolul vieții împărtășit cu el.

— Doamne, gemu el acum, desprinzându-se de lângă ea îl ridică în brațe pe Matt. Acesta dormi în continuare. Dacă mă mai săruți astfel, o să încep eu să

plâng, dar pentru un cu totul alt motiv.

O ajută să coboare treptele înguste ale avionului și ieșiră la lumina caldă a soarelui. Micuțul Matt dormea cu capul pe umărul tatălui său. Cu cealaltă mână Drew o ținea pe Arden aproape de el și ieșiră astfel spre porțile clădirii aeroportului.

*

La hotelul *Sheraton* aveau rezervate camere cu vedere la ocean și spre Capul Diamant. Apartamentul era împărțit astfel: sufrageria separa dormitorul lui Drew de camera unde urma să stea doamna Laani cu Matt, iar Arden avea camera de pe hol, vis à vis de dormitorul lui.

— Uite cheia apartamentului, în caz că vei avea nevoie, îi spuse în lift. Simte-te ca la tine acasă, îi zise apăsând cheia în palma ei, sugerându-i celălalt înțeles implicit. Când Arden avu curajul să privească spre doamna Laani, aceasta surâse amical.

Arden știa că amândouă ar fi fost foarte dezamăgite dacă s-ar fi întâmplat vreodată ca ea să folosească această cheie.

Trecură cu bine peste ce fusese mai greu. De îndată ce luară prânzul și Matt trase un pui de somn, Drew și doamna Laani plecară cu el la medicul pediatru.

La intrarea în hotel, Drew se urcase la volanul mașinii închiriate de la aeroport și îi spuse lui Arden ținând-o de mână:

— Ne întoarcem peste vreo jumătate de oră. Ești sigură că te descurci?

— Da, însă nu m-ar fi deranjat să merg cu voi. De fapt, voise cu disperare să-i însoțească, dar știa că ar da de bănuț dacă ar insista mai mult.

— Ce generoasă ești, dar nu aș sili pe nimeni la acest supliciu, spuse Drew râzând. Matt nu e un pacient chiar atât de cooperant. Du-te pe la magazine, plimbă-te puțin și ne întâlnim în apartament pe la ora cinci.

— Bine, răspunse ea resemnată. Drew o sărută repede pe obraz, apoi demară.

Când reveniră de la medic, Matt era evident prost dispus, principalele lui motive fiind doamna Laani și Drew. Deja pentru el ei deveniseră dușmani, fiindcă-l supuseră unui chin groaznic. În timpul cinei nici nu-i băgă în seamă.

Arden era singura căreia i se permitea să-l hrănească.

— Cred că-i îngreunezi situația, spuse Drew privind cum îi dădea înghețată cu lingurița, după ce mâncase mâncarea. O să creadă că ești zâna cea bună sau altceva.

Arden era gata să scape lingurița din mână, dar reuși să o strângă bine între degete. Se uită la doamna Laani și la Drew cu ochi care implorau:

— Lăsați-mă să-l răsfăț. A avut o zi grea.

Până la terminarea mesei Matt devenise năzuos cu toată lumea și Drew propuse să se retragă deja pentru culcare.

— După ce-l voi culca pe Matt, zise doamna Laani, aș dori să plec la sora mea; m-a invitat să o văd și să-l cunosc pe logodnicul nepoatei mele.

— Sigur, duceți-vă, spuse Drew.

— De ce nu plecați acum? se grăbi Arden să intervină. Nu m-ar deranja să-l culc eu pe Matt. De fapt, mi-ar face plăcere. Nu are rost să vă amânați vizita pentru mai târziu.

— Ești sigură că știi la ce te aventurezi? o întrebă Drew, privind-o cu scepticism.

— Da. Duceți-vă, i se adresă ea doamnei Laani. Matt și cu mine ne vom descurca.

Se hotărî ca bona să plece. Drew și Arden reușiră să-i facă baie lui Matt, apoi îl îmbrăcară în pijama. Arden regreta că era atât de mofturos și de somnoros, fiindcă ar fi dorit să se mai joace cu el puțin. Ea îl duse în leagănul portabil pe care îl pusese la dispoziția lor hotelul. Adormi curând. Drew se dusesese deja în cealaltă cameră. Arden rămase lângă leagăn până ce se auzi strigată.

Când veni și ea în sufragerie, îl văzu stând pe canapea, cu picioarele întinse înainte. Se schimbase și acum era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou. Era desculț.

Arden îi admiră mușchii brațelor și picioarelor, plus bicepșii care i se reliefa prin tricou. Îi plăcea la fel de mult cum strălucea la lumina slabă a lampadarului trupul său, acoperit de peri fini.

— Vino aici și prăbușește-te, o chemă el, întinzându-i o mână. M-aș ridica să te aduc eu, dar sunt zdrobot.

Arden râse și se așeză lângă el.

— Un băiat mare și puternic ca tine să fie epuizat de un puști de numai douăzeci de luni!

Drew mormăi.

— Poate să mă dea gata mai repede decât un meci de tenis. Apropo, cât sunt aici trebuie să mă antrenez. Vrei să vii cu mine mâine dimineață?

— Sigur că da.

— O să plecăm pe furiș, până se trezește Matt. Doamna Laani poate să-l ducă în parc sau unde o avea chef. Până acum am fost gelos pe fiul meu care a avut parte de mai multă atenție din partea ta decât mine. O privi, admirându-i ochii obosiți și chipul plăcut. După cum își închipuise deja, Arden arăta plăcut și când se

ocupa cu îndeletniciri domestice.

— Nu ar trebui să fii, zise ea dorindu-și să aibă curajul de a-i înlătura de pe frunte cele câteva şuvițe rebele. Motivul pentru care-l găsesc fermecător este că face parte din familia ta.

Drew râse și ochii îi străluciră.

— Chiar așa?

— Exact. Era adevărat. Îl iubea pe Matt nu numai fiindcă era fiul ei, dar și pentru că Drew îi era tată.

Era logic că pe Drew îl iubea la fel de mult. Dar în ce fel îl iubea? Oare motivul principal nu era existența lui Matt? Nu. Era îndrăgostită de bărbatul acesta și nu avea nicio legătură cu Matt.

El o privi cu aceeași intensitate pe care o examina ea.

— E a doua oară pe ziua de azi că Matt te udă, spuse el arătându-i pe bluză urmele ude de la trupul lui Matt, după ce-i făcuse baie.

Se schimbase de hainele cu care venise și purta un tricou de casă. Mâna lui se opri pe curba sânelui și ochii li se întâlniră.

— De la bun început am știut că nu ești doar o cucerire. Spune-mi că și tu știai asta.

Arden își închise ochii și dădu afirmativ din cap.

— Da, am știut și eu. Redeschise ochii și admise că făcea o greșală de conștiință. Aceasta strigă la ea, dar era ignorată, fiindcă Arden îl dorea prea intens. Aseară mi-a fost teamă.

— De mine?

— De... asta.

— Și acum?

Arden răspunse dând din cap și o cuprinse emoția. Mâna lui coborî în sfârșit pe sânul ei. Privea locul pe care-l mângâia și părea foarte concentrat.

Apoi se uită la ea, să-i citească reacția și fu încântat de ce văzu. Ochii lui radiau pasiune și vraja lor o ținu prizonieră. Când degetele apăsară ușor sfârcul, o privea în ochi. Pielea sensibilă se înfiora sub atingerea lui. Amândoi își spuseră pe nume în același timp. O sărută, îmbrățișând-o în același timp. Arden îl cuprinse pe după gât și întredeschise gura ca să-i primească limba. Unite, buzele lor începură jocul apăsării, al retragerii și al pătrunderii, imitând parcă împerecherea cea mai primitivă.

— Doamne, ce dulce ești, șopti el. Îi dezmierdă pielea gâtului cu buzele, gustând-o cu vârful limbii. Mâna îi cuprinse sânul în întregime, strângând ușor, de-abia perceptibil. Coborî capul spre pieptul ei și continuă cu buzele ce făcuse cu palma. Chiar și prin textura materialului, furia gurii lui o înnebuni cu cadența ei senzuală.

Arden se întinse pe canapea, împinsă de greutatea trupului lui. Dorința lui puternică răzbătea prin materialul subțire al pantalonilor scurți. Arden îi simți tăria pe pulpă și vibra de plăcere. Arden își strecură mâinile pe sub tricoul lui și începu să i-l ridice, iar Drew îi descheia nasturii bluzei. Între timp îi fura sărutări fierbinți.

— Vreau să te iubesc. Acum, Ellie, acum.

Arden îngheță.

Drew ridică brusc capul când auzi numele ieșindu-i de pe buze. Ce spusese? Când o privi pe Arden, care pălise deja, își dădu seama de gafă. Se ridică repede de pe canapea și își acoperi ochii cu palmele, apăsând disperat. Chipul i se schimonosise de grimasa regretului și durerii.

Era atât de furios pe sine, încât nu putea vorbi. Când nu mai reuși să se abțină, înjură zdravăn.

Capitolul 6

Rămaseră împietriți de șoc. După înjurătura lui Drew, în cameră se lăsă liniștea. Aerul păru că nu mai e suficient, ca după o explozie; atmosfera era încărcată, așa cum se întâmplă în timpul unei furtuni cu fulgere. Golul acela parcă îi paralizase.

În cele din urmă Drew vorbi, iar glasul său era foarte tulburat.

— Îmi pare nespus de rău, Arden, zise, ridicând ambele brațe, în semn de neputință. Doamne, ce altceva aș putea să-ți spun, decât că îmi pare rău?

Arden se ridică precum o somnambulă, merse ușor împleticit și se îndreptă spre ușă, aranjându-și hainele pe ea.

— Arden, îi șopti el numele, dar ea nu se întoarse; atunci Drew o mai strigă o dată și, în cele din urmă, văzând că nu-i dă atenție, se năpusti spre ea. Arden, zise luând-o de braț și trăgând-o spre el. Ascultă...

— Dă-mi drumul, Drew. Rămase cu capul întors în direcția ușii, iar glasul îi era dur și rece.

— Nu până ce nu-mi vei asculta explicația.

Arden râse ironic. Glasul ei avea aceeași notă lipsită de vitalitate.

— Cred că scena, această scenă chinuitoare vorbește de la sine. Se smuci din strânsoarea lui. Aștepta mai mult ca orice să scape de el. Lasă-mă să plec, strigă ea. Locul meu nu e aici. Nici nu știu de ce mă aflu aici. A fost o greșală. Lasă-mă să plec. Era pe punctul unei crize de isterie și continua să se lupte cu

măinile lui care o rețineau insistent.

— Ba locul tău *este* aici, fiindcă eu te-am invitat. Te vreau aici, cu mine și cu Matt.

— O vrei pe Ellie aici! strigă ea drept răspuns. Drew rămase înmărmurit, deși până acum fusese furios pe sine pentru gafa comisă și pe ea pentru că nu-l lăsa să-i explice. Cuvintele ei aspre îi șterseră de pe chip orice altă expresie. Îi dădu drumul la mână și brațul îi căzu pe lângă corp.

— Ellie *este* aici, spuse în șoaptă. Aceasta e problema.

Se întoarse la canapea cu pași greoi, obosiți. Se cufundă în moliciunea ei, își sprijini capul pe spătar și închise ochii.

De îndată ce Arden îi aruncase acuzația peste obraji, ea ar fi dat orice pe lume să o poată retrage. Văzându-l că se duce spre canapea, întinsese mâna, apoi și-o retrăsese. Ultimul lucru de care avea el nevoie era mila ei. Nu putea să plece fără să-i spună ceva.

— Ce am spus e de neiertat, Drew. El o contrazise, surâzând dezamăgit:

— Ce am spus *eu* a fost de neiertat. Știu că te simți jignită. Nu te mai simți așa. Ar trebui să te consideri flatată. Deschise ochii și o privi. Lasă-mă să-ți explic.

— Dar nu trebuie.

— Vreau să-ți explic, spuse pe un ton hotărât. Ea încuviință să-l asculte. Drew se ridică și merse către glasvand. Îl deschise și inhală aroma Pacificului, ascultând zumzetul valurilor care aducea puțină viață în cameră.

— Honolulu este locul unde am cunoscut-o pe Ellie, unde am locuit după ce ne-am căsătorit. Nu pot să revin aici fără ca mii de locuri și lucruri să nu-mi

amintească de ea; de ceva ce a spus ea sau am făcut împreună.

— Știi ce înseamnă asta. După ce a murit Joey, uneori amintirile erau atât de puternice, încât mi se părea că-i aud vocea.

Drew dădu din cap și o privi grav.

— Ea îmi ocupă gândurile de când am venit. De obicei mergem împreună cu Matt la medic, știi. Măine mă duc cu el la părinții mei. Arden își înăbușea cu greu invidia care îi străbătea inima ca un pumnal. Și toată ziua m-am simțit ca... ca și când i-aș fi fost necredincios lui Ellie.

— Din cauza mea?

— Da.

Cu toate că-i părea rău de cuvintele aruncate, acum îi venea să-i tragă o pereche de palme.

— Și cu asta crezi că mă faci să mă simt mai bine? Îl întrebă disprețuitoare. El se răsuci pe loc și o privi cu ochi nerăbdători. De fapt, prefera această imagine, decât golul care i se întipărise pe chip ceva mai devreme.

— Poate că da, dacă m-ai lăsa să-ți spun câteva lucruri și nu ai trage concluzii pripite.

— Vrei să mă faci să mă simt ca o ticăloasă care strică o căsnicie?

— La naiba, vrei să mă ascuți? mormăi el, după care își dădu la o parte o şuviță de păr de pe frunte. Au mai existat și alte femei, Arden. După Ellie și înaintea ta.

— Mă simt din ce în ce mai bine.

Se uită la ea încruntat, apoi continuă:

— Prea multe femei. Aventuri de o noapte. Femei fără chip, fără nume, pe care mai târziu nici nu mi le mai aminteam. Se apropie de ea și o privi cu înțeleș, ca să întărească punctul următor: Ele nu au

însemnat nimic pentru mine. Nimic, repetă, tăind aerul cu mâna. Dorința mea pentru ele era pur biologică, dominată de pornirea animalică, nimic mai mult. Ceea ce am făcut cu aceste femei poate fi descris în termeni foarte generali, fiindcă era doar un act sexual. Nu simțeam că o trădez pe Ellie, cel puțin nu trădam iubirea noastră, fiindcă nu eram implicat sentimental. Inspiră adânc și pieptul i se umflă, apropiindu-se foarte mult de ea. Tonul îi scăzu în intensitate. Tu ești prima femeie pentru care m-am simțit vinovat față de ea.

Arden era revoltată; își umezi buzele.

— De ce?

— Fiindcă față de tine *există* o implicare sentimentală. Cu tine nu ar fi doar un... căută cuvântul cel mai puțin ofensator, ridică din umeri și spuse simplu... un regulat. O luă de umeri și o trase spre el. Ar fi dragoste. Am început să mă îndrăgostesc de tine, Arden. Sunt surprins. De fapt speriat și nu știu ce să fac mai departe.

Arden înghiți cu greu și spuse:

— Încă o mai iubești pe Ellie. Cuvintele ei nu erau acuzatoare; era adevărul rostit simplu.

— O voi iubi întotdeauna. Ea era o părticică din viața mea. Jur pe Dumnezeu că nu încerc să o înlocuiesc cu tine. Sunteți două firi total diferite. Nu vă asemenați deloc. Așa că, te rog, nu-ți imagina că, rostindu-i numele când te sărutam, suprapuneam imaginea ei peste trupul tău. Nu mă gândeam la ea. Eram cu totul cufundat în ființa ta.

Ridică mâna spre obrazul ei și o mângâie tandru.

— E pentru prima dată de la moartea ei când inima mea participă și ea la actul sexual. A fost un reflex condiționat să-i rostesc numele, fiindcă nu am mai simțit acea dorință fierbinte și atracție sexuală de

când am făcut dragoste cu ea ultima dată. Niciodată până la tine nu am mai simțit asta. Nu acorda scenei implicații freudiene, te rog.

— Și eu am reacționat din reflex. Mândria mi-a fost rănită, strigă ea. Așa cum i s-ar fi întâmplat oricărei femei.

— Sau oricărui bărbat. Nu vreau să-mi diminuez greșeala. Crede-mă, știu că am fost oribil. Vreau doar să înțelegi de unde a venit greșeala mea. Spune-mi că mă înțelegi.

Când se apropia atât de mult de ea, Arden simțea că nu mai poate raționa; făcu un pas lateral și privi pe geam. Se întrebă dacă i-ar mai spune toate acestea dacă ar fi știut cine era. Dacă se identifica și-i spunea că este mama de împrumut pe care o angajaseră el și Ellie, tot ar mai dori să facă dragoste cu ea? Cum ar fi putut ea să-l supere atât de mult și să riște să-l piardă, spunându-i adevărul?

— Înțeleg, Drew. Tu și Ellie ați avut o căsnicie deosebită. Ar mai fi putut adăuga: „Te-a iubit atât de mult, încât te-a lăsat să ai un copil prin altă femeie”.

— Da, am avut. Ne-am fost fideli jurămintelor. Râse ușor. Per total, asta nu e întotdeauna ușor. Există posibilități în fiecare zi. Orice-ți dorești, poți avea. Veni aproape de ea și se sprijini cu umărul de tocul ferestrei. Ellie călătorea cu mine când putea, dar nu tot timpul. Uneori voiam să fac sex. Muream de dorință și erau o mulțime de femei care ar fi acceptat bucuroase, dar știam că după aceea mă voi simți ca un ticălos. Nu m-aș fi simțit vinovat doar pentru că aș fi comis o infidelitate, problema era mai profundă: după ce mă obișnuisem să fac sex ca o împlinire a iubirii nu-l mai acceptam altfel. Nu-l puteam reduce la un simplu exercițiu fizic.

Drew îi aruncă o privire pe furiș.

— Nu sunt un sfânt. Erau ocazii când mă simțeam al naibii de tentat. Mai ales când jucam bine, câștigam meciul, apoi doream să sărbătoresc. Adrenalina mă inunda și voiam... voiam să fac sex.

Arden privi departe, peste valurile înalte. Spuse ca un gen de comentariu:

— Acum văd bine cum se leagă una de cealaltă. Cum robustețea fizică îți dă mai multă energie... te face să...

Drew râse sincer de data aceasta și îi luă bărbia între degete, întorcându-i fața spre el.

— Știi la ce te gândești, doamnă Gentry.

— Nu mă gândesc...

— Te gândești că în acea zi când am jucat bine, prima dată când ne-am întâlnit, iar tu stăteai pe terasă rece și distantă și atrăgătoare ca un demon, eu automat am avut intenția să sar pe tine și să consum puțin energie în plus.

Arden roși, regretând pentru că fusese atât de transparentă. Drew surâse mai voios ca oricând, știind că atinsese ținta.

— Bine, trebuie să recunosc că m-ai excitat din prima zi. De când ne-am cunoscut mă tot gândesc cum ar fi să fac dragoste cu tine, mai ales după prima noastră întâlnire la prânz. Păreai atât de intangibilă și de emancipată, însă m-ai înnebunit cu maieul acela negru care ți se mula pe sâni ca o a doua piele.

Arden tresări surprinsă, dar el continuă:

— Arden, aici - atinse cu mâna șlițul de la pantaloni - am fost pregătit să fac dragoste cu tine de cum te-am văzut. Aici - duse mâna la tâmplă - știu că a venit vremea să iubesc din nou. Dar aici, zise - cu mâna pe inimă - încă are loc conflictul.

— Să știi că nu deții monopolul asupra ei, spuse ea trecând pe lângă el și revenind în mijlocul camerei.

Nu ți-a trecut prin minte că poate și pentru mine e ceva diferit? Se întoarse brusc spre el. Nu sunt obișnuită să însoțesc bărbați în vacanțe de trei zile. Adăugă, privind parcă prin el: Singurul bărbat cu care m-am culcat a fost soțul meu. Înainte și după ce m-am căsătorit. A fost un mariaj ratat. În toate sensurile.

De-abia acum îl privi direct. Drew o urmărea foarte atent.

— Noi doi nu ne-am iubit așa cum tu și Ellie ați avut norocul să vă iubiți. Când căsnicia noastră a luat sfârșit, i-am dăruit toată dragostea mea lui Joey. Când l-am pierdut și pe el, m-am simțit pustiiță, secătuită de orice sentimente, ca un trup fără suflet înăuntru. Până ce... își trecu limba peste buza inferioară și se opri până ce nu spusese prea mult. Oricum, nu sunt pregătită să-mi pun inima la mezat. Mi-am pierdut părinții, soțul, așa cum era el, apoi fiul. Nu știu dacă sunt gata să risc și să mai iubesc pe cineva.

— Sorții nu sunt prea promițători, mai ales când te îndrăgostești de un fost-celebru tenisman și de fiul său orfan.

— Nu spune asta despre tine, îl mustră ea. Nu ești un „fost” și nici prea celebrul. Cât despre Matt... Aici se întrerupse brusc și-l văzu pe Drew zâmbind.

— Ai intrat deja destul de adânc, Arden. Îți pasă mai mult decât vrei să recunoști.

Îl ascultă cu capul plecat, iar când îl ridică iar, ochii îi erau înlăcrimați:

— Mi-e teamă, Drew.

Atunci el se apropie și o strânse la piept. Brațele lui puternice o protejau, iar ea își lăsă capul pe umărul lui.

— De ce ți-e teamă?

„Mi-e teamă că vei afla cine sunt și nu vei crede cât de mult am ajuns să te iubesc. Îl voiam pe fiul meu,

dar acum cred că te vreau mai mult pe tine și aici e greșeala mea. Nu-i așa? Nu știi. Pur și simplu nu știi.”

— Mi-e teamă să-mi permit să mai iubesc o dată.

Drew se desprinsese de ea atât cât să poată privi în față. Își strecură o mână între trupurile lor și o lipi de inima ei.

— Ai atâta iubire de dăruit. O simt cum bate aici, zbatându-se să iasă. Nu te teme, las-o. O sărută pe frunte, iar mâna îi cuprinsese sânul și îl mângâie tandru. Doamne, Arden, dar cât de ușor și de drept ar fi ca noi doi să ne iubim.

Da, ar fi atât de ușor. Trupul ei își pierdu echilibrul și se sprijini de al lui atât de obișnuit cum apele se adună spre cascadă. Simțea nevoia să se rostogolească în abis, lăsând deoparte principiile și conștiința.

Ar fi oare drept? Ar mai crede el că e drept, dacă ar ști că întâlnirea lor nu a fost la îndemâna sorții, ci fusese plănuită de ea, în scopul de a-și găsi fiul? Focurile dorinței se mai stinseră puțin.

Buzele lui puseră din nou stăpânire pe ea, dar Arden îl opri.

— Nu, Drew. Nu acum. Dacă vom face vreodată dragoste, vreau să fie perfect. Nu am știut ce înseamnă asta alături de soțul meu. Mai mult nu reuși să spună, fiindcă gura lui o opri. Sărutul lui îi promitea dragostea dincolo de experiența ei și mai presus de orice imaginație.

Când prinse un moment de respiro, Arden continuă:

— Până atunci, avem de dus războaiele cu noi înșine. Nu vreau să mă condamni pe mine pentru sentimentul de vinovăție față de Ellie.

— Dar nu ești de condamnat, șopti el cu buzele

lipite de părul ei. Eu dau vina doar pe mine însumi.

Arden reuși să se sustragă deliciului buzelor lui seducătoare.

— Hai să rămânem doar buni prieteni deocamdată. Te rog!

Drew oftă dezamăgit, dar acceptă. Surâse trist și zise:

— Pentru mine să știi că e tare greu. O gâdilă după ureche. Ai înțeles calamburul, nu-i așa?

— L-am înțeles, spuse cu severitate, împingându-l. Alegerea nu a fost prea de bun gust.

— Ți-am spus că nu sunt un sfânt.

— Atunci ar fi mai bine să o șterg cât timp virtutea mea este încă intactă. La ce oră începi antrenamentele de dimineață?

Aranjară să se întâlnească la o cafea înainte de a merge împreună pe terenul de tenis. La ușă Drew o reținu, apucând-o de încheietura mâinii. O strânse posesiv. Privirea îi coborî spre pieptul ei, unde rămase câteva secunde. Arden se concentrează asupra adânciturii de la baza gâtului lui.

— Arden, chiar crezi sincer că vom rămâne doar buni prieteni?

Ochii ei surprinseră surâsul lui lasciv.

— Nu.

— Nici eu, răspunse el pe un ton vibrând de pasiune și nerăbdare.

*

Se purtară foarte natural a doua zi de dimineață când se întâlneau; tensiunea serii se disipase. Drew o sărută scurt pe buze, când o văzu. Ajunseră pe teren la ora stabilită, iar el o prezintă adversarului său. Bart Samson era un tenisman profesionist ieșit la pensie, cu

cincisprezece ani mai în vârstă decât Drew. Era foarte bun la jocul ofensiv.

Jucară pe terenul municipal, lucru care o uimi pe Arden, dar nu întrebă nimic. Se așeză pe o banchetă din tribună și urmări meciul. Își adusese ceva de scris și un carnețel, fiindcă intenționase să înceapă un nou articol, dar jocul o captivă în întregime și nu reuși să ia prea multe notițe. Jocul superb al lui Drew o absorbisese.

— Mulțumesc pentru companie, Bart, îi spuse Drew partenerului său de joc pe când mergeau spre parcare, după terminarea partidei de tenis.

Bărbatul în vârstă se ștergea cu prosopul pe față și la ceafă.

— *Eu îți mulțumesc. M-ai bătut, dar a fost un joc grozav. O privi pe Arden, apoi zise: Nu vrei să ne întâlnim mâine la Waialeale? Aici... se opri pentru a arăta cu mâna spre terenul perfect, nu joacă un tip de calibrul tău. Toți de la clubul local ar da orice să te vadă, Drew.*

— Mulțumesc, Bart, nu vin. Nu încă. O luă de mână pe Arden. Dacă nu vrei să joci aici cu mine, voi înțelege, spuse pe un ton glacial.

— Dar nu merit asta, răspunse Bart, fără ranchiună. Aici, mâine, la opt. O salută pe Arden apoi se urcă în Mercedes-ul său și porni motorul.

Când mai aveau puțin până la hotel, Arden spuse:

— Tu și Ellie nu erați membri ai clubului local *Waialeale*?

— Ba da, de ce? întrebă el surprins.

— Așa. Întrebam și eu.

La următoarea intersecție, când așteptau ca semaforul să treacă pe verde, Drew se aplecă spre ea:

— Faptul că nu vreau să joc acolo nu are nicio legătură cu Ellie sau cu tine sau cu prietenii mei care m-ar vedea împreună cu tine. Toți ar fi foarte bucuroși pentru mine, sunt sigur. Motivul pentru care nu vreau să joc acolo este acela că m-am făcut de râs ultima dată. Bine?

— Nu e bine. Ar trebui să te duci acolo și să joci cu capul sus. Să vorbești cu vechii prieteni. Nu are de ce să-ți fie rușine, Drew.

El o studie câteva secunde, admirând-o pentru înțelepciunea vorbelor spuse și fiind bucuros că-i acordă votul de încredere.

— Sărută-mă.

— Nu.

— De ce? Fiindcă sunt transpirat și miros?

— Nu. Fiindcă de treizeci de secunde s-a făcut verde și mașinile din spatele nostru claxonează.

Drew accelerează și continuă să o bombăne pe Arden care râdea pe înfundate. Ajunseră la hotel, iar când deschiseră ușa apartamentului, știură imediat că era ceva în neregulă. Matt veni în fugă spre tatăl său, cu obraji plini de lacrimi și mânuțele întinse spre el. Drew îl ridică în brațe.

— Ce naiba...?

— Doamnă Laani! strigă Arden traversând repede camera și o văzu pe bonă stând întinsă pe canapea, cu o mână acoperindu-și ochii și cu cealaltă ținându-se de stomac. Gemea de durere. Doamnă Laani, repetă Arden, îngenunchind lângă canapea. Puse ușor mâna pe brațul ei. Sunteți bolnavă?

— Mi-e atât de rău, zise femeia. Micuțul e ud și nu a mâncat, dar îmi pare atât de rău, domnule McCasslin! îi spuse lui Drew când acesta apăru în raza ei vizuală. Nu m-am putut ridica. Stomacul meu. Închise ochii și începu să scâncească.

Matt nu mai plângea, se liniștise cât de cât și acum sughița cu bărbia pe umărul tatălui său.

— Aveți nevoie de un doctor? Să fie appendicele?

— Nu. L-am scos acum câțiva ani. E de... de acasă de la sora mea. Toți au luat virusul. Cred că m-am molipsit și eu. Nu vreau să-l îmbolnăvesc pe Matt.

Arden era cu adevărat impresionată de grija femeii pentru copil.

— Nu vă faceți griji pentru el. Va fi bine. Trebuie să vă ajutăm să vă reveniți. Să vă aduc ceva?

— Sunteți o femeie de aur, spuse ea strângând-o pe Arden de mână. Mulțumesc, nu vreau nimic, decât să plec de lângă dumneavoastră, ca să nu vă molipsiți cu toții. Domnule McCasslin, am sunat-o pe sora mea și am întrebat-o dacă pot sta la ea până mă fac bine. Cumnatul meu vine să mă ia. Regret că trebuie să vă las așa, dar...

— Nu face nimic, răspunse Arden. Voi avea eu grijă de Matt. Când vine cumnatul dumneavoastră să vă ia?

— Cred că a ajuns deja jos.

— Drew, să mi-l dai mie pe Matt, ca să-i dau să mănânce. Ajut-o pe doamna Laani să ajungă jos, în hol. Aceasta este geanta dumneavoastră? Uite, Drew, ia-o tu.

— Da, doamnă, zise el ca un copil ascultător. Cu toate că era foarte îngrijorat de starea sănătății bunei lui menajere, mai ales că nu o văzuse niciodată atât de suferindă. Drew era un pic amuzat de felul cum Arden preluase controlul situației.

La fel de sclipitori îi erau ochii când se întoarse din hol, unde o condusese pe doamna Laani și i-o predase cumnatului său. Acum, fiindcă o privea pe Arden cum îi hrănește pe Matt cu cereale. În apartament se găsea un frigider mic, unde doamna

Laani depozitase lapte, sucuri de fructe, brânză și mici gustări, astfel încât să nu mai fie nevoie ca Matt să meargă la restaurant pentru fiecare masă. Direcțiunea hotelului le oferise un serviciu de masă pentru copii.

— Cum se simțea? Întrebă Arden.

— Tot rău, dar era bucuroasă că nu mai stă în aceeași cameră cu Matt. El era principala ei grijă. Zicea că, dacă supraviețuiește în următoarele douăzeci și patru de ore, o să scape cu bine.

— Și eu sper. Probabil că e o infecție la stomac.

— Și între timp...

— Voi avea eu grijă de Matt.

— Nu te pot lăsa să faci asta.

— De ce nu? Nu ai încredere să mă lași cu el?

Drew își sprijini mâinile în șolduri și îi spuse disperat:

— Ba am încredere în tine, dar nu te-am invitat cu mine ca să faci pe dădaca.

Arden se simțea excelent cu copilul său pe genunchi și cu tatăl acestuia privindu-i mândru: îmbrăcat tot în costumul de tenis, transpirat. Ridică o sprânceană și-l întrebă cochetând:

— Atunci de ce m-ai adus cu tine?

— Ca să te conving să intri în patul meu.

Arden râse.

— Bine, înainte să faci asta, nu vrei să te duci în baie și să faci un duș?

Drew se uită la sine, strâmbă din nas și zise:

— Mda, e o idee bună.

Până când el își făcu dușul, Arden îl îmbăie pe Matt și-l schimbă cu alte hăinuțe.

— Dă-mi doar câteva minute și voi fi gata. Arden îi spuse că avea nevoie de câte ceva pentru Matt și se hotărâră să meargă la cumpărături. Trec puțin pe la mine în cameră și vin imediat.

— Tocmai voiam să discutăm despre asta.

— Despre ce? Întrebă ea oprindu-se în pragul ușii.

— Despre camera ta. Nu ar fi mai convenabil dacă te-ai muta aici?

Arden îl fixă cu privirea.

— Convenabil pentru cine?

Drew răspunse surâzând ca un soare de primăvară:

— Pentru tine. Și pentru Matt, desigur.

— Ah, da, sigur.

— Mai gândește-te, insistă Drew, ridicând nonșalant din umeri.

— M-am gândit deja. Răspunsul este nu.

Se întâlniră în hol, în locul stabilit, peste câteva zeci de minute, iar Arden arăta extraordinar, deși avusese doar foarte puțin timp la dispoziție să se schimbe.

— Îmi plac maieurile tale strâmte, până la buric, îi zise Drew la ureche, cuprinzând-o pe după umeri. Matt mergea singur în fața lor, cu aerul că-și dădea importanță fiind independent de adulți.

— Este ținuta de vară, spuse ea surâzând veselă.

— Mda, dar e la fel ca acela pe care-l purtai atunci, la prânz. Îmi place pentru că...

— Știu. Mi-ai spus deja de ce.

— Fiindcă arată...

— Așa se poartă acum.

— Fiindcă îți scoate în evidență sfârcurile când se contractă. Uite, ca acum.

— Termină, spuse ea pe un ton care se dorea indignat.

— Asta mă face să mă întreb ce culoare au și cum i-aș simți sub limbă.

Arden scoase un gen de scâncet și protestă:

— Te rog, Drew, nu mai vorbi așa.

— Bine, gata. Asta doar fiindcă marinarii aceia doi se holbează la tine într-un fel care mă provoacă să le trag câte un pumn în nas. Acum nu era momentul să treacă pe lângă tine și să-ți vadă ochii aceștia limpezi, care parcă invită la a-ți face avansuri. Orice bărbat poate observa asta. Drew mai avea puțin și mârâia la cei doi marinari care tocmai trecură din sens invers. Apoi îi spuse la ureche: Ai și picioare frumoase. Arden râse.

Drew părea deranjat de faptul că pe lista de cumpărături erau trecute și scutecele de unică folosință.

— Dar Matt nu mai are multe, îi explică ea.

— Vreau să-l dezvăț de scutece, dar doamna Laani spune că încă nu e pregătit pentru a face la oliță.

— Dar are dreptate. Poate fi traumatic pentru un copil dacă încerci să-l înveți prea devreme să facă la oliță.

— Știu, mormăi el, afundându-și mâinile în buzunarele pantalonilor scurți. Mușchii coapselor îi păreau sculptați. Dar am senzația că va fi oficial băiat doar atunci când vom putea intra împreună într-o toaletă pentru bărbați.

Arden își ridică privirea spre cer:

— Voi bărbații și orgoliul vostru. Nu-mi vine să cred ce aud. L-am schimbat de câteva ori și l-am văzut în baie de două ori. E fiul tău oficial.

Drew o privi cu o sprânceană arcuită:

— Crezi că a moștenit ceva de la mine?

Arden roși instantaneu. Vorbi peste râsul lui însuflețit:

— Ar putea să învețe mult mai repede, dacă l-ai lua cu tine în baie din când în când. Poate că va

pricepe dacă-i vei arăta.

— Schimbi subiectul.

— Ai dreptate.

Drew o sărută zgomotos.

— Îți voi urma sugestia, era timpul să mă gândesc și la mine.

Curând se întoarseră la hotel; Arden ducea sacoșele cu cumpărături, iar Drew îl ținea în brațe pe Matt. Trebuia să-l pregătească pe micuț pentru întâlnirea cu părinții lui Ellie. Urmau să ia prânzul împreună. Arden constată uimită că toate lucrurile ei fuseseră mutate în dormitorul ocupat înainte de doamna Laani.

— Amintește-mi să-l felicit pe director pentru eficiență și rapiditatea cu care lucrează oamenii lui.

— Drew, zise ea. Nu rămân cu tine aici, diseară.

— Nu cu mine. Cu Matt vei sta. E într-un loc necunoscut. S-ar simți mai bine dacă ar dormi cineva cu el în cameră.

— Atunci dormi tu cu el.

Drew îi acoperi buzele cu degetul arătător:

— Ești mult prea precaută și asta e în avantajul tău. Îți privi admirativ buzele. Te rog. Nu se va întâmpla nimic dacă tu nu dorești să se întâmple. Îți promit.

În cele din urmă, Arden cedă. De fapt, să petreacă o noapte în aceeași cameră cu fiul ei era practic un cadou.

— Poți să vii cu noi, repetă el a treia oară, când el și Matt erau gata să plece la prânz.

Ea dădu negativ din cap și-l mângâie pe Matt pe creștetul capului.

— Nu, Drew. Nu aș putea.

— Pentru mine să știi că nu contează. Mi-ar face plăcere să te cunoscă și ei.

După inflexiunile tonului lui, Arden înțelese că

dorea să fie crezut.

— Mulțumesc pentru încredere, dar nu vreau: să apar ca din senin și, probabil, să-i stânenesc. Știu că de-abia așteaptă să vă vadă.

— Așa este. Matt e singurul lor nepot.

„Atunci înseamnă că nu au niciunul, nu-i așa?” se gândi Arden.

— Ellie a fost singurul lor copil?

— Da. S-a mutat pe continent până la... până când s-a născut Matt. Ei doreau ca ea... să-l... nască aici, dar ea a preferat la Los Angeles. Oricum, când l-am adus acasă, erau extaziați. Diseară o să fie răsfățatul tuturor. Așa se întâmplă mereu când se întâlnesc toți trei.

Deci, nici chiar părinții lui Ellie nu știau că sarcina ei nici nu existase. Oare mai știa și altcineva, în afară de Drew și de ea însăși? Plus Ron, desigur.

— Ce vei face cât timp suntem plecați? o întrebă el.

— Voi lucra la un articol. Am întrebat la hotel și au o mașină de scris disponibilă, pe care mi-o vor lăsa să o folosesc. Drew îi spusese să nu ia cu ea mașina portabilă. Sau aș putea să merg la piscină și să mă bronzez puțin.

— Te rog, pune pe tine ceva modest. Nu vreau ca vreun lunatic cu intenții dezonorante să-și imagineze că ai fi singură și că aștepți să faci cunoștință cu el.

Arden luă acum poziția cu mâinile în șolduri:

— Dar pe tine așa te-am cunoscut.

— Asta mă sperie cel mai tare.

*

Soarele ardea, iar Arden simțea căldura lui pe

piele; era minunat. Briza oceanului răcorea atmosfera și, cum ea se unsese cu loțiune pentru protecție împotriva razelor soarelui, se simțea excelent. Urmărise turiști râzând, copii alergând și jucându-se, adolescenți sărutându-se pe ascuns și ascultase valurile izbindu-se de stânci. Ritmul oceanului avea un efect hipnotizant și parcă își simțea trupul purtat de valurile lui.

Oare mișcarea valurilor o făcea să se simtă neliniștită undeva, în străfundul trupului? Sau gândul la sărutările lui Drew, la mâinile lui dezmierdătoare, la limba lui insistentă, patinându-i pe piele? El o condusese într-o lume a senzualității pe care nu o cunoscuse până atunci. Până să-l întâlnească, își închipuise că asta exista numai în imaginația poezilor, visătorilor și romanticilor, care doresc ca viața să fie mai bună decât este, dar această nouă lume a sunetelor și imaginilor, a mirosurilor și gusturilor exista. Precum exista și mulțumirea care te lasă fără răsuflare. Dacă ești îndeajuns de norocos să-ți găsești partenerul potrivit, cu care să împărți toate acestea, atunci el perfect; poți păși în această lume, care e creată spre a fi colindată numai în doi. Mare parte a vieții ei fusese singură. Acum viața îi era atât de plină, încât se temea. Era împreună cu fiul ei care mai trăia. *Fiul ei.* Îl iubea și pe el cu tot atât de multă pasiune cu cât îl iubise pe Joey. Profita de orice moment pentru a-l atinge, pentru a-l dezmierda, pentru a-i inhala mirosul proaspăt și pentru a se minuna de felul lui de a raționa și de îndemânarea lui. Începuse să-l iubească, la fel de pasional, pe bărbatul care-i era tată.

Era, în același timp, veselă și tristă. Veselă pentru că îi găsise și pentru că-i iubea. Tristă fiindcă știa că nu puteau să fie ai ei. Îi pierduse pe toți cei dragi. La fel de pierduți vor fi și aceștia pentru ea. Va

veni ziua când va trebui să renunțe la ei, dar, până atunci, se va îmbăta cu prezențele lor.

— Oh! exclamă ea ridicându-se brusc de pe prosop, dărâmându-l pe Matt, care căzu în fund.

— *Lece*, strigă el vesel, chicotind și țopăind, în timp ce îi pune pe pântec un alt cub de gheață.

Arden rămase cu răsuflarea întretăiată și întinse mâna să-i ia micuțului năzdrăvan paharul cu cuburi de gheață.

— Da, e rece și tu ești nemaipomenit, cu toate că nu ție ți-a trecut prin cap să faci o asemenea poză. Când se întoarse, îl văzu pe Drew în spatele ei, râzând ca o felină urmărindu-și prada încolțită. Era îmbrăcat cu un slip bleu și imaginea trupului său pe fundalul înșorit îi opri răsuflarea, la fel cum o făcuseră cuburile de gheață. Briza îi răvășea părul blond și așa arăta ca un neîmblânzit fermecător și irezistibil.

— Recunosc că sunt vinovat, zise el râzând.

— Nici nu mă așteptam la altceva.

— Dar și lui Matt îi venise ideea.

— Așchia nu sare departe de trunchi.

Drew înconjură prosopul și veni să se așeze lângă ea. Matt se îndreptase spre apă și făcea câțiva pași pe mal unde se aduna spuma valurilor.

— Parcă te rugasem să porți ceva modest. Dacă asta e modest pentru tine, cred că îți trebuie un dicționar nou.

Dimpotrivă, Arden își luase cel mai provocator costum de baie. Era negru, din fir de bumbac croșetat, cu dublură la culoarea pielii. Partea de sus nu era mai mare decât două triunghiuri legate împreună cu două șireturi la mijloc, între sâni. Slipul era foarte îngust atât în față, cât și la spate, iar părțile erau legate pe șold, cu câte o fundiță fantezi. Costumul era foarte sexy.

— Să știi că nu te las să mă bombăni. Mai ales că nu m-a deranjat nimeni. Până acum, zise cu accent pe ultimele două cuvinte.

— Eu te deranjez? întrebă el pe un ton seducător, savurându-i din privire fiecare părticică acoperită și neacoperită, în special analizând zonele cele mai intime. Arden simți că ia foc. Până când fu în stare să articuleze o replică, Drew se auzi strigat dinspre zidul care despărțea plaja de piscina hotelului.

— Drew! Drew! Tu ești? El întoarse imediat capul, iar Arden detectă în privirea lui un amestec de plictiseală și precauție, când îl identifică pe cel care-l strigase. Fără prea mult entuziasm ridică o mână:

— Vin imediat. Vrei să te uiți tu la Matt puțin?

— Sigur că da, răspunse ea, mai îngrijorată pentru chipul trist al lui Drew, decât pentru micuțul care se simțea în elementul lui pe nisipul umed.

Drew murmură ceva ce semăna cu o înjurătură, apoi se îndreptă spre zidul terminat cu niște trepte, conducând spre piscină. Din atâția oameni câți erau pe plajă la acea oră, cum de-l văzuse? Era ultima persoană pe care avea chef să o vadă: Jerry Arnold, managerul programului de antrenamente la clubul *Waialeale*.

— Bună, Jerry, zise el întinzând mâna.

— Drew, Doamne, omule, ce bine-mi pare că te văd. Îi strânse mâna cu putere. Arăți extraordinar de când nu ne-am mai văzut.

Drew surâse nesincer.

— Bine, dar asta nu spune prea mult, nu-i așa? Ultima dată când m-ai văzut, mă trăgeai afară de gulerul cămășii, scoțându-mă din vestiar, spunându-mi să nu mă mai întorc acolo. Nu eram chiar atât de beat, încât să nu mai țin minte ce s-a întâmplat.

Jerry Arnold era puțin mai scund decât Drew, dar mult mai îndesat. Cândva jucase și el în turneul profesioniștilor, dar știa, înainte să audă din gura antrenorului sau a altcuiva, că nu era genul care să câștige pe plan internațional. Renunțase la visurile sale cu grație și făcuse exact ce trebuia apoi: începuse să lucreze cu cei care câștigau.

— Regret, Drew. Nu mi-ai dat de ales.

— Nu te condamn, Jerry. Ar fi trebuit să-mi retragi legitimația de intrare și să-mi dai un șut afară.

— Nu am putut, zise bărbatul zâmbindu-i. Își frecă bărbia, amintindu-și mai mult. Ai o dreaptă puternică, asta pot să-ți spun.

Drew râse pe sub mustață.

— Am fost violent și nestăpânit. Îmi pare rău.

— Și mie. Regret când văd talente ca tine renunțând. Îl privi pe Drew cu ochi mari. Am auzit lucruri formidabile.

— Zău?

— Vrei să te întorci.

— Da, vreau.

— Dovedește-o.

Drew se uitase în acest timp la Arden jucându-se cu Matt pe nisip. Se hârjoneau, tăvălindu-se ca doi copii. Arden avea un trup minunat, coapse fine și un fund apetisant. Doar un tip îndrăzneț ca Jerry reuși să-i distragă atenția de la spectacolul delectant.

— Ce spuneai? Întrebă el revenind la realitatea imediată.

— Ziceam că va trebui să dovedești că te-ai întors.

— Cum? Întorcându-mă la Club? Azi-dimineață Bart Samson m-a întrebat deja despre asta. I-am spus că nu vin.

— Ai putea să te întorci la club... și să joci un meci demonstrativ. Mâine.

Drew simți că i se usucă buzele și strânse pumnii involuntar.

— Nu pot, spuse încet.

— Ba poți. Vreau să poți. McEnroe trebuia să vină să joace un meci pentru o acțiune de caritate pentru suferinzii de distrofie musculară. Cincizeci de dolari biletul. Și-a fracturat degetul mare în...

— Am citit despre asta.

— Așa că antrenorul lui zice că nu joacă. Nici măcar demonstrativ. Am nevoie de tine, amice. Iar tu ai nevoie de meciul acesta.

— Am, pe naiba.

— Pe naiba, sigur că ai. Trebuie să o iei de la capăt cândva, Drew. Dovedește-le-o celor care au încredere în tine că poți să urci iar la locul întâi.

— Nu anul acesta. Poate la anul. Drew era nemulțumit de revolta pe care o simțea în stomac, de mâinile care începuseră să-i transpire, de gustul acru al fricii, pe care îl simțea în gură.

— Cum spuneam, va trebui să începi odată. Am vorbit cu Bart. Mi-a spus că ești aici. Zicea că l-ai alergat de i-ai scos sufletul pe teren azi-dimineață; că nu a putut să-ți întoarcă decât jumătate din servicii.

— Și tu ce ești, animator? Mă îmbii să joc pentru că ai nevoie de un trup fierbinte pe teren, care să-ți salveze fața, sau chiar te interesează cariera mea fluctuantă și întoarcerea mea?

— Amândouă, răspunse bărbatul privindul

drept în ochi pe Drew. Era foarte sincer. Drew aprecia la el măcar asta. El își întoarse primul j privirea.

— Nu știu, Jerry.

— Uite, dacă aș fi crezut că ieși și te faci de râs, nu te-aș fi invitat. De dragul amândurora. Dar ești din nou pe drumul cel bun. Văd că ți-ai tras și o puicuță nouă, așa că...

— Nu e o *puicuță*, zise Drew printre dinți.

Jerry rămase surprins de atitudinea agresivă a lui Drew. Se uită mai atent spre femeia de pe plajă. Acum se juca în nisip cu fiul lui McCasslin. Jerry îl privi din nou pe Drew, a cărui mânie se evaporase din privirea de gheață.

— Scuză-mă, nu am vrut să par obscen. Îl abordă din nou, cu o sinceritate în glas, care nu putea fi prefăcută: Drew, uite, nu-mi pasă nici dacă ai umbla cu un *tip*. Mă bucur pentru orice sau oricine va reuși să te readucă acolo unde ți-e locul. În vârf.

Drew se relaxă și simți cum mușchii i se destind. Era surprins de atitudinea lui posesivă, protectoare; pentru o clipă își pierduse chiar judecata. Fusesse gata să-l strângă de gât pe Jerry pentru că vorbise așa despre ea. În acel moment realizează puritatea sentimentelor lui față de ea. Se cutremură, dar, în același timp, radie de încredere în sine.

— Cine joacă?

— Teddy Gonzales.

Drew înjură perfect descifrabil auditiv.

— Mulțumesc, Jerry. Oftă prelung, optimismul părăsindu-l.

— Da, știu, e rivalul tău de moarte.

— Și cu unsprezece ani mai tânăr. Cu unsprezece ani mai multă forță.

— Iar tu ai unsprezece ani mai multă experiență. Drew, tipul e un apucat, un egomaniac.

Trebuie să-i aplici o strategie de joc; să-ți bați joc de reacțiile lui. Jerry îl privi cu șiretenie. Ți-e frică?

Drew lansa o nouă înjurătură, care să-i arate cât de frică îi era, iar Jerry râse cu poftă.

— Bine. Asta o să te facă să joci mai bine. Hai, pot să contez pe tine, Drew? Ai mai multă nevoie de meciul ăsta decât mine. Dacă nu știam asta, nu te-aș fi invitat. Jur pe Dumnezeuul meu că nu aș fi îndrăznit.

— Mulțumesc, Jerry. O clipă se priviră cu sinceritate și prietenie. Apoi Drew se uită în direcția lui Arden, căutându-i din priviri formele apetisante. Chiar atunci ea se întoarse către ei și surâse. Matt se împiedicase, dar ea îl prinsese în brațe. Pot să-ți dau răspunsul diseară, Jerry?

— Sigur. Te sun eu pe la opt. Puse mâna pe umărul lui Drew și-l strânse cu putere. Sper că vei accepta. Oh, Drew – se întoarse după ce făcuse câțiva pași – doamna ta este foarte frumoasă.

Drew se îndreptă spre plajă și, ajungând la prosopul lui Arden, se culcă pe el, îl mângâie pe Matt și-l strânse la piept, lăsându-l apoi să meargă iar spre apă. Apoi o privi pe Arden. Doamne, cât de frumoasă era! Numai uitându-se la ea, redevenea acel bărbat plin de curaj, cum fusese deunăzi. Dacă va mai sta puțin lângă ea, era sigur că temerile vor dispărea cu totul.

— Un prieten? Întrebă ea.

— Mă întreb. Arden nu mai întrebă nimic, dar i se citea pe chip curiozitatea. Vrea să joc într-un meci pe *Waialea*, pentru bolnavii distrofici. Măine. Împotriva lui Teddy Gonzales.

— Și vei juca?

— Tu crezi că ar trebui să joc?

— Absolut.

Capitolul 7

Drew voia să fie provocat la discuție, iar Arden o știa prea bine. Când plecară de la plajă era tensionat. În cameră nu putea să-și găsească locul. Arden îl scutura pe Matt de nisip, iar Drew se plimba nervos înapoi și înapoi.

— Nu știu dacă sunt pregătit.

— Poate că nu ești. Avea de gând să interpreteze rolul avocatului diavolului. Dacă ar fi încercat să-l încurajeze, el s-ar fi încăpățânat și mai tare și ar fi respins orice argument favorabil. Însemna că se va lăsa descurajat; apoi, dacă urma să piardă, va da vina pe ea fiindcă îl convinsese să joace.

— Pe de altă parte, se contrazise el însuși, nu voi ști niciodată, nu-i așa, până ce nu voi reîncepe. Să joc pentru concursuri.

— Exact.

— Dar, Dumnezeu! Măine. De ce nu putea să fie săptămâna viitoare?

— Ce păcat că nu este. Ai fi avut o săptămână întreagă să te pregătești.

Drew nu o asculta cu atenție, fiindcă i-ar fi sesizat tonul caustic, dacă ar fi făcut-o. Plimbându-se, lovea cu unghia în dinții din față. Părea încruntat.

— Dar, dacă ar fi fost o săptămână la mijloc, timp în care să mă gândesc la asta, cred că m-aș fi convins să nu joc.

— Probabil, consimți ea, ascunzându-și buzele într-un zâmbet.

— Poate că e mai bine că trebuie să iau o

hotărâre rapidă.

— Da, poate.

Drew o interceptă din drum, tocmai când se pregătea să-l ducă pe Matt în pat, să-l îmbrace.

— Va trebui să-l chem pe Ham. El m-a bătut la cap luni de zile să reîncep, să joc, chiar și la concursuri mai puțin celebre. Poate că el e de părere că acest joc demonstrativ nu e chiar ideea cea mai bună.

— Poate că așa va crede.

— Oricum, ar fi bine să-i spun și lui, se decide Drew îndreptându-se către telefon. Îl voi suna chiar acum.

Managerul lui păru încântat de idee și spuse că va încerca să prindă un avion spre Los Angeles ca să ajungă și el la meciul de a doua zi.

— Ar *trebui* să fie Gonzales. Drew comandase o friptură grozavă, dar nu mâncase aproape deloc din ea. Arden comandase pentru ea și Matt, văzând că Drew uitase de ei. Ultima dată când am jucat cu el, a râs de mine. Ticălosul, s-a întors spre publicul din tribune, a desfăcut larg brațele, cu o grimasă de neajutorat, și a început să *râdă*.

Dacă Drew căuta să fie compătimit, nu își găsisese partenerul ideal. Nu avea nevoie să fie cocoloșit.

— Ce păcat că nu e cineva mai puțin intimidant decât Gonzales. Atunci oamenii, comentatorii sportivi și ceilalți ar putea spune că ai jucat bine, și că nu ai mușcat mai mult decât poți mesteca.

— Ba nu. Ar spune că sunt un laș, replică el, mestecând o bucată de carne pe care o înfipsese cu furculița cu un gest agresiv. Mai luă o bucată și flutură furculița prin fața ochilor. Nu, cred că e mai bine că joc cu Gonzales. Măcar să nu se creadă că mi-e teamă de joc cu el. O sclipire răzbunătoare îi apăru în ochi, dar,

văzându-i surâsul lui Arden, se domoli, lăsând furculița în farfurie.

— La ce oră sună prietenul tău pentru ca să-i dai răspunsul? îl întrebă ea tandru.

— La opt.

— Atunci ar fi bine să urcăm în apartament. Îl șterse pe Matt de piure.

Mâncaseră mai repede decât ora de culcare a micuțului, dar, ajunși în cameră, se mai jucă puțin și, după ziua obositoare, păru bucuroși să se culce mai devreme. Drew era concentrat total asupra dilemei; chiar și când o ajută pe Arden să-l culce. Telefonul sună tocmai când reveneau în sufragerie, după ce stinseseră lumina în camera lui Matt.

Drew îngheță, privi aparatul câteva secunde, apoi merse hotărât spre el și ridică receptorul.

— Alo, spuse cu aplomb. Ah, bună seara, doamnă Laani.

Arden văzu cum umerii îi revin la poziția obișnuită, degajată.

— Ce bine că vă aud glasul! Ne e dor de dumneavoastră, dar Arden îl ține în frâu pe Matt. Se uită la ea peste umăr și-i făcu cu ochiul. Bine, sper că vă simțiți mai în putere. Nu vă grăbiți să reveniți din cauza noastră... Nu, e perfect. De fapt, mâine s-ar putea să joc un meci, deci ar fi bine să aibă cineva grijă de Matt... Bine... Odihniți-vă diseară și ne vedem atunci. Puse receptorul în furcă. Spune că se întoarce mâine. Va veni de dimineață să-l ia pe Matt la cumpărături. Îi duce sora ei cu mașina.

Arden simți dezamăgirea ca un cuțit. I-ar fi plăcut și ei să fie inclusă în grupul care mergea la cumpărături. I-ar fi plăcut să-i aleagă hăinuțe fiului ei, dar nu întrezări vreo posibilitate să se ducă. Mai ales că Drew avea să joace, ceea ce era sigură că va face,

și voia să fie alături de el.

— Eu îți spun noapte bună, Drew.

Oprindu-se din mersul nervos prin cameră, Drew o privi nelămurit.

— Acum? Dar nu e nici...

— Știu, dar trebuie să rămâi puțin singur. Să te poți gândi în liniște.

De unde era, Drew veni lângă ea și o cuprinse pe după umeri:

— M-am purtat ca un zănatic de când am vorbit azi cu Jerry. Iartă-mă. Nu am avut de gând să te ignor. Nu ești supărată, nu?

— Sigur că nu! Drept cine mă iei, Drew? Încerci să iei o hotărâre extrem de importantă. Starea ta de spirit e justificată.

— Da, dar nu vreau să mă depărtez de tine, șopti, gâdilând-o pe gât. Am nevoie de sfatul și de sprijinul tău. Rămâi cu mine.

— Nu. Nimeni nu te poate ajuta să iei această hotărâre. Cât de bine știa care e starea de spirit în asemenea momente decisive. Noaptea când se plimbase prin cameră până la ziuă, căutând răspunsul la propunerea lui Ron, fusese cea mai singuratică și mai înspăimântătoare noapte din viața ei. Responsabilitatea pentru această hotărâre rămăsese doar pe umerii ei. Nimeni nu-l putea ajuta pe Drew să se hotărască. Nu voia să fie ca o cârjă pentru el. De data aceasta trebuia să fie sigur, altfel nu va putea niciodată hotărî cum e mai bine.

— Ce să fac, Arden? o întreabă el lipindu-și obrazul de părul ei.

Arden îl dădu ușor înapoi.

— Vrei să mai joci tenis de performanță vreodată?

— Da, până ce mă voi retrage din top și nu

fiindcă nu aş mai fi în stare de nimic. Viaţa de competiţie e scurtă. Întotdeauna apare cineva mai tânăr şi mai bun. Cu asta m-am resemnat, dar ce vreau este să ies din teren pe primul loc, nu la umbra cuiva.

— Atunci am impresia că ştii ce trebuie să faci.

— Ar trebui să joc, zise el râzând. Voi juca.

Telefonul sună iar, însă de data aceasta nu mai era îndoială cine se afla la celălalt capăt.

— Noapte bună, îi zise Arden, ducându-se în dormitor după ce închise uşa sufrageriei. Nu reuşi să audă nimic din convorbirea lui Drew, dar recunoştea tonul lui pozitiv. Surâse, luă creionul, carnetul şi începu să ia notiţe pentru articolul pe care intenţiona să-l scrie pentru ziarul *Los Angeles Times*, la rubrica gastronomică, despre reţetele simple polineziene...

*

Când se trezi, pătuţul lui Matt era gol. Se ridică repede şi se uită dezorientată prin camera străină. Dădu cearceaful la o parte, se duse la fereastră şi privi prin fanta dintre draperii. Era înainte de răsăritul soarelui şi oceanul liniştit avea culoarea roz-violet, reflectând nuanţa cerului. Uşa de la dormitor era deschisă. Merse în vârfurile picioarelor până în sufragerie şi ajunsese la uşa dormitorului lui Drew; era deschisă. Când se uită înăuntru, văzu lumina liliachie pătrunzând prin fereastră, un pat mare, nu două paturi, cum erau în camera ei şi a lui Matt, pe mijlocul căruia Matt stătea ghemuit lângă tatăl său. Amândoi dormeau adânc.

Atrasă de ceva mai presus de curiozitate, Arden intră în cameră şi se îndreptă spre pat. Matt stătea de-a curmezişul patului; funduleţul lui părea foarte

bombat, din cauza scutecului gros și era cu totul lipit de pieptul lui Drew, Avea gura întredeschisă și respira sforăind încet, cu o pistică.

Drew stătea cu brațul în jurul fiului său, protejându-l parcă. Degetele sale lungi și fine odihneau pe pieptul micuțului. Razele care pătrundeau prin draperia trasă pe jumătate băteau pe brațul lui, reliefându-i firele blonde, ondulate. Chiar și în poziție de repaus, brațul lui părea la fel de puternic și emana putere, ca și atunci când juca tenis.

Arden urcă de-a lungul brațului și privi uimită lățimea umerilor săi. Dormea culcat pe-o parte, cu spatele spre ea, așa că se delecta cu frumusețea spatelui. Pielea bronzată, delicată, îi contura mușchii acum relaxați, pe care Arden ar fi dorit să-i mângâie cu vârfurile degetelor... sau cu buzele?

Urmări apoi linia șerpuitoare a spatelui, ajungând jos, la gropita de la șale. Mijlocul subțire era descoperit, iar cearceaful acoperea doar o porțiune din cele două fese, care aveau o ușoară nuanță mai deschisă decât restul trupului. Arden simți spirala senzațiilor puternice sfredelind-o; se gândi câte ore de plajă făcuse, în pielea goală, ca să arate atât de frumos bronzat.

Părul de pe cap îi era ciufulit și șuvițele se profilau pe perna gălbuie. Ocoli patul ca să-i vadă fața, îi admiră nasul ușor acvilin, gura care trăda o fire extrem de senzuală și bărbia care denota forță și virilitate. Avea genele groase, întoarse, de o culoare ceva mai închisă decât părul. Chipul lui ar fi făcut orice femeie să renunțe la reputație, doar de dragul unei priviri din partea lui. Arden observase privirile invidioase ale femeilor pe lângă care treceau împreună. Ochii lor hămesiți păreau că îl sorb, trecând apoi la ea și la copilul care mergea între ei. Arden știa

că multe presupuneau că toți trei formau o familie. Biologic, așa era, constituiau o familie, dar, de fapt...

Își aminti încă o dată că persoana ei putea fi considerată ca făcând parte dintr-o lume interlopă, așa că se întoarse cu spatele. Făcu doi pași, dar brusc se simți oprită de cămașa de noapte, trasă de cineva din spate. Se răsuci speriată și-l văzu pe Drew treaz. Se strecurase de lângă Matt și acum stătea pe burtă, pe marginea patului, strângând într-o mână tivul cămășii ei de noapte. Avea ochii grei de somn; cu mișcări lente, încă somnoroase, înfășură pe pumn materialul cămășii, scurtând distanța care îl despărțea de ea, până ce Arden ajunse cu genunchii lipiți de pat. Drew ținea bine cămașa; la fel de bine o țintuia privirea lui hipnotizatoare. O făcea să nu se poată mișca, nici chiar dacă veșmântul nu i-ar fi fost ținut cu forța. Cu cealaltă mână Drew dădu la o parte cearceaful.

Arden simți cum respirația și pulsul i se precipitară. Își auzea chiar bătăile inimii, cu ecoul în ureche, ca și când niște tobe miniaturale ar fi bubuit la câțiva centimetri de ea. Lanțuri parcă îi imobilizaseră mâinile și picioarele, însă se simțea ciudat atrasă de o energie puternică. Cu o mișcare de felină, Drew își schimbă poziția pe marginea patului, șezând acum. Nu-i păsa că era complet dezbrăcat. O privea fix pe Arden, niciunul, nici celălalt neputându-se evita în vreun fel.

O trase între genunchii săi depărtați și o strânse cu pulpele tari și fierbinți. Cedând impulsului pe care-l avusese de când pășise în dormitorul lui, Arden își trecu degetele prin părul lui răvășit. Drew o lăasă câteva minute, apoi îi prinse mâna și și-o lipi de buze. O sărută lent la început, de-abia atingând-o cu buzele pe mijlocul palmei. Apoi limba i se plimbă circular pe liniile vieții, unde pielea era foarte sensibilă, făcând-o

să se înfioare de plăcere. Arden simți cum i se face pielea de găină. Încet-încet, limba lui apăsă tot mai insistent, provocându-i un alt șir de reacții în lanț. Ca niște arcuri electrice care trimit căldură, așa simțea Arden fiecare apăsare senzuală, ca și cum locul acela ar fi fost ținta din altă parte a corpului ei, pe care o nimerea drept în centru.

Drew lăsă centrul palmei și începu să-i lingă fiecare deget, savurându-le pe toate. Arden simți cum căldura îi urcă prin braț, până spre sâni. Aceștia se umflau parcă de dorință. Cămașa de noapte tresălta în ritmul neliniștii sânilor care păreau că pulsează de patimă.

După ce îi privi îndeajuns cât să-i înfierbânte, Drew începu să-i mângâie cu dexteritate. Prin dantela transparentă degetele lui găsiră pielea delicată. În cele din urmă sfârcurile răspunseră prompt. Întinse capul spre ea și mângâie cele două forme provocatoare, lipindu-și obrazul de ele, dezmierdându-le, inhalându-le aroma și căldura. Își lăsă capul mai jos, pe abdomenul ei suplu.

Cu o mână o susținea de spate, iar cealaltă strângea materialul cămășii până ce aproape toată i se adună în pumn, restul mulându-se pe formele ei, făcând-o să se simtă mai dezbrăcată decât dacă nu ar fi acoperit-o nimic. Ochii lui o priviră ca niște flăcări dogoritoare. Se aplecă și-i sărută adâncitura buricului; apoi se cufundă în craterul minuscul cu limba, forând impetuos. O sărută de câteva ori în același loc. Arden simți că-i tremură genunchii. Reușise și ea să se sprijine de umerii lui. Acum își cufundase degetele în părul lui, pe măsură ce gura lui aluneca pe formele ei sinuoase.

Arden își ținu răsuflarea când Drew îi marcă ușor, cu degetul arătător, triumphiul de la nivelul

șoldului. Ea își lăsă capul pe spate și se arcui spre el când degetul marcă jumătatea cealaltă a triunghiului. Ajunse în locul unde cele două linii se întâlnesc și sărută punctul; Arden simți că se prăbușește într-un abis; parcă nu se mai ținea pe picioare. Strânse pumnul și-i șopti numele.

Drew eliberă materialul strâns la spate și se ridică. O sărută apăsător și o conduse prin sufragerie, în celălalt dormitor. Arden îi simți dorința apăsând greu între pulpele ei. Îi văzuse bărbăția, înconjurată de aglomerația de fire blonde. Arăta, ca și restul corpului, perfect.

Arden știa că și sexul cu el ar fi perfect, însă, știa la fel de sigur, că nu și-l putea permite încă. Îl dorea. Fiecare celulă din trupul ei striga de dorință, arzând mocnit. Simțea nevoia ca el să umple acel gol care părea și mai adânc cu fiecare atingere a lui. Sâni ardeau de dorul de a fi cuprinși de buzele lui pricepute și doreau să fie dezmiardați de limba lui nepotolită. Acum nu se putea; dacă făceau dragoste în acest moment, ar putea urma dezastrul pentru amândoi.

Drew nu realizează că Arden ezită; o aduse lângă pat și își reîncepu dezmierdările. Își încleștă palmele pe fesele ei și o trase spre el. Instinctul o îmbia să-i accepte invitația și să se lase antrenată în mișcarea de forfecare inițiată de el, dar rezistă.

Existau o mie de motive pentru care nu trebuia să se întâmple nimic acum. Ar afecta actul sexual jocul lui de după-amiază, care era atât de important? Dacă nu ar fi agreat sexul cu ea la fel de mult cum îl agreea cu soția lui? Dacă s-ar gândi la Ellie în timp ce făcea dragoste cu ea? Dacă, nemulțumit fiind de sexul cu ea, ar simți dezgust? Sau, mai rău, dacă i-ar fi plăcut mai mult cu ea, s-ar simți oare vinovat pentru asta? Oricare ar fi fost situația, Drew s-ar fi gândit la ea și nu la

partida de tenis.

Apoi, mai târziu, când ea îi va fi spus cine este, nu ar crede-o cu niciun chip că nu-și vânduse trupul de dragul câtorva zile în compania fiului ei. Nu, nu putea face dragoste cu el până ce nu va cunoaște adevărul despre ea.

Pe urmă, după ce va face dragoste cu Drew, ce se va întâmpla? Dacă după-amiază va câștiga partida, după ce ar face dragoste cu ea? Poate că i-ar mulțumi pentru ajutorul de a se fi pus pe picioare și i-ar ura un vesel „la revedere”. Sau, dacă va pierde, ar putea da vina pe ea pentru că i-a consumat energia. În oricare situație, îl va pierde. Îl va pierde pe Matt.

Nu. Nu. Nu. Nu putea risca să piardă totul, deși îl dorea nebunește.

— Ești frumoasă, șopti el cu buzele lipite de gâtul ei, în timp ce-i cobora încet bretelele. Te-am visat, m-am trezit dorindu-te. Apoi, când te-am văzut aplecată deasupra mea, uitându-te la mine cum dorm, oh. Doamne, Arden...:

— Drew, nu... ah... Tăcu, fiindcă buzele lui găsiră sânul dezgolit și limba își începu jocul de mai devreme. Nu, te rog. Încercă să-l împingă, dar Drew părea de neclintit.

— Ești minunată, murmură iar, cuprinzându-i sfârcul cu degetele pentru a-l orienta spre buze. Știam cât de frumoasă vei fi. Vreau să te văd în întregime, zise el răgușit, căutând să o elibereze de cămașă.

— Nu, îl imploră ea, făcând un efort să scape din brațele lui. Își trase bretelele la loc pe umeri. Nu, zise mai blând, privindu-l de sus. După ochii lui umbriți de dorință și după felul cum continua să-și plimbe mâinile pe trupul ei, înțelese că Drew nu-i recepționase mesajul negativ.

— Nu? Cum adică nu?

Arden își umezi buzele și își încrucișă brațele peste piept, în semn de apărare. Îl mai refuzase o dată și consecințele nu fuseseră tocmai agreabile.

— Nu cred că noi... tu nu... nu e bine înainte de meci. Am auzit că pentru atleți nu e indicat să... știi... înainte...

Drew începu să râdă și se apropie și mai mult de ea. O mângâie pe obraz.

— Dacă asta ar fi adevărat, numărul atleților ar fi din ce în ce mai scăzut. Arden...

— Nu, Drew, te rog, nu, zise ea cu hotărâre, retrăgându-se de sub palma care i se plimba pe șold.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Pentru prima dată remarcă o undă de nemulțumire în glasul său. Părea complet descumpănit și puțin irascibil. Să nu-mi spui că nu ai chef și tu. Știu ce simți. Se uită insistent la sfârcurile ei întărite, iar Arden roși. De ce te-ai strecurat în dormitorul meu, dacă nu intenționeai să faci dragoste cu mine?

Arden se înfurie văzându-l cum își lăsă capul într-o parte, studiind-o provocator.

— Voiam să știu ce face Matt. Eram îngrijorată când m-am trezit și nu l-am văzut în pătuțul lui.

— Știi că nu se putea da jos singur din pat. Mai ales că, dacă ai fi aruncat doar o privire, ai fi văzut că era în pat, cu mine. Nu aveai nevoie să stai lângă patul meu cinci minute încheiate, gâfâind, ca să-ți confirmi că Matt doarme cu mine.

— Gâfâind... ești un... Nu termină ce avea de spus.

— Exact. Recunoaște. Crede-mă, dacă eu te găseam dezbrăcată în patul tău și eu aș fi gâfâit de dorință. Nu cred că mai avem secrete unul față de celălalt; știm că amândoi ne simțim atrași sexual reciproc. Atunci care-i problema?

— Ți-am mai spus o dată. Nu cred că e o idee tocmai bună, când azi vei juca.

— De ce? Ți-e teamă să te legi de mine înainte de a ști dacă te culci cu un câștigător sau cu un ratat?

Arden se înfurie peste măsură și simți cum i se ridică părul la ceafă. Palma i se opri pe obrazul lui, fără să-și dea seama de gest. Tăcerea care urmă îi învălui pe amândoi, până ce Arden își reveni și spuse cu greu:

— Nu am jucat cinstit, Drew. Am fost crudă, egoistă și nedreaptă.

— Cred și eu că nu joci corect, doamnă Gentry, suieră el printre dinți. Apari ca o nimfomană și peste câteva minute te cuprinde excesul de pudoare, ca pe o vestală ofensată, asta ți s-a întâmplat de două ori, aș putea spune. Dacă nu te superi, consider că nu joci corect, repet.

Arden tremura de furie.

— Bine, atunci îmi este clar că nu-ți place acest joc și nici mie nu-mi place.

— Încep să cred că la asta se limitează totul pentru tine. La o joacă. Ce e dincolo de șarada asta pe care ai înscenat-o?

Drew se apropiase atât de mult de adevăr, încât Arden intrase în panică. Îl privea înspăimântată că era posibil, cumva, nu-și dădea seama cum, ca el să fi bănuțit adevărul. Îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze că bubuiturile care se auzeau nu erau ale inimii ei, ci proveneau dinspre ușă, unde cineva ciocănea.

Drew se duse și luă un prosop din baie, și-l înfășură în jurul taliei, apoi merse să deschidă. Era doamna Laani. Arden dădu fuga la baie și încuie ușa, pentru ca menajera să nu o vadă.

Reușise ca în cinci minute să-și adune toate lucrurile din camera lui Matt. Doamna Laani stătea

acum în sufragerie, uitându-se la televizor până ce Matt se va trezi! Arden auzi dușul din baia lui Drew.

— Mă bucur că vă simțiți mai bine, îi zise Arden din pragul ușii, surâzând forțat. De obicei femeia era veselă și vorbărească, dar Arden se gândi că în acea dimineață nu ar fi putut suporta sporovăiala obișnuită. Spuneți-i lui Drew că îi urez noroc la meci.

— Dar, doamnă Gentry, dânsul a...

— Ne vedem mai târziu. Arden se retrase în singurătatea camerei sale, își făcu un duș, se îmbrăcă repede, își luă pălăria de pai, ochelarii de soare și plecă în mai puțin de cincisprezece minute. Toată dimineața își concentrează atenția asupra articolului pe care-l concepea, mergând prin câteva restaurante unde discută cu bucătarii. Tot timpul se uita la ceas.

Drew avusese dreptate. În această dimineață nu jucase corect. Nu ar fi trebuit să-l necăjească înainte de acest meci. Ce nu știa el era faptul că nu jucase corect de la început. După prima lor întâlnire ar fi trebuit să-i mărturisească, să-i spună cine este, dar ea preferase să se insinueze în viața lui, atât în cea profesională, cât și în cea personală. Locul ei nu era în niciuna.

Se îndrăgostise de el peste măsură. Acesta fusese amănuntul pe care nu-l luase în calcul.

„Dumnezeule, ce voi face mai departe?” se întreba întruna.

Luă o pauză pentru prânz, se opri la o cafenea, unde comandă un sandviș cu salată, de care nici măcar nu se atinse, apoi un pahar de ceai cu gheață, care rămase și el pe masă, după ce se transformase într-un lichid diluat, de culoarea portocalei.

Nu avea altă alternativă decât să plece. Să-l părăsească pe Drew. Pe fiul ei. La ce era bună prezența ei? Drew o dorea în patul său, dar încă își

iubea soția. Arden nu se putea împăca acum cu ideea aceasta. Trăise ani de zile cu un bărbat care nu o iubise. Dacă avea să mai trăiască alături de unul, atunci relația lor nu trebuia să fie doar unilaterală. Nu putea lăsa să se mai întâmple așa ceva.

Matt era un băiețel sănătos, frumos, care avea o mamă în persoana doamnei Laani. Acum Drew încerca să iasă din exilul autoimpus și să reintre în lumea tenisului de performanță. Era un tată perfect pentru fiul său. Prezența ei nu putea decât să le tulbure viețile. Obținuse ceea ce așteptase de la început: își văzuse fiul. Poate că Drew ar accepta vizitele ei din când în când, ca prietenă, pentru a-l putea vedea pe Matt. Chiar el ar putea veni cu Matt pe continent, în vizită la ea.

Probabil că Drew va crede că a plecat din pricina „certei de îndrăgostiți”. Cu atât mai bine. Dacă el ar fi insistat că lucrurile nu merseseră chiar bine între ei i-ar fi dat această explicație: „Regret, Drew, dar există mereu situații de genul acesta. Înțelegeți, sper. Aș dori totuși să rămânem prieteni. Vreau să vă mai văd pe tine și pe Matt.” Da, era mai bine să plece acum, înainte ca el să afle adevărul.

Plecă de la cafenea; se hotărâse deja. Se va întoarce la Maui. Mai avea de scris un articol, apoi putea să ajungă în California peste o săptămână. Se uită la ceas și chemă un taxi. Mai trebuia să facă un lucru.

— Clubul *Waialeale*, vă rog, îi spuse șoferului, apoi se așează pe bancheta din spate.

*

Publicul aștepta în liniște. Cu toții își țineau răsuflarea. Tensiunea creștea și neliniștea era aproape

palpabilă. Soarele strălucea puternic, dar nimeni nu observa. Toți erau atenți la jocul din teren.

Cei doi jucători ignorau la rândul lor zăpușeala și hainele transpirate, la fel cum făceau și cei din tribune. Se concentrau numai la minge. Era cel de-al treilea set, setul final, după ce fiecare câștigase câte unul. Scorul era de cinci la patru pentru Gonzales. Acum servea el. Dacă ar fi câștigat game-ul, câștiga și partida. Intrase în teren în ovațiile spectatorilor. Înfățișarea lui atrăgătoare și tenul măsliniu contrastau cu albul strălucitor al dinților când surâdea. Era un campion și se comporta ca atare. Atitudinea față de adversarul său, atunci când își strânsesă mâinile peste fileu, fu una de superioritate și încredere deplină în forțele proprii, însă atitudinea lui se schimbase brusc după ce, de-abia câștigând primul set cu șase la patru, îl pierduse pe cel de-al doilea cu șapte la cinci.

Deja nu se mai concentra la fel de mult pentru a amuza publicul și pentru a poza fotografiilor; încerca să câștige meciul și trebuia să dea tot ce putea. Trimise mingea și aceasta se întoarse vâjâind. Urmă un voleu puternic, apoi mingea ajunsese în colțul terenului advers și câștigă punctul.

— Cincisprezece-zero, comentă arbitrul.

Arden înghiți cu greu și își șterse palmele umede de transpirație. Rochia cu care era îmbrăcată avea o croială largă și se bucura că nu alesese una strâmtă. Stropii de sudoare i se prelingeau în șuvoaie pe stomac și pe coapse și doar o cantitate redusă era cauzată de căldură; restul era transpirație nervoasă.

Jerry Arnold îi făcuse semn de cum coborâse din taxi. Fusese trimis de Drew să o conducă la locul rezervat pentru ea.

— Managerul lui este cu el, o informă Jerry emoționat, deși ea nu-l întrebase nimic. E ca în

vremurile de demult. Calm, dar supărat, știți? Asta e bine. Oricum, voia să fie sigur că ați venit. Dacă aveți nevoie de ceva, rugați pe cineva de pe margine să mă cheme.

— Mulțumesc, zise Arden puțin tulburată. Oare Drew o așteptase, după cearta de dimineață? Pe cine era oare supărat? Pe ea?

Intrase pe teren și arăta fermecător în ținuta albă de joc. Pe frunte avea banderolă, peste care bretonul cădea răzleț. Pasionații de tenis nu-l primiseră prea entuziasmați. Aplauzele nu fuseseră prea stridente, fiindcă spectatorii erau dezamăgiți: plătiseră cincizeci de dolari ca să-l vadă pe McEnroe și erau dezamăgiți. Oare acesta să fie un alt dezavantaj pentru Drew McCaslin?

El nu părușe deloc descurajat de lipsa de ospitalitate. Privise tribunele și o zări pe Arden. Dădu din cap în semn de salut, iar după aceea nu mai privi niciodată în direcția ei.

Drew câștigă punctul următor, iar Arden închise ochii. „Încă două, Drew, și l-ai luat. Doar două.” Gonzales îl învinse la serviciul următor.

— Treizeci-cincisprezece.

Gonzales deveni foarte sigur de sine. Nu se așteptase ca serviciul următor să-i vină de la stânga mortală a lui Drew. Se întinse într-o parte, dar mingea urmă traiectoria opusă.

— Treizeci-egal.

Mulțimea începuse să se agite și să aplaude. Arden auzi câteva încurajări adresate lui Drew și inima i se învioră de mândrie. Jucase excelent tot meciul. Chiar dacă pierdea, jucase la adevărata lui valoare. Gonzales câștigă punctul următor.

— Patruzeci, treizeci. Minge de meci.

Drew mai câștigă un punct dintr-un voleu, iar

Gonzales înjură pe limba lui.

— La dracu'!

Arden se albi, dinții îi clănțăneau și își mușca buzele. Serviciul lui Gonzales porni ca din pușcă, iar Arden mulțumi cerului când Drew lovi mingea cu efort. Din păcate mingea trecuse de linia terenului și Drew o pierdu.

— Avantaj, Gonzales. Mingea de meci.

Drew se sprijini cu palmele pe genunchi. Părul îi căzuse peste frunte și își plecase capul înainte, răsuflând obosit. Se pregăti pentru serviciul lui Gonzales. Acesta dădu tot ce putu. Drew întoarse mingea cu precizie. Toată lumea urmărea amețită pasele. Amândoi jucătorii pasau fără greșală. Parcă fiecare anticipa mișcările celuilalt, parcurgând toată lungimea terenului, alergând spre fiecare colț chiar când o pasă nimerea mai departe decât distanța calculată din ochi. O minge îl surprinse pe Gonzales în colțul terenului, dar reuși să o prindă la timp și o trimise în colțul opus. Drew reacționează prompt, propulsându-se ca un ghepard, prinzând-o pe deasupra capului. Saltul făcut reprezintă o acrobație extraordinară prin aer, corpul lui practic arcuindu-se amplu în aer, tăindu-l; ajunse mingea și o trimise înapoi. Din păcate forța loviturii pierdu pe seama efortului de a prinde mingea; aceasta atinse fileul și căzu în terenul lui Drew. El plonjă ca o săgeată și ateriză pe burtă și pe genunchi, alunecând pe zgură, lăsând o dâră de sânge de la brațele și coatele zdrelite. Nimeni nu se mișcă. Nu se auzi niciun sunet. Cu un curaj demn de invidiat, Drew se ridică și trase aer în piept, apoi lent, cu demnitate, se îndreptă spre fileu, cu mâna dreaptă întinsă spre adversarul și învingătorul său. Tribunele începură să ovaționeze; îl aplaudau pe învins, nu atât pe învingător. Fotografii și toți

admiratorii acestui joc nobil se înghesuiră în teren, apropiindu-se de Drew!

Arden avea ochii în lacrimi, privind cum sute de oameni îl înconjuraseră cu entuziasmul lor de nestăvilit. Drew fusese reprimat. Din nou era în top. Acest efort de la sfârșit le dovedise tuturor că dorea și era pregătit de a face orice pentru a-și câștiga titlul de campion.

Acum îl putea părăsi. Știa că era bine. Își făcu loc prin mulțime, opri un taxi și rugă șoferul să o aștepte în fața hotelului până ce se va întoarce cu valiza, fiindcă urma să plece la aeroport. Prinse aceeași linie aeriană cu care venise împreună cu Drew. Lacrimile îi inundau ochii; își amintise cum căpșorul lui Matt i se odihni pe piept și cum Drew o sărutase după aterizare. Mereu își va aminti aceste momente, când îi avusese alături de ea pe tată și pe fiu.

La recepția hotelului era foarte puțină lume. Arden își aminti că era ora cinci.

O tânără o întâmpină binevoitoare:

— Bună seara. Cu ce vă putem fi de folos?

— Mă numesc Gentry. Am o cameră, dar am lipsit două zile. Aș dori cheia. Camera 317.

Tânără introduse niște date în computer.

— Camera 317? întrebă ea.

— Da, răspunse Arden, resimțind puternic agitația zilei pline care nu se sfârșise încă.

— O clipă, vă rog.

Fata vorbi ceva în șoaptă cu responsabilul de tură. Se uitară de câteva ori la Arden care se impacienta cu fiecare minut.

— Doamnă Gentry? i se adresă bărbatul de la birou, după ce conversase cu tânără. Îi spuse că le părea foarte rău, dar că se produsese o eroare de comunicare. Ei avuseseră impresia că Arden plecase în

grabă, definitiv. Plătise cu cartea de credit. Lucrurile rămase în cameră fuseseră strânse și depuse în birourile hotelului.

— Dar nu am spus că plec definitiv! protestă ea revoltată. I-am comunicat domnului de la recepție că mă voi întoarce. Am plătit camera ca să nu credeți cumva că vreau să fug. Greșeala era în întregime a receptionerului. Camera fusese dată unei alte persoane care rămânea două săptămâni.

— Mi-a plăcut camera aceea, dar, dacă ați dat-o deja altcuiva, nu văd ce aș mai putea face. Sunt foarte obosită...

Mai exista o problemă greu de rezolvat: hotelul era ocupat în întregime.

— Vreți să-mi spuneți că nu aveți nici măcar o cameră pentru mine, după ce m-ați scos aiurea din cealaltă?

Regretau, dar aceasta părea să fie situația. Se ofereau să sune la celelalte hoteluri din stațiune și să întrebe dacă era disponibilă o cameră pentru doamna Gentry. Propuseră chiar să o ducă acolo cu mașina hotelului.

— Mulțumesc, zise ea încordată. Voi aștepta aici. Arată cu mâna spre câteva scaune perfect vizibile de la biroul recepției, astfel încât să nu se pretindă că au uitat de ea.

Trecu o jumătate de oră și informațiile erau descurajatoare.

— Oriunde am sunat e plin, dar continuăm să căutăm, îi spuneau din când în când.

Arden stătea cu capul rezemat pe spătarul moale al scaunului, trecând în revistă opțiunile care-i stăteau la dispoziție. La un moment dat ridică brusc capul; Drew intra pe ușile de sticlă ale hotelului. Era îmbrăcat în pantaloni scurți, ca de obicei, iar în sus

avea o bluză de bumbac, încheiată cu fermoarul doar pe jumătate, ca de obicei. Se vedea că se spălase pe păr de curând, fiindcă şuvițele rămăseseră încă lipite. Pe brațul și cotul drept avea două pansamente. Când o văzu pe Arden, luă foc. Se opri în fața ei, își puse mâinile în șolduri și o privi cu severitate:

— Te-am căutat pe două insule. Unde naiba ai plecat după meci?

— Răspunsul e evident, nu ți se pare?

— Nu face pe isteața cu mine. De ce ai plecat?

— De ce? Fiindcă ne-am certat azi-dimineață. Se ridică și ea, încercând să-i egaleze privirea dură, dar nu reuși. M-am săturat de manierele tale agresive și de firea ta arțăgoasă.

Drew schiță un zâmbet, apoi redeveni serios.

— Ai putea să te enervezi mai des. Ochii tăi sunt minunați când te înfurii.

Arden se pregătea să izbucnească iar, dar ieșirea îi fu întreruptă.

— Doamnă Gentry! veni în grabă șeful de la redacție, fluturând o bucată de hârtie. V-am găsit o cameră...

— Păstrați-o, i-o tăie scurt Drew, întorcându-se brusc spre bărbatul ghinionist, înghețându-l cu privirea sa de oțel. Bietul om îl privi nelămurit, apoi se uită la Arden cu ochi întrebători.

— Dar doamna Gentry spunea că dorește o cameră și...

— V-am spus să o păstrați, repetă Drew întorcându-se cu fața spre Arden. Privirea i se mai îmblânzi când îi spuse: Doamna vine cu mine. Văzând-o cum îl sfredelește cu ochii, adăugă blând: Te rog.

Capitolul 8

Drew interpretează tăcerea ei drept consimțământ. Până ce Arden realizează ce se întâmplă, el dădu dispoziție ca toate lucrurile ei să fie luate din biroul unde fuseseră ținute și puse în portbagajul mașinii lui, parcată în fața hotelului.

Drew luă geanta de voiaj cu care ea venise de la Oahu și o prinse de braț; apoi o conduse afară. Personalul hotelului se dovedí foarte eficient la căratul lucrurilor ei, scuzându-se în nenumărate rânduri pentru neînțelegerile cu camera.

Arden se lăsa condusă spre bancheta din față; Drew se așează la volan, dar ea păstră aceeași atitudine rece până ce trecură de porțile stațiunii și ajunseră pe autostrada întunecată.

— Drew, nu vreau să ne certăm. Nu merg acasă cu tine. Te rog, du-mă la alt hotel. Voi găsi o cameră undeva.

— Nici eu nu vreau să ne certăm. Ai făcut cea mai mare nebunie să pleci singură noaptea ca să-ți cauți o cameră, când am trei sau patru dormitoare goale. Te las să dormi într-unul pe gratis.

— Pe gratis? Întrebă ea mirată, lăsându-l să înțeleagă că i-a înțeles aluzia.

Drew opri mașina pe dreapta și, din cauza frânei bruște și a virajului spre dreapta, Arden se ciocni de el, iar Drew o reținu lângă sine.

— Nu, nu pe gratis. Te va costa. O luă de bărbie și se apropie atât de mult de ea, încât Arden așteptă ca următoarea mișcare a lui să fie o sărutare apăsată, drept pedeapsă, dar se înșelă; cu limba apăsând ușor pe gura ei, o făcu să întredeschidă buzele. Insistase cu

mișcări intenționat asemănătoare cu alt gen de mișcări, iar Arden simți că tot trupul i se înfierbântă. Practic se topi cu totul, iar hotărârea ei de a-l părăsi se evaporă pe dată.

Ridicându-și capul, Drew îi îndepărtă de pe obraz o șuviță rebelă.

— Consideră chiria plătită pentru cât timp vei dori să stai.

— Și nu-mi vei cere și alte compensații?

El răspunse după ce parcurse cu privirea gura ei, chipul, gâtul.

— Nu, numai dacă nu vei dori tu să-mi faci un cadou, cadou pe care știi că-l vreau, dar pe care nu ți l-aș lua niciodată cu forța.

Arden îl mângâie pe frunte, pe sprâncene.

— Ai jucat... Nu mai putu să continue fiindcă emoția o înecase. Își aminti ultimul efort de a salva meciul. Ai jucat nemaipomenit. Am fost atât de mândră de tine.

— Atunci de ce ai fugit de mine, Arden? Nu știai: că vreau să te văd și să fiu cu tine mai mult decât cu oricine pe acest pământ, după ce meciul se termina?

— Nu, nu am știut. Erai atât de nervos după... își plecă privirea. Gestul ei inconștient era atât de seducător, încât Drew se aprinse din nou. După cele întâmplate de dimineață, credeam că prietenia care se înfiripase între noi a murit. Nu am putut suporta să nu fiu prezentă când joci, dar nu eram convinsă că vei dori să mă vezi după aceea.

Drew îi luă mâna și-i lipi degetele de buzele sale. Vorbi așa, printre ele:

— Eram nebun de furie. Dar trebuie să-i acorzi circumstanțe atenuante unui bărbat care este... gata să facă dragoste cu o femeie, cum eram eu, apoi este întrerupt; este imposibil să mai fi bine dispus în

asemenea condiții. Arden surâse cu timiditate, iar Drew o sorbea din ochi. Adevărat fie spus, nu eram deloc în apele mele în această dimineață. La naiba, de ce să mă ascund după cuvinte? Eram speriat, speriat de moarte fiindcă trebuia să dau ochii cu Gonzales.

— În cele din urmă, Gonzales a fost cel care s-a temut de tine.

Drew arboră unul din zâmbetele sale cuceritoare.

— Mulțumesc, dar nu despre asta era vorba acum. Regret pentru că mi-am ieșit din fire azi-dimineață. Aveai toate drepturile să spui nu.

— Nu ar fi trebuit să las lucrurile să meargă atât de departe.

— Să te gândești la asta data viitoare, zise Drew privind-o pe sub gene. Pot spune că nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă doamna Laani nu ar fi bătut la ușă. O sărută din nou. De data aceasta Arden nu ezită să-i răspundă. Buzele i se arcuiră pentru a-i primi sărutul pasional.

— Dar ce va crede doamna Laani dacă stau cu voi? Oricum nu rămân decât o noapte. Măine va trebui să caut o cameră.

— Am la dispoziție douăsprezece sau chiar paisprezece ore pentru a te convinge să nu faci asta, zise Drew pornind motorul. Cât despre doamna Laani, mi-a aruncat pumnale din priviri toată ziua, mormăind în loc să-mi vorbească, arătându-și în toate felurile nemulțumirea fiindcă te-am făcut să pleci.

— Cum a fost ziua ei și a lui Matt la cumpărături?

— După numărul de pachete aduse acasă, aş spune că fructuoasă, răspunse el râzând. Apropo de asta, după-amiază Matt s-a dus la ușa camerei în care ai stat și a început să bată cu pumnii strigând: „A-den,

A-den". Atunci a început doamna Laani să trântească și să bufnească, bombănindu-mă și uitându-se urât la mine din cinci în cinci minute.

Dacă Arden mai avusese vreo îndoială asupra alegerii de a merge acum cu el, aceasta dispăru, când află că fiului ei îi fusese dor de ea. Cum ar fi putut refuza șansa de a sta împreună cu el chiar și pentru câteva zile?

Putea fi condamnată mai târziu? Nu ea îl făcuse pe Drew să o invite; doar o martiră ar fi refuzat invitația lui. Oare nu-și câștigase privilegiul de a sta cu fiul ei o vreme? Aceste luni de angoasă mentală, de întrebări despre cum arată, unde era, lipsa oricărui amănunt legat de el, toate acestea nu o îndreptățiseră oare la *ceva*?

Drew. Îl iubea într-un fel în care nu-și imaginase că putea iubi un bărbat; intelectual, spiritual și fizic. Iubirea ei aduna într-un corolar tot ce reprezenta Arden Gentry; era o iubire fără speranță de viitor, dar asta nu o făcea mai puțin adevărată, nici mai puțin de temut. În următoarele câteva zile, sincer, nu credea că va pleca de dimineață, va aduna amintiri cât să dureze o viață. Nu și le va refuza. Merita să fie puțin egoistă.

Ajunseră pe proprietatea lui și intrară prin spate. În față se vedeau insula Maui și Oceanul Pacific. Trecură printre porțile de metal care se deschiseră când Drew acționează telecomanda, apoi se închiseră automat în spatele lor.

Peluza cu iarbă tunsă proaspăt urma forma ușor unduită, care ducea până la plajă. Soarele apunea deja, iar Arden văzu siluetele bananierilor care încercuiau curtea, oferind parcă o umbrelă deasupra ei. Tot felul de arbuști înfloriți, cu boboci galbeni, portocalii și albi parfumau atmosfera înserării. Trandafiri galbeni, orhidee și alte aranjamente florale

acopereau imensa curte. Oleandrii mai înalți alcătuiau rândul dinspre exterior care conferea proprietății o intimitate desăvârșită, ascunzând-o de privirile curioșilor.

Casa însăși, ce se putea vedea din spatele vălului de viță de vie care o masca, era construită din cărămidă de culoarea nisipului, cu un brâu din piatră de râu și restul de sticlă. Terase superbe se deschideau spre ocean, mângâiate de briza răcoroasă.

— E foarte frumoasă, spuse Arden, coborând din mașină, înainte ca Drew să vină să-i deschidă portiera. Vântul îi răvășea părul și simțea aromele florilor.

— Am cumpărat-o imediat ce am pus ochii pe ea. Hai să intrăm. Îl trimit pe Mo să-ți aducă bagajele.

O conduse în aripa dinspre ocean, unde se găsea sufrageria. Intrarea se făcea printr-un glasvand imens. Obloanele din lemn erau pliate lateral. Podelele erau acoperite cu gresie lucioasă. Pe mijloc se aflau covoare orientale.

Mobilierul era cât se poate de confortabil, deloc formal. Piese de tapițate, cu spătare înalte, erau de culoarea ovăzului, peste care stăteau ici-colo perne în culori vii, vesele. În toată încăperea se găseau vase cu flori proaspete, așezate cu gust, dând un aspect natural, sălbatic întregului ansamblu. Un pian uriaș, din lemn de abanos, se afla într-un colț; șemineul din piatră de râu domina centrul peretelui opus. Mesele erau din sticlă, lemn sculptat sau alamă. Era una dintre cele mai frumoase încăperi pe care Arden le văzuse vreodată și ea dovedea aspectul elegant al întregii case.

— Sala de mic dejun, camera de zi și bucătăria sunt pe acolo, zise Drew arătându-i în două direcții. Biroul meu este pe partea cealaltă. În spatele scărilor

este toaleta.

Scara cu trepte din stejar masiv și balustradă metalică ducea până la etajul doi. Drew o conduse până aici, apoi îi spuse:

— Vreau să-mi recâștig reputația în fața menajerei și a fiului meu aducându-te acasă, la ei. Merșeră pe un culoar la capătul căruia Drew deschise o ușă.

Doamna Laani stătea pe un balansoar și-i cânta un cântec lui Matt, care părea somnoros. Acesta își ridică imediat capul când o văzu pe Arden alături de tatăl său și coborî din brațele bonei alergând spre ei. O cuprinse pe Arden de picioare și începu să râdă bucuros. Drew zâmbi privind-o cum se apleacă spre micuț, apoi îl ia în brațe.

— Bună, Matt, îi spuse ea mângâindu-i buclele blonde. Ai fost băiețel cuminte astăzi? Hmm? Ceva mai devreme avusese de gând să-l părăsească. Acum mai avea de petrecut cu el câteva ore prețioase. Îl strânse la piept cu dragoste. Avea ochii înlăcrimați, iar când îi simți brațele durdulii cuprinzând-o pe după gât, simți că e în al nouălea cer.

După ce se desprinsese de ea, luă în mânăuță un nasture de la pijama și declară mândru:

— Natu-le.

— Oh, cât de deștept ești, spuse Arden, strângându-l din nou la piept. Se uită în jos, la rochia ei, apoi văzu că aceasta nu avea nasturi. Da, uneori și eu am nasturi, spuse ea râzând.

— A fost de groază astăzi, așa că vă rog să nu-i faceți complimente; nu le merită, zise doamna Laani necăjită. Să-l probezi cu hăinuțele e ca și cum ai încerca să îmbraci o caracatiță. Încerca să rămână serioasă, dar surâdea către Drew și Arden. Trebuie să vă fie foame. Domnul McCasslin nu a vrut să ne oprim

să mâncăm. Ne-a zorit cu bagajele ca să prindem avionul de seară. Vă jur că niciodată nu l-am văzut atât de grăbit. Drew se uită la ea fix și își dresе glasul amenințător, dar ea îi surâse doar, radiind de veselie.

— Nu aveți nimic de făcut acum? o întrebă morocănos.

— Voiam să vă sugerez, spuse ridicându-se de pe balansoar, dacă doriți dumneavoastră să-l culcați împreună, și v-aș fi recunoscătoare, eu voi merge jos să vă pregătesc cina. Cu brațele încrucișate peste pieptul voluminos, îl privi pieziș pe Drew: Bănuiesc că ați invitat-o pe doamna la cină.

El pricepu aluzia ei și zise:

— Arden va fi musafira noastră aici... cât timp voi reuși eu să o conving să rămână. Vreți să-l rugați pe Mo să-i aducă bagajele din mașină?

Doamna Laani pluti spre ușa camerei lui Matt, sau mai degrabă, se rostogoli.

— În ce cameră să-i spun să le pună? păru că întreabă ea cu indiferență.

— În camera de oaspeți care vi se pare cea mai potrivită, răspunse Drew.

Arden își ascunse stânjeneala și obrajii îmbujorați, ducându-se cu Matt în brațe spre balansoar, unde luă locul bonei. După ce aceasta ieși din cameră, Drew se apropie de balansoar, îngenunchе și își puse mâinile pe genunchii lui Arden. Ochii li se întâlniră și parcă îi parcurse pe amândoi un arc electric.

— Cred că doamna Laani știe că-mi placi la nebunie.

— Drew! exclamă ea.

— Și cred că mai știe că și tu ești înnebunită după mine.

— Ebu-ită, repetă Matt cum putu, fluturându-și

mănuțele prin aer. Cei doi râseră.

— Mă bucur că nu poate interpreta contextul acestui cuvânt, zise Arden.

— Dar tu poți, nu-i așa?

— Pot să ce? Întrebă ea, prefăcându-se că admiră desenul de pe pijamaua lui Matt.

— Lasă, zise Drew pe un ton care ascundea parcă o promisiune și o surpriză. O să continuăm discuția asta mai târziu. Îl lovi pe Matt peste fund și-i spuse: Ei, fiule, te bucuri că ți-am adus-o înapoi pe fata dragă?

Matt desigur că nu-și dădea seama că răspunde la întrebarea tatălui său, însă își rezemă capul pe pieptul lui Arden și căscă obosit.

— Dar văd că a avut o zi plină, comentă Arden, mângâindu-l ușor pe obraz.

— Nu-ți consuma toată compătimirea pe el. Păstrează puțin și pentru mine. Și ziua mea a fost dată naibii.

Arden îl privi cu tandrețe și surâse ca o Madonă.

— Sigur că da. Aceasta este prima zi din cele minunate care vor urma, Drew. Sunt convinsă. Ce s-a întâmplat după meci?

— Cam o jumătate de oră nu am putut scăpa de ziariști. Toți voiau să știe detaliile vieții mele particulare din ultimul an, de ce m-am autoizolat. Voiau să știe dacă mi-am revenit.

— Și tu ce le-ai spus?

— Am zis că da. Că mă apucasem de băut după moartea soției mele, dar că, după șase luni, mi-am revenit și de atunci trag ca nebunul ca să ajung să joc ca astăzi.

— A fost perfect astăzi. Când vei mai juca?

Drew îi expuse pe scurt programul competițiilor pe care Ham i le propusese.

— Deocamdată vreau să o iau încet. Anul acesta nu pot recupera prea mult, dar anul viitor cred că voi putea să apar într-o formă destul de bună.

— Câți ani la rând ai câștigat Marele Șlem? Din câte aflate Arden înainte de venirea în Hawaii, Drew câștigase concursul Australian Open, U.S. Open, turneul de la Wimbledon și Paris Open.

— Doi ani la rând câte doi ani. Cu pauză între ele. Nu voi mai reuși asta, dar nu mai contează, Arden. Atâta timp cât știu că joc cât pot de bine, nu e important să câștig, ci să particip.

Arden îl atinse pe mână, apoi îl mângâie pe obrazul bronzat. Parcă simțea energia și puterea pe care le radia Drew. Tocmai când visa mângâindu-l pe bărbie, tresări speriată. Matt își strecurase mânuța sub decolteul ei și investiga curios ceva ce nu văzuse până atunci. Îi găsisese sânul și acum admira fermecat sfârșul de culoarea coralului, ba chiar luă între degete forma nouă pentru el și spuse:

— Nату-le, nату-le, repetă încântat de descoperirea sa.

— Matthew! spuse Arden consternată, luându-i mânuța de acolo, apoi își acoperi sânul.

Drew se prăvăli pe spate de râs.

— Nu prea a stat în compania multor femei.

— A stat în compania doamnei Laani, replică Arden, neîndrăznind să se uite în ochii lui Drew.

— Haide, Arden. Nimeni nu te poate asemăna pe tine cu doamna Laani. Matt a văzut ceva nou, minunat și a trebuit să experimenteze singur.

— Bine, dar cred că înainte să ajungă să mai facă astfel de experimente, ar fi bine să aveți o discuție ca de la bărbat la bărbat.

Drew se ridică iar în poziția pe vine, îl luă pe puști pe genunchi și spuse:

— Da, cred că ar trebui să-i vorbesc. Apropiindu-și buzele de urechea lui Matt, îi zise îndeajuns de tare ca să audă și Arden: Fiule, ai gusturi excelente la femei.

Doamna Laani aranjase cina în sufragerie. Drew o privi pe menajera corpolentă, ridicând sprânceana în semn de mirare, fiindcă aranjamentul includea două lumânări pe mijlocul mesei. Ea continua să trebăluiască, ignorându-i atitudinea dezaprobatoare.

— Mă gândeam să mâncăți într-o atmosferă intimă și plăcută după o zi atât de istovitoare. Sper că vă place somonul, doamnă Gentry.

— Da îmi place foarte mult.

Într-adevăr, somonul cu castraveți și sos de dafin, cu garnitură de legume, apoi desertul pregătit de doamna Laani fură excelente.

Parte din deliciul mâncării era resimțită de Arden mai ales datorită bărbatului alături de care lua masa și care o privea cu mare atenție.

Ochii lui Drew străluceau la lumina lumânărilor; începuse să-i povestească despre meci, la rugămintea ei. Nu-i prea plăcea să discute despre asta, dar Arden îl convinse în cele din urmă să-i împărtășească impresiile finale. Păru foarte încântat când constată că Arden urmărise meciul îndeaproape și că știa fiecare pasă la care se referea.

— Nu ți-a părut rău că l-ai pierdut?

— Mereu regret când pierd, Arden. Ți-am mai spus o dată; îmi place să câștig. Dar, dacă trebuie să pierd, vreau să o fac cu demnitate, într-o dispută dreaptă. Astăzi am avut o victorie, în ciuda scorului.

— Da, așa a fost.

Drew o privi pe deasupra flăcărilor aurii.

— Mă temeam că nu te voi găsi la club după ce te-ai furișat afară din hotel.

— Nu m-am furișat.

— Atunci bănuiesc că a fost o simplă coincidență că eu eram la duș când tu te-ai dus în camera ta și apoi că ți-a scăpat din vedere să lași vorbă la doamna Laani sau la recepție, ca să știu unde te pot găsi.

Arden desena cu degetul arătător linia verticală a suportului pentru lumânare.

— Cred că am procedat greșit, mai ales că eram oaspetele tău. Jerry Arnold mi-a spus că erai furios înainte de meci. La sfârșitul acestei afirmații se putea percepe un ușor ton întrebător.

— Am fost. Când am ajuns la club și mi-a zis că nu are bilet pentru tine, mi-au sărit capacele. I-am zis că trebuie să găsească un loc cu orice preț. După cum ai văzut, a devenit ospitalier imediat. Surâdea șmecherește.

Arden se aplecă peste masă:

— Știi ceva? Cred că-ți place să-i scuturi pe oameni, să îți arăți mușchii, să-i încolțești.

— Îmi place, zise el râzând. Mai ales când cineva reprezintă ceva pentru mine. Spuse următoarea frază foarte serios: Prezența ta la meci a însemnat mai mult pentru mine decât îți poți închipui. Ți-am simțit sprijinul și încurajările.

Arden îl privi ca și când gluma i s-ar fi părut bună.

— Dar nu te-ai uitat deloc la mine.

— Nu a fost nevoie, știam că ești acolo, zise Drew pe un ton care-i accelera lui Arden bătăile inimii.

Doamna Laani perturbă atmosfera romantică și intimă.

— Dacă nu mai aveți nevoie de mine, mă duc să mă culc, domnule McCasslin, spuse ea din pragul ușii. Voi strânge masa mâine dimineață. Camera doamnei

Gentry este alături de a dumneavoastră. E bine așa?

— Este perfect. Mulțumesc, doamnă Laani. Noapte bună.

— Noapte bună, zise Arden pe un ton aproape șoptit.

— Hai să mergem pe plajă, o invită Drew, după ce îi trase scaunul să se ridice. O sărută ușor pe umăr. Ar fi bine să iei pe tine ceva mai călduros. Vântul se răcește după apusul soarelui.

Drew o așteptă în capătul scărilor; Arden coborî în cinci minute, îmbrăcată cu un trening de culoarea piersicii. Era din velur, iar pantalonii largi aveau la gleznă o banderolă elastică.

Arden era desculță. Avea picioare frumoase, iar Drew observă pedichiura impecabilă. Mai observă și balansul sânilor pe sub bluza treningului, dându-și seama că nu purta sutien. Simți o dorință nestăvilită să-i cuprindă cu palmele și să-i mângâie, să-i atingă pe deasupra materialului catifelat. Simți pulsul în tâmpile și sângele i se adună în părțile inferioare ale corpului.

— Ești sigură că nu-ți va fi frig? o întrebă pe un ton tremurat. Ea dădu din cap afirmativ. Drew o cuprinse pe după umeri și ieșiră în noaptea luminată de lună.

Parcă și pentru ea vorbitul devenise o problemă, iar Drew aprecie faptul că nu insista să converseze. Resimțea emoția ei, anticipația pentru ceea ce avea să se întâmple. Cuvintele ar fi fost inutile, atâta timp cât comunicau cu trupurile. Se plimbară tăcuți pe colina cu iarbă, trecură peste un zid de cărămidă și ajunseră pe nisip. Plaja se afla într-un golfuleț semicircular. Valurile își pierdeau din forță lovindu-se de stâncile din apropierea țărmului, ajungând blânde pe mal. Luna strălucea iar reflexia ei în ocean se întindea pe o bandă argintie, spre orizont.

Banda plutitoare strălucea pe crestele valurilor. Vântul se strecura printre frunzele subțiri ale palmierilor. Decorul era fermecător.

Drew stătuse de multe ori pe malul plajei, singur, admirând peisajul mirific, dar nu observase că-i lipsea un amănunt; prezenta lui Arden. Ea făcea ca magia să pară realitate, să devină palpabilă. Strălucirea lunii îi dădea o paloare neobișnuită, iar părul avea reflexii de abanos. Stelele scilipeau slab pe lângă cele două smaralde din ochii ei.

Se așază pe o grămăjoară de nisip și o invită și pe ea lângă el. Ținea genunchiul ridicat în spatele ei, iar celălalt picior îndoit orizontal și Arden stătea cu spatele rezemat de pieptul lui. O clipă Drew nu se mișcă deloc, nici nu vorbește. Nu știa cum va reacționa, când va auzi ce are să-i spună. Dacă în ziua când îl avusese pe Gonzales adversar simțise teamă, acum era îngrozit. Rezultatul meciului de tenis nu era nici pe departe important cum era acum rezultatul conversației care avea să înceapă.

— Arden, te iubesc.

Asta era. O mărturisire simplă. Adevărul pur rostit dintr-o dată.

Arden se întoarce cu fața spre el, cu buzele întredeschise de mirare.

— Ce ai spus?

— Te iubesc. Drew privi oceanul și simți cât de legat era de el. La suprafață acesta părea calm, dar în adâncime apele circulau agitate, exact cum simțea și el că este în străfundul sufletului. Niciodată nu am crezut că voi mai spune asta vreunei femei. Am iubit-o foarte mult pe Ellie. Nu mi-am închipuit că voi mai putea iubi așa. Pe tine te iubesc mai mult.

Arden simțea cum i se contractă pieptul, ca și când ar fi suferit de o boală gravă. Drew putea să o

ucidă cu cuvintele lui dulci. Nu-l putea lăsa să facă asta.

— Stau la tine pentru câteva zile. Nu trebuie să-mi spui asta.

Drew o mângâie pe obraz, surâzând.

— Nu mai spune o prostie ca asta, ca să nu mă înfurii din nou. Își lipi buzele pe tâmpla ei.

— Nu spun pentru vreun alt motiv, ci fiindcă e adevărat. Ți-am dat destule ocazii să nu ai încredere în mine. M-am purtat ca un mișel de atâtea ori, dar nu vezi, Arden, că nu făceam altceva decât să mă apăr? M-am simțit vinovat fiindcă am ajuns să te iubesc mai mult decât am iubit-o pe Ellie. Nu am putut suporta asta. Astăzi, când am crezut că m-ai părăsit pentru totdeauna, era să înnebunesc de-a binelea.

— Dar în timpul meciului...

— Nu atunci, mai târziu. După meci, când nu te-am găsit nicăieri. Râse. De fapt, pe timpul meciului, tot mă simțeam frustrat și enervat de scena de azi-dimineață. Nu știu dacă aș fi jucat cu atâta energie, dacă nu m-ai fi înfuriat tu.

Arden își plecă ușor capul, stânjenită. Drew își cufundă degetele prin părul ei. Apoi mâna îi alunecă pe umărul acoperit de velurul moale.

— Ai procedat foarte bine, în ceea ce mă privește, spuse el în continuare. Nu m-ai cocoloșit, nici nu ai încercat să mă influențezi să joc sau să nu joc. Ai înțeles că această hotărâre trebuia să fie a mea, chiar dacă tu știai foarte bine că nu am altceva de ales decât să joc.

— Exact. Știam că trebuie să joci. Știam că vrei să joci, dar nu-ți puteam spune asta. A trebuit să realizezi singur.

— Asta vreau să zic și eu, Arden. Nu mi-ai spus ce-mi doream să aud. Așa cum făcea Ellie.

- Nu, Drew, te rog.
- Vreau să știi.
- Dar nu trebuie să știi.

— Ba da, trebuie. Am hotărât că atunci când vom face dragoste, nu trebuie să existe fantome între noi, nici secrete. Arden se întoarse cu fața spre ocean, dar nu pentru motivul pe care-l bănuia el; și ea avea secretul ei, unul care o putea costa iubirea lui. Ellie mă sprijinea în tot ce făceam sau spuneam, cu toate că de multe ori știa că mă înșel. Nu venea să mă vadă jucând fiindcă se temea să nu fiu înfrânt, situație în care nu suporta să mă vadă supărat. Arden se uită atunci la el, uimită. Ciudat, nu-i așa? o întrebă Drew, văzând-o cât de greu îi venea să creadă. Când călătorea cu mine, nici nu se apropia de terenul de tenis, iar când pierdeam, nu putea să fie obiectivă. Dacă ar fi trăit până astăzi, mi-ar fi găsit scuze, motive și ar fi plâns alături de mine pentru eșec. Nu sunt sigur că ar fi înțeles că a fost un triumf personal. Tu ai înțeles. O luă ușor de cap și i-l lipi de pieptul său. Ellie putea să împartă victoriile cu mine, dar nu cred că ar fi rezistat la vreo înfrângere. Chiar și după câte am trecut pentru a-l avea pe Matt, mă întrebam cum ar fi reacționat Ellie dacă balonul perfecțiunii s-ar fi spart într-o zi.

Arden închise ochii când auzi numele lui Matt. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă micuțul nu s-ar fi născut perfect sănătos? Ellie l-ar fi refuzat? Ron nu ar fi crescut în veci copilul altui bărbat. Poate că făcea astfel încât copilul să fie eliminat. Numai gândul o făcu pe Arden să se cutremure, iar Drew o strânse la piept.

— Aproape că mă temeam mai mult de viitor când totul mergea bine pe teren și eram cu Ellie, decât ceea ce simt de la o vreme. Nu cred că ea ar fi supraviețuit unei tragedii. O sărută pe ureche. Arden, simt că împreună putem face față la orice. Tu mă faci

să mă simt puternic, încrezător și împăcat cu mine însumi, însă mă provoc mereu să mă întrec în ceea ce realizez. Când cineva te consideră perfect, așa cum făcea Ellie, nu crezi că mai ai pentru ce să te zbați. Îi luă obrazii între palme și îi privi ochii umezi de lacrimi: înțelege ce-ți spun?

— E nedrept să faci comparații, Drew. Nedrept față de toată lumea.

— Știu, dar voiam doar să știi că tu nu ai fost un înlocuitor al ei în viața mea. Ești cu totul altfel. Mai potrivită pentru mine.

— Drew, șopti ea și-și sprijini fruntea pe pieptul lui. Nu era pregătită pentru așa ceva. Doamne, ultimul lucru pe care-l sperase vreodată fusese ca el să se îndrăgostească de ea. Era ceva nesperat; mai presus de iubirea ei pentru el. Era prea mult. Nu știa dacă va suporta atâta fericire. O înspăimânta. Ce preț va trebui să plătească în schimb?

Brațele lui o învăluiau protector și cuvintele lui calde îi răsunau în ureche, iar inimile le băteau în același ritm, așa că nu dorea să se gândească la viitor. Nu dorea decât să se alinte cu gândul că Drew o iubește. Acum ar trebui să-i spună de Matt, cât timp erau bine dispuși și el fusese sincer cu ea. Dar...

— Arden, Arden, repetă el numele ei, apoi o sărută apăsător. Limba se cufundă adânc, posesiv, provocând același miracol pe care-l simțea de fiecare dată când o săruta. O mână îi alunecă pe sub bluza de velur. Avea pielea la fel de catifelată; simțea în palmă inima bătându-i accelerat.

Arden gemu rostindu-i numele și se apropie de el cu o nemăsurată nevoie de afecțiune.

— Nu vreau să uzurp locul altcuiva din inima ta, Drew.

El o sărută pe gât și continuă să-i mângâie

sânul.

— Dar nu faci asta. Ești prea deosebită. Ai un loc numai al tău, fiindcă nimeni până la tine nu a putut să-l ocupe. Mâinile lui vorbeau mai clar decât cuvintele. O mângâie, apoi o îmbrățișa protector. O sărută din nou, de data aceasta cu o foame, nestăpânită. Vâltoarea limbii lui o atrase și pe a ei, iar acum baletul gurilor devenise erotic. Cât îmi place să te gust, să te savurez, îi spuse el după ce o sărută mărunț, sorbindu-i buzele. Limba căută să penetreze printre buzele lui Arden și reuși să o supună, iar ea îi luă capul între palme; se arcui spre el, strivindu-și sânii de pieptul lui musculos. Căpătă curaj și întredeschise gura, apoi îl sărută cu atâta pasiune încât cu greu își dădu seama că nu îndrăznise niciodată să sărute astfel. Inhibițiile din trecut se prăbușiră; îl sărută cu pasiune, făcându-și dorința resimțită.

— Dumnezeuule, șopti el cu un oftat. Îi cuprinse obrajii între palme și o privi direct în ochi: Mergem înăuntru?

Arden dădu din cap afirmativ, apoi se ridicară amândoi. În casă era liniște.

— Toate luminile fuseseră stinse, cu excepția celor de veghe, din holuri. La ușa camerei ei, Drew îi puse mâinile pe umeri și-i spuse:

— Te-am înghesuit, Arden. De când te-am cunoscut, am făcut doar cum am dorit. Nu vreau să te mai presez. Ți-am spus că te iubesc și așa este, dar necondiționat. Nu cer nimic din partea ta. Dacă vrei să vii la mine, îți voi arăta cât de mult te iubesc. Dacă nu, voi înțelege.

Spunând aceste cuvinte, se întoarse în direcția camerei sale și dispăru în penumbră. Arden intră în camera ei și văzu că valizele îi fuseseră deja desfăcute și lucrurile aranjate. Nici nu observă decorul într-o

combinație de bleu, bej și oranj; baia avea aceleași nuanțe.

Cu mișcări automate, Arden își scoase treningul, intră în baie și dădu drumul la duș, la apă fierbinte. Își spală părul cu meticulozitate, fiind în aceeași stare de transă care o împiedica să treacă dincolo de lumea simțurilor și a instinctelor. Oricum, în aceste momente, nu avea de gând să lase rațiunea să se amestece în gândurile ei. După ce-și uscă părul, se parfumă și își rujă buzele cu gel strălucitor, de culoarea piersicii. Parcă făcând economie de mișcări, se înveșmântă într-un chimono de mătase și ieși din cameră.

I se răspunse imediat la bătaia în ușă. Drew apăru în prag în bustul gol, cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Avea încă părul jilav. Cârlionții în miniatură de pe piept erau uzi. Ochii îi străluceau ca două safire în lumina difuză.

— Arden? rosti el în șoaptă.

— Te doresc, se confesă ea pe un ton dezarmant.

— În pat?

— Da.

— Dezbrăcat?

Drept răspuns, Arden făcu un pas înainte și își lipi palmele pe pieptul lui. Perii urmezi o gâdilau în palmă provocator. Mișcă mâinile în sens circular, apoi coborî mângâierea spre abdomen. Deasupra buricului părul se rărea, fiind mai mătăsos. Cu degete stângace desfăcu nodul prosopului; prosopul alunecă pe podea.

Bătăile inimii se intensificară în așa măsură, încât le auzea pe fiecare, deslușit, urmate de răsuflarea precipitată, pe măsură ce degetele coborau. Ajunseră unde părul era mai aspru și mai des; aici curajul o părăsi și ridică ochii spre el implorându-l din priviri.

— Eu... nu pot... eu...

— Sst, zise el, îmbrățișând-o. Ai făcut mai mult de jumătate de drum. Aceasta nu fost o încercare. Niciodată nu va trebui să faci ceva fiindcă aş vrea eu sau aş aştepta să faci. Hai să învățăm împreună cum să ne iubim.

Buzele lui făcură primul pas. O atinseră convingător, îmbiind-o să răspundă cu aceeași pasiune; la un moment dat sfiala. Lui Arden se topi și buzele ei deveniră la fel de senzuale ca sărutarea lui, trezite acum la viață. După ce le întredeschise, îi permise limbii lui să-i invadeze gura, luându-și tributul mult dorit.

Drew își simțea tremurul mâinilor când le strecură pe sub chimonoul lui Arden. Impulsul îl îmboldea să i-l smulgă cu totul și să o strângă goală la piept, dar ea nu era una din păpușile cu care se obișnuise să se joace pentru o noapte. Acestea aparțineau acum trecutului. Arden era prezentul și viitorul lui. Era atât de neprețuită. Voia să o ia încet, să-i savureze lent dulceața și să prelungească momentele de pasiune. Își odihni mâinile pe talia ei, mângâind-o tandru. De-abia când îi auzi un geamăt de dorință, atunci îi depărtă chimonoul și-l lăsă să cadă pe jos. Făcu un pas înapoi și admiră îndelung goliciunea ei perfectă. O atinse ușor acolo unde ochii o atingeau mai întâi; Arden simțea lacrimile bucuriei inundându-i ochii. Drew îi adora trupul și aceasta i-l făcea și mai drag.

— Nu am mai fost admirată până acum. Doar devorată, șopti ea.

Drew o privi cu regret, apoi redeveni vesel.

— Ești atât de frumoasă, spuse el răgușit. O ridică pe brațe și o duse spre pat. Cuverturile fuseseră deja date la o parte, așa că o așeză încet pe cearceafurile proaspete, ghemuindu-se lângă ea. Își zâmbiră; plăcerea trupului lângă alt trup era ceva ce trebuia savurat.

Drew îi ridică brațele deasupra capului și începu să-i maseze sânii.

— Nici nu s-ar spune că ai avut un copil. Arden se abținu la timp; tocmai când ar fi vrut să-l corecteze, spunându-i că avusese doi, nu unul. Ai sânii rotunzi și tari. Îi încercui cu vârfurile degetelor. Ai sfârcurile trandafirii și delicate. Le atinse pe rând, iar ele răspunseră. Nu ai striatăii pe piele. Când degetul lui trasă o linie descendentă dinspre abdomen, până jos, între pulpe, Arden se arcui spre spate. Ești perfectă, șopti el în secunda următoare, apoi o sărută. După ce se mulțumi cu buzele, Drew continuă sărutul pe gât, apoi buzele se lipiră de sânii pregătiți deja prin mângâierile de dinainte; îi supse cu mare atenție și tandrețe. Încercui sfârcurile cu limba, umezindu-le.

— Lasă-mi mâinile libere, spuse ea, iar Drew se conformă. Arden își împleti degetele printre șuvițele de păr umed și îi apropie capul de trupul ei. Doamne, Drew, niciodată nu am fost iubită așa.

— Sper că nu. Vreau să fiu singurul bărbat despre care să-ți amintești că te-a atins.

— Nimeni nu a mai făcut-o așa ca tine.

Acum buzele lui se înfruptau din pielea dimprejurul buricului, amețind-o cu senzații care de care mai îmbătătoare; limba îi deflora adâncitura, iar buzele sorbeau dulceața pielii dinăuntru. Se zvârcolea

sub adorația lui, uitând de sine. Când Drew ajunse cu buzele pe zona întunecată a feminității ei, Arden se cutremură de dorință. Îl strigă pe nume aproape panicată, dar bucuroasă în același timp. Amestecul de senzații fu și mai amenințător când Drew o sărută prelung pe pielea fină dintre coapse. Apoi i le desfăcu ușor și cu multă măiestrie și tact o atinse în locul unde nimeni nu-i mai trimisese vreodată atâta plăcere prin simpla mângâiere cu vârfurile degetelor. Continuând cu buzele, Drew o lăsă să înțeleagă că până atunci nu știuse ce însemna arta iubirii și a intimității desăvârșite.

— Te rog, Drew, te rog.

El se conformă rugăminții de-abia șoptite, mai ales că îi simți degetele înfipite în pielea spatelui. O trase ușor sub el și, privind-o direct în ochi, se insinuă ca într-un ritual păgân, pătrunzând-o. Nu se opri la intrare, ci avansă profund, lent, până ce simți că trupul ei îi înghițise virilitatea în întregime. Apoi făcu un lucru pe care soțul ei nu-l făcuse niciodată când erau în asemenea momente: zâmbi. Când începu să se miște, continua să o privească, evaluându-i senzațiile și plăcerea, memorându-i buzele și ochii plini de pasiune, reținând care mișcări îi tulburau mai mult privirea, făcând-o să-i murmure numele, pierdută.

— Ce bine mă simt în adăpostul tău, Arden.

— Da?

— Da, Doamne, e minunat înăuntru, murmură el. Mișcă-ți trupul în ritm cu al meu.

Conversație? Nici nu auzise de așa ceva în timpul actului sexual. Singurele sunete pe care le auzise în patul lui Ron erau niște gemete și mormăieli indescifrabile.

— A-așa. Din nou, spuse Arden când îl simți atingându-i punctul cel mai vulnerabil, apoi se cufundă

cu totul în adâncul ei. Da, da, da.

Când veni momentul apogeului, amândoi fură cuprinși de valuri de extaz, învăluiți de ceața mulțumirii și cutremurați de plăcerile împărtășite. Căzură apoi la loc pe pământ, siguri că nu mai cunoscuseră aceste senzații cu altcineva până atunci.

Mai târziu Drew își ridică încet capul de pe umărul ei și îi șterse câteva picături de sudoare de pe obraji. Când Arden deschise ochii, el îi șopti sărutându-o:

— Îți mulțumesc, Arden, pentru că m-ai făcut să mă simt alt om.

Capitolul 9

Prin ferestrele înalte pătrundea lumina difuză a soarelui. Arden deschise ochii și suspină de plăcerea cea mai delicioasă pe care o savurase vreodată. Camera era scăldată în razele blânde ale răsăritului de soare și se simțea parcă protejată de ambianța iubirii. Abia acum afla sensul vieții trăite la cea mai înaltă dimensiune.

Răsuflarea lui Drew se auzea de pe perna alăturată. Arden i-o simțea pe spatele gol; o mână îi odihnea leneș pe coapsa dezvelită.

Își întoarse capul ușor, atentă să nu-l trezească, apoi privi în cameră și dădu atenție detaliilor pe care nu le observase cu o seară în urmă. Era decorată cu același gust ca și restul casei. Pereții erau tapetați în vernil, asortându-se perfect cu tapițeria de culoarea untului, care acoperea celelalte piese de mobilier.

Covorul era de culoarea fildeșului. Două fotolii ciocolatii apăreau în ansamblul dormitorului ca două pete calde, lângă o măsuță joasă la fereastră. Pe jos erau azvârlite pernele fantezi care fuseseră pe pat. Pe pereți câteva tablouri în rame subțiri, metalice întregeau atmosfera elegantă. Șemineul era pe peretele opus ferestrei; Arden îl consideră un lux original în această climă tropicală. Era tot de culoarea fildeșului și în față avea un geam sub formă de evantai. Arden găsi camera perfectă.

Perfect era și bărbatul de lângă ea.

O rază subțire, argintie, se oprise pe covor asemeni unui bec miniatural. Arden se gândi să se întoarcă în camera ei până ce nu se vor scula ceilalți. Era ora la care Matt se trezea de obicei și, după aceasta, nimeni nu mai putea să doarmă, își zise ea râzând. Îi ridică brațul lui Drew și-l așeză pe pat, apoi coborî tiptil, se îmbracă în chimonoul de mătase și mai zăbovi prin cameră delectându-se cu senzația pe care i-o producea mocheta sub picioarele goale. Puse mâna pe clanță și tocmai voia să o răsucească, însă văzu brațele lui Drew sprijinindu-se de ușă de o parte și de alta a ei. Scoase un țipăt înfundat și se prelinse cu totul pe ușă.

— Unde crezi că fugi? gemu el cu buzele lipite de ceafa ei. Se lăsă cu toată greutatea peste ea, încarcerând-o.

— În camera mea.

— Mai ai dreptul la o încercare. O sărută pe gât și linse locul excitabil până ce o simți că se înfioară. Nu pleci nicăieri, ci te duci direct în patul meu. Cu mine.

Gura lui se plimba acum pe gâtul ei până ce ajunsese în spatele urechii. Cu limba îl dezmierdă.

— Ah, Drew... nu... trebuie să mă duc în camera mea.

El își mută mâinile de pe ușa pe talia ei, unde caută nodul cordonului de la kimono pe care-l desfăcu foarte ușor, deși Arden se străduise să-l lege destul de strâns.

— Dă-mi un motiv rezonabil pentru a face asta.

— Păi... Arden rămase cu fraza neterminată fiindcă mâinile lui îi îndepărtară marginile veșmântului și acum o mângâiau peste abdomen. O potrivea exact cu mijlocul spatelui pe mijlocul abdomenului lui. Fesele ei se contopiră cu pulpele lui, iar la mijloc îi simți bărbăția aderând pe pielea înfierbântată. Nu mai vedea niciun motiv de a pleca acum de lângă el.

Palmele lui luă contact cu sânii ei.

— Pieptul tău este minunat, murmură strângând ușor formele delicate. Îmi place cum ți se văd urmele de la costumul de baie aici, zise trasând cu degetele o linie orizontală pe spate. Desigur, dacă ai sta la plajă pe nisipul de aici, nu ai avea nicio linie albă. Eu te-aș unge cu ulei de plajă și te-ai bronză peste tot, sub privirile mele. Mâinile lui făceau aluzii provocatoare, coborând îndrăzneț în locul unde de asemenea avea locuri nebronzate de soare.

Arden se simți învăluită de aceeași vrajă ca și cu o seară în urmă. Fără să-și dea seama sau să poată controla ce se întâmplă, trupul îi deveni maleabil, mulându-se ușor peste formele lui musculoase.

Când îi mângâie sfârcurile, Arden simți că explodează. Îi șoptea la ureche cuvinte dulci, admirative la adresa trupului ei, făcând-o să roșească și să se excite la auzul unui limbaj extrem de provocator.

— Cât de mult îmi place să-ți simt pielea sub atingerea limbii. Ai un gust atât de matern și erotic. Aroma pielii tale e o încununare a feminității.

Arden nu mai avea deloc energie să-i reziste,

așa că-și lăsa capul pe spate, pe umărul lui. Se undui ușor, arcuindu-se pe spate, până ce îl simți foarte tare și insistent. Răsuflarea lui devenise furtunoasă și-i excita urechea, în timp ce o mână îi netezea ușor linia stomacului, coborând până ce ajunsese la punctul pe care-l căutase de la început, își lipi palma peste triunghiul acoperit de păr, iar degetele se curbară spre interior, ascunzându-se între coapse. Degetul mare aluneca în sus și în jos, într-un chinuitor dans erotic. Atinsese locul vulnerabil și se cuibărise la adăpostul lui, provocând-o.

— Te iubesc aici. Pe când vorbea, continua să apese cu degetul pentru a-i hipnotiza rațiunea, lăsând-o fără suflare. Ascuns. Catifelat și moale. Atât de moale. Degetele lui explorau în continuare, adâncindu-se până ce descoperiră interiorul umed, pregătit să-l primească, însă prelungi extazul. Cu tandrețe și delicatețe, făcu dragoste cu ea prin vârful degetelor, dându-i aceleași senzații nebănuite, însă fără să-i ceară ceva în schimb. O atingea ritmic, din ce în ce mai apăsător, pasional, până ce găsi cheia spre locul magic, care se deschidea și lăsa drum liber feminității împlinite.

Arden se cutremură așa cum stătea cu spatele lipit de abdomenul lui, murmurându-i numele inconștient.

Atunci Drew o întoarse cu fața spre el și o ridică ușor de coapse, lăsând-o apoi încet să-i cuprindă bărbăția. Arden îl primi cu totul și suspină când Drew își arcui spatele și pătrunse mai adânc în ființa ei. Cu fiecare mișcare de pătrundere, Arden simțea cum totul se prăvălește în jurul ei și lumea dispare cu totul. Strânse pulpele în jurul lui și dădu drumul la un geamăt prelung, în același timp cu strigătele lui extatice, camuflate de sânii ei pe care își lipise buzele.

Când Arden își recăpătă cunoștința, din pudoare nu-și ridică privirea ca să o întâlnească pe a lui. Sesizându-i sfiala și înțelegând motivul acesteia, Drew o duse în pat, unde o așeză ca pe un copil. Arden tot nu îndrăznea să-l privească. El surâse amuzat și o mângâie pe spate.

— Arden, șopti Drew. A fost așa de rău?

Ea se rostogoli pe burtă și-l privi. Dădu din cap, apoi închise ochii.

— A fost minunat.

— Atunci de ce nu te poți uita la mine? Întrebă sărutându-i mâna, apoi degetele, unul câte unul. Arden schiță și ea un zâmbet.

— Mă simt jenată. Cuvintele de-abia îi părăsiră buzele, erau cu greu descifrabile.

— Nu am vrut să te simți stânjenită.

— Nu! zise privindu-l mirată. Nu tu m-ai stânjenit. Mă simt jenată de mine însămi. Niciodată nu am... nu am fost așa. Arden privea perii fini, blonzi de pe pieptul lui. Ar fi dorit să-i simtă mușchii sub palme când îi spunea aceasta, dar era tot timidă, temându-se de schimbările petrecute cu personalitatea ei. Nu am mai făcut, mă rog, asemenea lucruri. Nu mă recunosc când mă trezesc că-mi pierd controlul astfel. Își lipi obrazul de brațul lui, exprimând tot ce-i trecea prin minte. E ca și când s-ar afla o altă femeie în mine; nu am cunoscut-o până să te întâlnesc pe tine. Dar nu e altă femeie, îmi dau seama totuși, sunt eu. Nu știam că există și această parte a mea. Îmi vine foarte greu să mă obișnuiesc cu ea.

— Cu alte cuvinte, interveni el, până să mă cunoști nu ai știut că ești o ființă senzuală, cu porniri extrem de erotice, insașiabile. Speriată, Arden îl privi, dar surâse, văzându-i ochii calzi și tandri. Sincer, mă simt flatat.

Drew o strânse la piept și se rostogoli cu ea pe pat. Râseră amândoi, iar inima lui Drew radia de fericire fiindcă putea râde și face dragoste în același timp. După moartea lui Ellie nu simțise niciodată bucuria ulterioară împlinirii actului sexual, ci o disperare trecătoare.

Acum își dădu seama cât de searbădă fusese viața lui până atunci. Nici măcar nu voia să-și imagineze viața fără Arden, de acum încolo. Brațele lui o țineau prizonieră și o săruta nu cu pasiune, ci cu o foame teribilă, transmițându-i mesajul că prezența ei îi devenise indispensabilă.

— Hai să ne spălăm, zise Drew emoționat.

Sala de baie era foarte elegantă. Cada îngropată era enormă și pe laterale avea jeturi pentru masaj. Pe o fereastră se vedea oceanul. Cabina de duș era spațioasă. Aici o conduse Drew pe Arden.

Oricâtă modestie i-ar mai fi rămas lui Arden, aceasta dispăru în clipa când dușul îi atinse trupul, spălând-o din cap până-n picioare. Drew o sorbea din priviri. În loc să se simtă stânjenită de interesul lui pervers, Arden se simți purificată, fiindcă știa că aceasta nu era doar pasiune neînfrânată, ci dragoste.

Se sărutară, lingându-și picăturile de apă de pe obraji, de pe gât, iar Arden îl cuprinse cu mâinile, masându-i mușchii spatelui. Talia lui îngustă fu de asemenea explorată, iar palmele coborâră apoi pe fesele tari. Avu cutezanța să-l privească în timp ce strângea, familiarizându-se cu formele desăvârșite, cu curbele masculine.

Drew o privea delectându-se cu gesturile ei; o urmărea cum își săpunea palmele cu mișcări lente, provocatoare. Simți că nu mai are aer și înghiți convulsiv când Arden îi cuprinse penisul între palmele alunecoase. Atingerea ei fusese timidă la început, dar cu timpul deveni mai fermă, crescând în intensitate, strângând pe când îi privea ochii care se închideau ușor, umbriți de plăcere.

— Arden, spuse el cu glas gâtuit, știi ce-mi faci acum?

— Îți fac ceva rău? îl întrebă alarmată, retrăgându-și mâinile brusc.

— Nu, Doamne, sigur că nu. Îi luă o mână și o duse în același loc, iar cu cealaltă o apropiă și mai mult de el. Ești perfectă, atât de nevinovată sexual, cu toate că ai fost soție și mamă.

— Una nu are nicio legătură cu cealaltă. Se gândea nu numai la viața ei intimă cu Ron, când spuse asta, dar și la precizia sterilă cu care îl concepușe pe Matt.

— Sunt un ticălos egoist că spun asta, dar mă bucur.

— După ce se clătiră, reveniră în dormitor.

— Întinde-te pe pat, cu fața în jos, îi zise el încet. Arden se supuse. Drew se întinse alături de ea. Să știi că trebuie neapărat să facem ceva cu dungile acestea albe, murmură el. Pe spate, Arden avea câteva urme albe de la sutienele costumelor de baie, iar fesele erau foarte albe în contrast cu pulpele bronzate.

— Ce propui să facem acum? întrebă ea somnoroasă, cu capul sprijinit pe brațele încrucișate înaintea ei.

— Mmm, tu ce ai vrea? o întrebă el cu inflexiuni lascive.

— Ești irecuperabil.

— În ceea ce te privește, sunt. Începu să-i maseze umerii, apoi spatele cu gesturi de maseur calificat.

— Ce facem dacă Matt vine în dormitor? îl întrebă ea.

Mâinile lui își continuă traiectoria, coborând ușor pe lateral, unde se ocupară de sâni. Arden suspină.

— Nu va veni. Am încuiat ușa. Drew se aplecă peste ea și-i șopti la ureche: Nu vreau să fiu deranjat nici măcar de fiul meu. Mâinile lui rămaseră pe talia ei, masând-o blând, apoi coborâră spre fese. Arden gemu în semn de răspuns; îi simți buzele mușcând ușor pielea de la mijloc. Ca o păpușă fără viață, Arden se conforma jocului lui, răsucindu-se când palmele lui îi dădură doar un impuls. Cu buzele își continuă itinerariul delicat peste abdomen, apoi mai jos.

Cu agilitate, Drew se așeză exact între coapsele ei și rămase așa câteva secunde. Arden îl mângâia pe creștet. Era uluită de acceptarea noului mod de a-și exprima intimitatea cu el; avea încredere în el și deja trupul îi răspundea prompt la dorințele lui, înfierbântându-se și topindu-se la fiecare atingere pătimașă.

Simți cum până și oasele i se topesc sub răsuflarea fierbinte, când o sărută pe buric.

— Vreau să mai facem dragoste, Arden. Cuvintele fuseseră rostite cu răsuflări calde; Arden simți cum toată ființa îi clocotește în interior.

— Atunci să facem dragoste.

Drew se ridică deasupra ei, sprijinindu-se pe coate, dar nu începu atacul încă.

— Or să te doară sâni, zise descumpănit, privindu-le rotunjimile ademenitoare. Ca să nu mai

vorbim de alte locuri.

Arden îl cuprinse de ceafă și-i coborî capul până ce buzele îi atinseră sfârscul.

— Sărută-mă aici, șopti ea. Sărută-i pe amândoi.

Drew gemu înfundat și începu să sugă sfârscul excitat. Trăgea ușor, ritmic, fără să-i provoace durere, ci doar plăcere. Din când în când își ridica ușor capul, ca să-i vadă reacția, și când simțea că Arden ajunge la extazul pe care dorea el să i-l provoace, ajusta sfârscurile cu limba, dezmiardându-le lent, circular. După ce aplică același tratament ambilor sâni, îi privi cum străluceau la lumina dimineții.

Arden se zvârcolea sub el, resimțind profund, în interior, dorința de a-l avea acolo. Se mișcă ușor, căutându-l cu pulpele, atrăgându-l să-i umple golul creat cu sărutările înfocate.

Drew nu așteptă mult, ci se conformă dorinței ei; o pătrunse până ce brațele ei i se încolăciră în jurul gâtului, reținându-l prizonier.

Ca și mai devreme, nu era vorba de o culminare, ci de un început. O renaștere, fiindcă se simțea inundată de viață, când Drew ejaculă. Rămaseră nemișcați, îmbrățișați, inspirând adânc dragostea lor; nu se simțeau sfârșiți, ci plini de energii noi și de viață.

— Arden, șopti el, după ce se așeză lângă ea.

— Hmmm?

— Relația asta ilicită trebui să ia sfârșit.

Arden simți ca și când inima îi fusese smulsă din piept și azvârlită pe podea.

— Sfârșit?

— Da, răspunse el sincer. Trebuie să te măriți cu mine.

*

— Nu mi-ai răspuns la cerere, Arden. Trecuseră câteva ore de când i-o făcuse. Arden nu știa nici acum ce avea să-i răspundă, așa cum nu știuse nici în clipa când auzise propunerea. Erau pe plajă, cu Matt. Deja toți trei alcătuiau o familie unită și asta o alarma pe Arden. Încercă să schimbe subiectul.

— După câte îmi amintesc, nu a fost o cerere, ci un ordin.

— Dar la ce altceva te poți aștepta de la un bărbat insistent ca mine? răspunse el pe jumătate în glumă, dar Arden îi remarcă seriozitatea din priviri.

Nu ceruse un răspuns atunci când îi vorbise de căsătorie; o strânsese în brațe și adormise. Arden însă nu putuse dormi. Avea mintea prea tulburată, din cauza nopții precedente, când descoperise lucruri noi și asistase la cererea în căsătorie făcută de Drew. Așa, dintr-o dată.

Pe ea? Pe ea să o ia de soție Drew McCasslin, tenismanul profesionist? Drew McCasslin să se însoare cu ea, cu Arden Gentry, o nimeni, o mamă-de-împrumut pentru copilul lui?

Când se trezise Drew, deciseră împreună că lănceziseră prea mult asupra pasiunii lor. Matt luase deja micul dejun când ei coborâră. Le făcu semn vesel, râzând și împrăștiase peste tot fulgii de porumb pe care-i mânca. Drew era îmbrăcat în ținută de antrenament, iar Arden în pantaloni scurți. Încercase să o convingă să-l însoțească pe teren.

— Drew, toate hainele mele au fost adunate într-o valiză unde au stat o săptămână, ca într-un dulap închis. Trebuie să văd ce are nevoie să fie spălat mai întâi.

— Pot să fac eu asta pentru dumneavoastră, se

oferi doamna Laani, punându-i pe masă o farfurie cu fructe felii. Îi turnă cafea în cană.

— Vă mulțumesc, zise Arden surâzând. Dar prefer să-mi sortez singură lucrurile, ca să știu unde este fiecare.

Nimeni nu se putea îndoi că Arden va rămâne o perioadă nelimitată; cu excepția lui Arden.

Drew plecase singur la antrenament. După ce-și aranjase lucrurile în dulapul din dormitorul său, Arden și doamna Laani scotociră printre hăinuțele cumpărate din Honolulu pentru Matt.

— Oh, ce frumos este, exclamă Arden, ridicând un costumaș de joacă, pe pieptul căruia era desenată o rachetă de tenis.

— Mă gândeam că o să-i facă plăcere tatălui, spuse doamna Laani râzând.

Matt umbla desculț și mai mult se strecura printre picioarele lor pe când cele două femei încercau să i le aranjeze în sertare și dulapuri. Arden nu se supăra nici când îl văzu că desfășurase sulul de hârtie igienică din baia lui, împrăștiind-o peste tot, pe jos. Din când în când îl strângea la piept, privindu-l cu atenție, minunându-se de drăgălășenia lui.

Oare cum se întâmplase că sămânța lui Drew fusese depusă în pântecul ei, printr-o operațiune simplă, mecanică, fără emoția iubirii pe care o provoacă un asemenea miracol? Cum de ieșise din ea un copil atât de desăvârșit? Îi mulțumi lui Dumnezeu că avusese și ea un rol în aducerea lui pe lume.

Drew reveni înainte de prânz și părea extaziat.

— Ar fi trebuit să vezi mulțimea astăzi, privindu-ne pe Gary și pe mine jucând. M-au ovaționat deschis când am ieșit din teren. Ieri UPI și *Associated Press* au fost prezenți la meci, răspândind vestea în lumea întreagă. Ham s-a depășit pe sine. A sunat și mi-a spus

că telefoanele nu încetau, invitându-mă să joc la concursuri în toată America și în afara granițelor. Sponsorii mei l-au sunat să-l felicite. Drew îi explică despre companiile ale căror haine le purta, ale căror rachete de tenis le folosea, cu ale căror avioane călătorea, ale căror paste de dinți le utiliza. Acești bani erau de fapt veniturile pe care le obținea el, chiar dacă nu numai premiile intrau la socoteală. Când jocul lui avea de pierdut în celebritate, la fel se întâmpla și cu ofertele acestor companii.

— Mă tem că, de îndată ce firmele vor primi oferte pentru a-mi înnoi contractele, nu voi mai beneficia de sponsorizarea lor. Acum toți vorbesc de lucruri noi și deosebite. Desigur, mai oscilează puțin. Am jucat un singur meci, pe care nu l-am câștigat, dar cel puțin nu m-au considerat ratat. Trebuie să câștig unul. Acum știu că pot. Ochii îi străluceau și îi strânse mâna lui Arden peste masă. Mai am nevoie de un singur lucru în viață ca să fiu pe deplin fericit.

Arden știa la ce se referă. Toată dimineața se gândise numai la asta. Avea inima plină de bucurie, era fericită că Drew o iubește îndeajuns cât să o ceară de soție. Atunci de ce ezita? De ce nu-și încolăcise brațele în jurul gâtului lui chiar în clipa când cuvintele îi ieșiseră din gură? De ce nu-i spusese de atunci? Fiindcă imediat și-ar fi amintit ce o adusese la acest bărbat de la bun început.

Matt.

Ce-și mai putea dori? L-ar avea pe fiul său alături de tată, îi va fi mamă în adevăratul sens al cuvântului, îl va putea urmări cum crește, cum devine adolescent, apoi bărbat. Ar fi acolo, alături de ei, martoră la toate, ajutându-l să treacă prin momentele grele, iubindu-l. De ce nu-i putea spune lui Drew că dorea să se mărite cu el mai mult decât orice pe lume?

Fiindcă el fusese sincer cu ea, iar ea nu fusese. Nu putea păși într-o căsnicie cu această minciună între ei. Avusese parte de o asemenea căsnicie și asta o dezgustase. Ron se căsătorise cu ea din motive egoiste, iar ea nu-l putuse ierta. Îl urâse pentru asta. El, la rândul său, ajunsese s-o disprețuiască pentru consimțământul ei orb, pentru supunerea necondiționată.

Ce s-ar întâmpla dacă Drew ar afla cine este ea și rolul pe care-l jucase în trecutul lui? Ar crede că se mărită cu el doar fiindcă dorește să fie cu fiul ei. Oare ar crede-o el vreodată că-l iubește nu la fel de mult... ba mai mult... decât își iubea fiul? Decât fiul conceput cu sămânța lui? Cunosându-i orgoliul, se îndoia de asta.

„Așa că spune-i acum, își ordonă ea. Nu risca să afle adevărul mai târziu. Nu poți continua cu acest secret între voi, deci spune-i acum. Astăzi.” Se cutremură de groază. Indiferent cine era mama lui Matt, Drew nu putea fi încântat s-o cunoască. De fiecare dată când îi vorbea de chinul prin care au trecut el și Ellie pentru a „obține” un copil, se citea pe chipul lui mâhnirea. Nu. Cu siguranță că nu s-ar fi bucurat să o cunoască pe mama lui Matt. Nu i-ar fi plăcut să afle că aceasta era femeia pe care ajunsese s-o iubească. În care avea încredere, dar care păstrase secretul de prea mult timp deja.

Când se plimbară pe plajă după masa de prânz, mintea ei plutea în aceeași ceață a nehotărârii.

Acum Drew o presa cu un răspuns. Chiar în acea clipă Matt se aruncă asupra ei și o dărmă pe spate.

— Oh, tu! strigă ea, prinzându-l de mijloc. Cred că ar trebui să ții regim. Matt începu să râdă cu poftă când Arden îl trânti pe pătură, lângă ea, gâdilându-l și

ciupindu-l de abdomenul durduliu. După ce termină cu hârjoneala, Matt se ridică și o luă la fugă spre mal. Ai grijă, strigă Arden în urma lui. El se opri, se întoarse și veni în fugă înapoi. Cu i mânuțele întinse, ateriză în brațele ei și o sărută direct pe buze.

Arden simți că-i vine să plângă, dându-i drumul înapoi spre apă.

— Te iubește și el, Arden, comentă Drew, obligând-o să-l privească. Văzându-i lacrimile din ochi, surâse: Îl iubești, nu-i așa?

Adevărul nu putea fi ascuns.

— Da.

— Dar pe mine? Văd cumva ceva ce nu este acolo? Arden începu să plângă cu lacrimi grele. Îl mângâie pe frunte.

— Și eu te iubesc, spuse ea. Te iubesc atât de mult încât mă doare.

Drew îi luă mâna și și-o lipi de obraz.

— Atunci spune că te măriți cu mine. Ham vrea să plec într-un turneu de două săptămâni. Vreau ca tu și Matt să veniți cu mine. Vreau să mergi ca soția mea. Gândul că ar putea pleca fără ea îi deveni insuportabil. Pe de altă parte, știa că trebuie să plece. Momentul era potrivit.

— Două săptămâni, zise ea tristă.

— Știi că nu-ți ofer prea mult timp de gândire, dar de ce să mai așteptăm? Dacă mă iubești...

— Dar te iubesc.

— Știi cât de mult te iubesc eu. Căsătorește-te cu mine acum, Arden. Se uită spre Matt, care urmărea un val venind spre mal. Nu am șantajat niciodată o femeie să se mărite cu mine, dar să știi că-mi voi juca toți așii. Oftă, spunând: Matt are nevoie de o mamă, Arden.

— Dar o are pe doamna Laani, protestă ea.

Inima parcă îi era ancorată de ceva, în străfundul sufletului, iar acum o trăgea în jos, într-o situație din care nu avea nicio scăpare. „Te rog, nu te folosi de fiul meu ca să mă convingi să fac ceva ce nu trebuie să fac.”

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea, zise Drew despre menajera și prietena sa. Ea m-a lecut de patima băuturii și de instabilitatea emoțională. O altă femeie, cu mai puțin suflet, și-ar fi făcut valiza și ar fi plecat imediat. E nemaipomenită cu Matt. O consider mai mult ca o membră a familiei, decât ca menajeră, dar pentru el, ea nu poate fi o mamă. E prea târziu, în primul rând. Îi luă mâna lui Arden și o duse spre buze. Arden, peste câțiva ani va trebui să ne mutăm de aici. Când Matt va crește, iar eu voi fi prea bătrân ca să mai joc, nu vom mai putea rămâne în această lume izolată. Matt va avea nevoie de o mamă, când va merge la școală și va vedea că toți ceilalți copii au una. Drew vedea încă îndoiala în privirea ei. Mai avea ultimul as în mânecă; era cel mai rău, dar ajunsese la disperare. Fii pentru fiul meu ce nu ai putut să fii pentru Joey.

Arden se uită la el și-și trase mâna brusc.

— Ești nedrept, Drew.

— La naiba, știu că sunt, dar am impresia că aș putea să te pierd și nu pot lăsa să se întâmple așa ceva. Mă lupt pentru viața mea și intenționez să folosesc toată muniția de care dispun. O privea cu teamă dar și cu încăpățănare. Ți-am mai spus; nu ești o înlocuitoare pentru Ellie și Dumnezeu mi-e martor că nu te mint. Nici Matt nu-l poate înlocui pe fiul pe care l-ai pierdut, dar spui că ai ajuns să-l iubești. Dă-i lui ceea ce nu ai avut șansa să-i oferi lui Joey. O sărută ușor pe buze. Am putea chiar avea un copil împreună.

— Oh, Dumnezeule, strigă ea și-și acoperi fața cu mâinile, apoi se rezemă cu capul pe pieptul lui.

Drew o adăposti între brațele lui puternice și începu să-i șoptească încurajări, mângâind-o pe cap.

— Știu că iar te forțez, Arden, dar vreau să faci parte din viața mea. Mai mult decât tenisul. Mai mult ca orice. Totuși, nu te-aș fi cerut, dacă nu aș fi gândit că și tu ai nevoie de Matt și de mine în aceeași măsură.

Arden simți o mână pe spate și, când își ridică ochii, îl văzu pe Matt mângâind-o. Îi tremura buza inferioară și ochii îi erau înlăcrimați.

— A-den, A-den, spuse cu glas tremurat, pe punctul de a începe să plângă.

— Oh, iubitele, nu plânge, zise Arden ștergându-i lacrimile. Se strădui să suradă. Vezi, nu s-a întâmplat nimic. Își aminti că Joey nu era niciodată atât de receptiv la plânsul ei. Lumea unui copil se putea prăbuși văzând un adult atât de nefericit. Sunt bine. Vezi? Micuțul se uită spre tatăl său, dar acesta rămase cu ochii ațintiți asupra lui Arden. Îl strânse pe micuț la pieptul ei, necăjită fiindcă-i produsese teamă și durere. Vezi, sunt fericită, îi spuse. Unde ți-e năsturelul de pe burtică? Îl văd, îl văd, zise glumind și gâdilându-l. Matt începu să râdă și uită de lacrimi.

Doamna Laani le strigă, din spatele zidului care despărțea plaja de pajiște:

— Să vă fie rușine că-l lăsați pe micuț să alerge gol-puşcă. O să crească un păgân.

— Dar așa l-a făcut Dumnezeu, zise Drew, aruncând o privire conspirativă spre Arden.

— Blasfemie, spuse femeia, mormăind, apoi veni să-l ia pe Matt să-i pună chiloțeei. El protestă, se zbătu, până ce doamna Laani renunță oftând. Vedeți la ce mă refeream? E deja pe jumătate păgân. Urcă încet panta cu copilul în brațe, iar acesta repeta:

— Nu nani.

Îi urmăriră până ce menajera dispăru spre casă.

— Nu credeam că m-a văzut că plâng. Nu voiam să-l supăr.

— Dacă încep și eu să plâng, spui că te măriți cu mine? zise Drew cu o expresie de adolescent îndrăgostit, iar ochii atât de rugători, încât Arden izbucni în râs.

— Oh, Drew, spuse aplecându-se să-l sărute. Te iubesc, dar sunt multe motive pentru care nu trebuie să mă mărit cu tine.

— Sunt mult mai multe pentru care trebuie să ne căsătorim.

Arden își rezemă fruntea pe pieptul lui și simți firele de păr care o gâdilau pe obraz. Îi plăcea mirosul pielii lui.

— Există un motiv puternic pentru care nu ar trebui să mă mărit cu tine. E vorba de ceva... din trecutul meu. Am făcut ceva ce...

El îi ridică ușor capul și o privi în ochi.

— Arden, nu poate exista nimic atât de rușinos în trecutul tău. Chiar dacă ar fi existat, în comparație cu mine, ai trăit ca o sfântă. Nu-mi pasă de nimic din trecutul tău. Mă interesează doar viitorul. O mângâie pe obraz. Și eu aș avea ceva să-ți spun, ceva ce ezit demult, dar sincer, nu văd ce diferență ar aduce în relația noastră. Nu ne afectează dragostea cu nimic. O sărută pe colțul gurii. Secretul acela are vreo legătură cu mine? Cu ceea ce simți pentru mine? Mă iubești mai puțin din această cauză?

Arden îi răspunse cât de sincer putu.

— Nu. Nimic nu-mi poate umbri dragostea față de tine.

— Atunci uită de el. Viețile noastre au început când ne-am cunoscut. Trecutul fiecăruia trebuie să rămână secret și personal. Să închidem acest capitol și

să începem să adunăm amintirile noastre sacre. O mai sărută o dată. De data aceasta cu pasiune, ca și când ar fi dorit să șteargă orice protest de pe buzele ei. Mărită-te cu mine, Arden.

— Drew, Drew, zise ea, dar nu putu să rostească mai mult fiindcă buzele lui flămânde o căutau. Nu mai simți decât aceeași iubire, ca la început, restul nemaifiind atât de important.

Drew o strânse cu forță, nepermițându-i să mai facă vreo mișcare sau să mai spună ceva.

— Scoate-ți sutienul, ordonă el cu buzele lipite de ale ei.

Arden se zbătu în zadar.

— De aceea mă ceri de soție? Pentru a avea drepturi nelimitate de folosință carnală?

— Unul dintre motive poate fi acesta, zise, admirându-i liniile sinuoase ce se vedeau dincolo de chilotul miniatural.

Dacă el avea să-i ascundă originile lui Matt, atunci de ce ar fi fost secretul ei mai grav? Dintr-o dată se simți parcă eliberată de orice constrângeri. Dorea să sărbătorească dragostea lor, să oprească în loc ceasul grijilor și al vinovăției.

— Dacă trece cineva pe aici? întrebă ea cu o nuanță promițătoare în glas.

— Mo și doamna Laani sunt singurii care au accesul permis pe proprietate fără aprobarea mea prealabilă. Amândoi știu, că atunci când sunt singur pe plaja mea, cu o femeie, nu trebuie să-și facă apariția nicidecum.

— Oh? Și cam de câte ori ai fost singur, cu o femeie, pe plaja ta?

— Acum e prima dată. Azi dimineață le-am pus în față o listă cu interdicții.

Arden se strădui să nu râdă.

— Dar dacă trec ambarcațiuni? Dacă vreun iaht trece pe aici și ne vede... mă vede pe mine dezbrăcată...

— Noi o să fim primii care vedem vaporul și ne ascundem repede.

— Observ că te-ai gândit la toate.

— La toate, spuse el vesel, privind-o cu nerăbdare. Apropo, parcă ai spus da? Sau să înțeleg din sărutările tale că răspunsul a fost da? O cuprinse de talie, apoi îi deznodă șnurul de la gât, cu care era susținut sutienul costumului de baie; pe când vorbea reuși să-i desfacă legătura de la spate.

— Nu am spus da... După ce îi desfăcu sutienul, acesta rămase câteva secunde peste sânii care-l susțineau cu forma lor, apoi vântul îl smulse și-l duse mai departe, pe nisip. Dar, de vreme ce voi face asta... Tăcu, când îl văzu pe Drew ridicându-se, ca să-și dea jos pantalonii scurți. Rămase gol în fața ei, ca un Adam al perfecțiunii masculine; blond, puternic, sigur pe sine. Banderola din jurul capului îi dădea un aer primitiv, sălbatic; se întinse la loc lângă ea... de vreme ce ne vom hârjoni pe plajă. Ochii lui priveau cum prada se descoperă singură... goi... Drew merse în patru labe spre ea ca o felină la atac și se prăbușiră amândoi pe spate. Cred că va trebui să devin soția ta.

Sărutările lui erau neobosite, imperative și fierbinți ca și elementele înconjurătoare – nisipul, vântul, soarele – și la fel de primitive.

Capitolul 10

— A naibii lună de miere, bombăni Drew. Conducea mașina spre localitatea pitorească Lahaina.

— Mi se pare totul minunat, zise Arden râzând, îndreptându-i maieul lui Matt, trăgându-i pantalonașii pentru a suta oară.

— Ideea mea despre luna de miere era să te am goală în patul meu, unde să ne gândim la tot felul de figuri erotice.

— Vom ajunge și la asta, șopti ea. Drew își întoarse brusc capul și o privi intens. Pentru moment, te rog, fii atent la drum.

De cum consimțise Arden, Drew nu mai pierduse nicio clipă pentru a face aranjamentele de cununie, rezolvând totul în câteva zile. Ceremonia avusese loc dimineață și se desfășurase într-un cadru intim. Zburaseră până la Honolulu, unde îi cununase un pastor pe care Drew îl cunoștea bine. Ca invitați nu fuseseră decât soția pastorului și doamna Laani. Matt, bineînțeles. La cererea lui Arden, Drew nu dăduse nimic publicității.

— Te rog, Drew, insistase ea. Nu vreau să fiu pe buzele tuturor. Vin cu tine în turneu. Voi fi acolo să-ți susțin moralul la fiecare meci, dar nu doresc să fiu fotografiată sau interviuată.

Își aminti cum fotografiile se înghesuiseră în jurul lui Ellie și al lui când părăsiseră spitalul. Cum reușiseră ei oare să păstreze secretul că Ellie nu era mama naturală a copilului? Arden avea propriul ei secret, pe care trebuia să-l păstreze. Cel puțin o vreme. Se hotărâse să-i spună lui Drew că e mama lui Matt, dar numai după ce se va fi asigurat de dragostea lui pentru ea. Deocamdată cu cât mai puțini știau despre căsătoria lor, cu atât mai bine era. Dorea să stea în umbră încă o vreme.

— Dar sunt mândru de tine, protestase el. De ce

vrei să ascundem faptul că ne-am căsătorit?

— Nu vreau să-l ascundem, ci să nu-i facem publicitate. Arden caută repede o scuză plauzibilă. Din cauza... din cauza lui Ellie. Era o femeie atât de frumoasă, atât de legată de viața ta. Până ce nu voi învăța secretele vieții de turneu, nu vreau ca oamenii să mă compare cu ea.

— Dar nimeni nu face comparație, îi spuse el tandru, mângâind-o pe păr.

— Unii s-ar putea să gândească astfel și asta m-ar face să mă simt foarte incomod.

Drew protestase încă puțin, apoi se întoarseră la Maui după-amiază, pentru a-l culca pe Matt care, de oboseală, devenise năzuros.

— Trebuia să-l suni pe Gary pentru câteva seturi.

— În ziua nunții mele? mormăi Drew.

— Vrei să câștigi acest turneu sau nu?

Drew se întoarse către doamna Laani, întinse brațele în lături și zise disperat:

— Căsătoriți doar de câteva ore și deja mă cicălește. Arden prinse gluma și remarcă faptul că Drew se bucura de grija acordată carierei lui. Vii cu mine să mă urmărești, da?

— Nu aș rata ocazia.

Urcară ținându-se de mână și intrară în dormitorul mare. Doamna Laani mutase deja lucrurile lui Arden în dulapul liber. Articolele de toaletă și machiaj fuseseră aranjate frumos pe polița din baie.

— Cum a reușit să facă totul atât de repede? întrebă Arden uluită.

— A primit dispoziții clare să-ți mute lucrurile aici foarte repede. Tu stabilești regula aceea copilăroasă de a nu te culca în patul meu până ce nu vom fi căsătoriți. Drew se apropie de ea și o cuprinse

de mijloc, mângâind-o peste sâni, prin mătasea bluzei purtate sub deux-pieces-ul de la cununie. Arden simțea între pulpe nerăbdarea și urgența remarcei lui. Mi-e foame de tine, Arden, șopti cu buzele lipite de pieptul ei. De acum încolo, să te aștepți să devin nemilos.

Buzele li se contopiră ca după o îndelungă înfrânare a dorințelor. Drew îi desfăcu nasturii bluzei, apoi îi scoase fusta și o lăsă într-un furou subțire, de culoarea fildeşului. Își cufundă capul între sâni ei și, văzând-o că-i răspunde, începu să o sărute prin materialul vaporos.

Arden făcu același lucru cu cămașa lui, scoțându-i-o, apoi îi desfăcu centura pantalonilor și Drew mișcă din picioare până ce îi simți căzând la pământ. Strecurându-și mâinile prin chiloții lui, Arden îi mângâie fesele încordate. La rândul său, Drew o mângâia pe spate, pe coapse, pe pulpele acoperite cu ciorapi mătăsoși; coborî și-i masă ușor triumghiul dintre picioare, iar ea își înfipse degetele în părul său și-i trase capul, îndepărtându-i-l de pe piept, acolo unde o săruta cu pasiune.

— Trebuie să joci tenis, îi spuse gâfâind.

— Să-l ia naiba, mormăi el, trăgând-o înapoi.

— Exact asta se va alege de jocul tău, dacă nu te antrenezi, zise ea amenințător. Drew mai bombăni ceva, apoi se duse să se schimbe. Arden începu să-și aranjeze lucrurile pe toaletă, prin sertare, încercând să nu privească în direcția lui Drew, făcând abstracție de goliciunea lui. Cu mișcări foarte degajate, complet gol, se plimba încolo și-ncoace prin cameră, căutând câte ceva, racheta, tricoul, șosetele. Arden recunoscuse sincer că nu mai văzuse un bărbat atât de bine clădit ca Drew. Tocmai își pune suspendorul, când îi surprinse privirea timidă în oglindă. Cu insolență Drew își trase pe coapse marginile albe, apoi își aranjă organul în

săculețul elastic. Făcându-i cu ochiul, o întrebă:

— Vezi ceva ce-ți place?

Arden roși instantaneu și împinse sertarul mai cu putere decât era necesar.

— Îmi place tot ce văd, recunosc eu ea, privindu-l încă o dată în oglindă. Drew veni în spatele ei și îi ridică părul, apoi o sărută pe ceafă.

— Mă bucur.

După ce se echipă complet și-și luă câteva haine de schimb într-un sac de sport, o văzu pe Arden scotocind după ceva imaginar prin alt sertar.

— După ce mi-ai întrerupt preludiul romantic pe motiv că nu avem timp, acum vrei să întârzi lenevind?

Arden se simți ca o școlăriță; stând în fața lui în ciorapi, desculță.

— Ce-ar fi să mă aștepți jos? Vreau... sunt gata în câteva minute.

— Dar ce s-a întâm... Drew se opri din întrebare. Se apropie de ea, o luă de umeri și o privi înțelegător: A trecut ceva timp de când nu ai mai împărțit o cameră cu un bărbat, nu-i așa? Arden dădu afirmativ din cap, înghiți în sec și avu senzația că arată ca o prostuță naivă. El o sărută pe obraz și-i spuse încurajator: Te aștept jos. Nu te grăbi.

Când îl văzu că iese, Arden îl opri.

— Drew? Mulțumesc, îi spuse, după ce el se întoarse cu fața spre ea.

Drew surâse și lovi tocul ușii cu palma.

— Bine, lasă că mă gândesc eu la o modalitate de a fi răsplătit. Îi făcu cu ochiul, apoi ieși.

Deși obiectase să joace tenis în ziua cununiei, Drew jucă bine.

Mai mulți oameni se adunaseră să urmărească partida și ei îl aplaudau entuziaști pe Drew de fiecare dată când îi reușea o pasă mai complicată. Era vesel,

în elementul lui și savura fiecare clipă. Nu se uita prea des în direcția lui Arden, dar era conștient de sprijinul ei sufletesc.

Intenționa s-o ducă pe Arden la o cină intimă, dar Matt începuse să protesteze când înțelese că vor să plece fără el.

— Nu putem să-l luăm și pe el, Drew? îl întrebase Arden, cu Matt în brațe.

— Arden, de azi de dimineață de când mi-am sărutat soția, am împărțit-o cu o mulțime de oameni. Acum te vreau numai pentru mine.

— Și eu te vreau, dar nu mă voi simți bine dacă-l lăsăm pe Matt plângând astfel.

Drew făcu apel la inteligența ei.

— Știi că face asta ca să-ți atragă mila.

— Știu. Mai știu că va trebui să-l disciplinezi puțin, dar nu în seara asta.

După alte comentarii și proteste, Drew cedă.

— Dar să nu ai impresia că-l luăm să se culce cu noi, o avertiză pe când se aflau deja în mașină.

— Unde ne duci în această seară? îl întreabă Arden. Traficul pe drumul principal din Lahaina îi oprea să ruleze cu viteză.

— De vreme ce ai insistat să fie o ieșire în familie, o să trebuiască să-mi gătești tu cina.

— Cum? râse ea surprinsă, apoi râse nedumerită.

— Stai puțin. Ai răbdare și vei vedea.

Drew îi duse la *Hanul Pionierilor*, un hotel istoric, unde erau cazați marinarii pe vremea când Lahaina fusese un port special pentru pescuitul de balene. Hanul fusese ridicat în formă circulară, cu o curte interioară luminată de lămpi, torțe și plină cu plante tropicale.

— Îmi place, exclamă Arden în timp ce o tânără

îi conducea spre masă.

— Mă bucur, dar nu glumeam când am spus că va trebui să ne pregătești cina. Uite. Îi făcu semn spre un grătar mare, aflat sub un acoperiș lateral. Pe perete era fixat un ceas pentru ca acela care pregătea mâncarea s-o poată menține pe foc cât timp considera de cuviință. Condimente de tot felul și sosuri stăteau aliniate pe o poliță deasupra grătarului.

— Sunt o bună bucătăreasă, din întâmplare, se laudă ea. Când l-am născut pe Joey, îmi plăcea să inventez rețete. Apoi, după ce... Tăcu și se întristă. Nu m-a mai interesat.

Drew o strânse ușor de mână.

— Dacă-ți place să gătești, poți s-o faci pentru mine și Matt oricând vei dori. Chiar începând din această seară.

Se apropiară de grătar după ce comandaseră pentru Drew friptură a la New York, un hamburger lui Matt și *mahi* pentru Arden. Peștele era tăiat felii, marinat, apoi înfășurat în folie de aluminiu pentru copt. Arden primi numeroase sfaturi culinare în timp ce ținea țepușa de metal și spatula. Matt începea să țopăie de fiecare dată când flăcările se ridicau deasupra grătarului, sfârâind. Când toate fură bine pătrunse, meraseră la masa lor și le mâncară cu multă salată și garnitură de fasole verde, specialitatea casei.

— Delicios, spuse Drew, dându-și ochii peste cap, lingându-și buzele și plescăind mulțumit. Matt încercă să-l imite, dar nu reuși.

Arden își simțea inima inundată de bucuria de a-i vedea împreună cu ea pe cei doi bărbați ai vieții ei. Chiar ea se temu să se simtă prea fericită; prea multă fericire o îngrozea.

Aranjamentele pentru călătorie erau o responsabilitate destul de mare. Doamna Laani și Matt stăteau într-o cameră, Drew și Arden în alta, iar Ham ocupa cea de-a treia cameră. Din fericire, managerul se ocupa cu aceste detalii. Cu ajutorul doamnei Laani Arden învăța cu timpul cum se fac bagajele cu economie de spațiu, însă această activitate i se părea interminabilă.

Arden era puțin încordată fiindcă trebuia să-l cunoască pe Ham Davis. Era un bărbat scund, corpulent și în permanență mestecând trabuc. Burta i se revărsa afară din centură și dădea mereu din mâinile-i durdulii și prea scurte. Oricum, era foarte hazliu. Arden îi plăcu felul său candid și direct.

Îi aștepta pe aeroportul internațional din Los Angeles. Le strânse mâinile la amândoi, iar pe Arden o privi admirativ.

— Orice ați face pentru Drew, țineți-o așa, spuse el, iar Arden înțelese că omul era întru totul de acord cu metodele ei de a-i susține moralul.

Managerul păru puțin descumpănit când Drew insistă asupra a două lucruri: primul era ca, la cererea lui Arden, să nu se facă publicitate despre soția lui, iar cel de-al doilea era că solicita câteva zile libere pentru a o vizita pe mama lui Drew, în Oregon.

La cea de-a doua rugămintă și Arden rămase puțin descumpănită. Tot zborul spre Portland se agită și avu o stare de nervozitate inexplicabilă. Nu ar fi trebuit să-și facă probleme fiindcă doamna McCasslin era o femeie caldă și prietenoasă.

După euforia revederii de la aeroport și stângăcia cu care îi aranjă în camera lor pentru cele două nopți, ea și Arden avură câteva clipe de singurătate.

Stăteau în bucătăria însorită, imaculată și primitoare, așteptând să fiarbă apa în ceainic.

— Nu ești cum mă așteptasem, spuse Rose McCasslin în timp ce lua din dulap o cutie cu ceai aromat.

— Dar la ce vă așteptați? întrebă Arden curioasă. Ochii lui Rose erau ca ai fiului și nepotului ei.

— Nu știu prea bine. Poate la cineva eficient, foarte iute. La cineva care să fi preluat sarcina de a-l crește pe Matt și pe Drew să-l fi pus pe picioare sau să-l fi împins irevocabil să renunțe la băutură. În orice caz nu mă gândeam la cineva atât de frumoasă sau... dulce.

— Mulțumesc, zise Arden. Drew s-a pus pe picioare înainte de a se căsători cu mine.

— De aceea îmi dau seama că ești potrivită pentru el. Lasă-l s-o facă. O privi cu capul ușor aplecat într-o parte. E foarte îndrăgostit de tine, să știi.

— Da, cred că este.

— Mă bucur. Sunt liniștită în același timp. Când am înmormântat-o pe Ellie și el s-a mutat pe insula aceea am crezut că acolo va putrezi tot restul vieții. Acum văd că e din nou fericit. Am o singură rugămintă.

— Care?

Bătrâna o privi cu o licărire în ochi.

— Fă-l să vă aducă pe tine și pe nepotul meu mai des în vizită.

*

Primul lor drum a fost la Phoenix, apoi la

Houston, New Orleans, St. Petersburg, Dallas. Drew juca perfect și câștigă constant la meciurile de calificare, însă pierdea în finale. Nu era descurajat; nici Ham nu era. Își dădea silința.

În cele din urmă câștigă la Memphis, apoi la Atlanta și la Cincinnati. Cotațiile începuseră să crească.

Arden era obosită de atâtea călătorii, dar radia de fericire când Drew câștiga. Viața de turneu era dificilă, mai ales când avea un copil plin de energie și de curiozitate așa cum era Matt. Scrisese deja toate articolele pe care le avusese în contract, până să plece din Hawaii. Prin telegrame și telefoane interurbane aflase cu bucurie că ele urmau să fie publicate fără modificări. Deocamdată refuzase alte teme.

— Ce faci toată ziua când eu mă antrenez? o întrebase Drew într-o seară târziu, după ce făcuseră dragoste și stăteau îmbrățișați pe pat. Nu te plictisești?

— Să mă plictisesc? Când toată ziua trebuie să alerg după Matt? Cu greu. Se ghemui la pieptul lui. Mă gândesc la meciurile tale și... visez cu ochii deschiși la... asta. Îl mângâia cu palma sub buric. Drew scoase un geamăt prelung, simțindu-se cuprins.

— Doamne, Arden, vrei să mă omori pentru banii de asigurare? Azi am jucat un meci dur, cinci seturi din șapte și... am făcut dragoste... Cerule...

— Mie nu mi se pare deloc că ești terminat. Dimpotrivă... șopti ea mângâindu-l în continuare cu mișcări prelungi.

— Când nu te concentrezi cum să-ți bagi mai repede bărbatul în mormânt, la ce te gândești, ce faci? o tachină el.

— Scriu.

— Scrii? Nu, nu te opri... Da, așa... Oh, Doamne... Ce scrii?

— Lucruri. Notițe pentru un roman. Poezie.

— Poezie? Ce-mi faci tu acum se cheamă poezie.

Drew o așeză pe spate și se cuibări în căldura trupului ei. Uite, acum poți scrie o mie de versuri...

*

Erau bucuroși că ajunseseră acasă. Ham devenise certăreț și pisălog. Încercase chiar s-o folosească pe Arden pentru a-l convinge pe Drew.

— Trebuie să joace în cât mai multe competiții, îi spuse el, accentuând fiecare cuvânt cu mâna în care ținea trabucul.

— Drew vrea să meargă acasă câteva zile, Ham.

— Poate că-l convingi tu să nu meargă.

— Poate, dar nu vreau.

— M-am gândit că așa vei spune. Scoase trabucul din gură, drăcui, apoi îi spuse că îi va conduce la aeroport.

Mo aerisise toată casa, pregătind totul pentru sosirea lor. În sfârșit reveniră la rutina zilnică. Drew juca în fiecare zi tenis la club, cu Gary, insistând pe loviturile slabe, după cum îl sfătuisese Ham. Arden se ocupa de Matt și făcea planurile pentru următorul turneu în Europa. Doar gândul o epuiza. Cum să le comunice ea chelnerilor nevorbitori de limbă engleză că Matt prefera sandviciul cu unt de alune și jeleu, celor mai bune preparate din meniu? Până acum nu reușise să-i convingă nici măcar pe cei care vorbeau engleza.

Într-o după-amiază se odihnea în dormitor, ghemuită în fotoliul de lângă fereastră, când intră Drew. Își lăsa geanta de tenis la ușă. Se priviră de la distanță telegrafiindu-și în liniște dragostea și sentimentele inegalabile care-i legaseră și mai mult în

ultimele săptămâni.

— Cât ești de frumoasă, cum stai acolo, Arden, îi spuse el calm. Soarele la apus îți dă părului reflexe roșiatice.

— Mulțumesc. Voiam să fiu gata îmbrăcată până te întorci tu, dar am fost ocupată să scriu ceva. Închise un carnetel în care notase ceva și-l puse pe masă.

Drew încuie ușa și se apropie de ea. Purta un halat vaporos, pe placul lui. La gât era foarte decoltat, lung până la glezne și-i înveșmânta corpul ca un nor albăstrui.

— Ai făcut baie de curând, comentă el adulmecând în direcția ei.

Arden mirosea a spumant de baie și a femeie. Feminitatea ei pură îi ațâța bărbăția. Îngenunche lângă fotoliul ei și își puse vârful degetelor de o parte și de cealaltă a gâtului ei. Îi plăcea să-i simtă pulsul, accelerat când o atingea acolo. Arden simboliza pentru el pacea căminului, dragostea, toate lucrurile pe care numai sperase să le aibă vreodată. De fiecare dată când o revedea după o scurtă absență, era tot mai surprins de cât de mult o iubea; cum fuseseră ei – chiar de la început – atrași într-un întreg inexplicabil și de neînțeles.

— Ce ai scris?

— Nimic, zău, spuse ea în felul în care lui îi dădea de înțeles exact contrariul. Cine îi spusese vreodată că părerea ei nu era importantă? Soțul de care nu-i plăcea să amintească? Aproape în fiecare zi Drew îl condamna pe bărbatul acesta. Îi făcuse prea mult rău. Suferise teribil. Nu numai după moartea lui Joey. Urmările abuzurilor se vedeau încă, deși Arden nu vorbea despre trecutul ei niciodată. Chiar și dacă i-ar fi trebuit o viață de om, Drew intenționa s-o învețe cât

de importantă era pentru el.

— Știu că ai scris ceva, nu-i așa?

Arden își ascunse privirea de ochii lui pătrunzători.

— E groaznic, știu, dar am vrut să scriu asta demult.

— Pot să citesc și eu?

— Nu e destul de bun pentru a fi citit.

— Nu te cred.

— Este foarte personal, spuse ea, umezindu-și buzele.

— Nu voi insista dacă nu vrei să citesc.

— Mi-ar fi de mare ajutor opinia ta, spuse cu curaj.

Drew luă singur inițiativa și citi prima filă a carnetelului. Titlul era *Joey*. O privi pe Arden, dar ea se uită în altă direcție. Se ridică de lângă el și se duse la fereastră, rămânând acolo ca o siluetă conturată pe fundalul roșiatic al soarelui-apune.

Drew citi poezia pe cele patru pagini și, cu fiecare vers, inima i se încrâncena. Era clar că izvorul cuvintelor fusese chiar sufletul ei, care se chinuise mult până să le lase să iasă. Deși dureau, versurile nu erau siropoase; erau spirituale, dar nu pompoase. Ele exprimau durerea abisală a unui părinte care-și privește neputincios copilul murind încet. Ultimele versuri mărturiseau despre binecuvântarea dăruită de acel copil. Ele trădau o rară și inestimabilă sensibilitate.

Când se ridică, Drew avea ochii umezi de lacrimi; puse carnetul pe fotoliu și se duse spre ea. O cuprinse de mijloc și se lipi cu pieptul de spatele ei, sprijinindu-și fruntea de umărul ei.

— E frumoasă, Arden.

— Chiar crezi asta, sau o spui doar așa?

— E frumoasă. E prea personală ca să o prezinți publicului?

— Adică s-o public?

— Da.

— Este destul de bună?

— Da, sigur că da. Cred că orice părinte care a trecut prin suferința pierderii unui copil ar găsi-o sublimă. Chiar și cei care au copii. Cred că ar trebui s-o publici. Poate că vei ajuta pe cineva care trece prin ce ai trecut tu.

Arden se întoarse și își rezemă capul pe pieptul lui. Ascultă bătaile constante, liniștitoare.

— Aș fi dorit să fiu lângă tine când ai avut nevoie de sprijin. Tu m-ai ajutat foarte mult ca să trec prin iadul meu, însă la tine situația a fost mai grea. Îmi pare foarte rău că ai fost singură, iubirea mea. Cuvintele lui o mângâiară încet. Vino aici, îi zise, luând-o de mână și conducând-o spre pat. Se așează și pe ea o țină între genunchii depărtați. Arden îl privea, netezindu-i sprâncenele cu vârfurile degetelor.

— Aș vrea ca prin iubirea mea să șterg orice urmă de suferință din sufletul tău. Se rezemă cu capul de abdomenul ei.

— Și eu aș dori să fac asta pentru tine, dar durerea va face parte din viețile noastre. Poate că de aceea ne iubim mai mult; din pricina dezamăgirilor noastre.

— Eu nu știu decât că te iubesc mai mult decât îmi imaginam că e posibil să iubești. Răsuflarea lui fierbinte îi pătrundea până la piele. Drew își frecă ușor nasul de sânii ei. Arden, nu folosești pastile anticoncepționale, nu-i așa? o întrebă ridicându-și privirea spre ea.

— Nu, răspunse ea cu o voce strangulată de nelămurire.

— Bine. Hai să facem un copil. O mângâie ușor peste sfârcuri, până ce le văzu întărindu-se, apoi se lipi cu obraji de ele.

— Vreau să am un copil cu tine. Arden îi cuprinse capul între palme și-l apăsă peste cutia toracică. Un copil care să fie doar al tău și al meu. Unul pe care să-l facem împreună.

Dacă Drew ar ști ce spune. Arden știa de ce nu simte el că Matt e copilul lui și al lui Ellie în exclusivitate. Oare nu era timpul să-i spună că aveau un copil împreună, un copil minunat? Putea să-i spună acum. Buzele lui ar mai continua s-o dezmiere? Sau va înceta s-o iubească, acuzând-o că l-a manipulat, faptă greu de iertat?

Deschise gura să spună ceva, dar așteptase prea mult. Drew trecuse de la nostalgie la pasiune. Începuse să-i sărute pulpele prin material, adorând-o cu buzele și cu cuvinte tandre. Îi ridicase poalele capotului și când tot materialul se strânse la nivelul taliei, buzele lui luară contact cu pielea ei fină. Arden simți fiorul senzual, știind ce urma, apoi îl strânse de umeri, lipindu-i mai mult de ea. Drew o săruta și printre sărutări, îi șoptea:

— Lasă-mă să-ți dăruiesc un copil. Lasă-mă să-ți fac cel mai frumos cadou, Arden. O învăluie cu brațele peste fese, o ridică ușor și începu să-i sărute feminitatea.

— Drew, șopti ea pe nerăsuflăte. Nu poți să faci asta. Dar Drew putu și chiar făcu. Arden își simți trupul învăluit într-o dogoare nemaicunoscută până atunci. Gura lui îi trimitea parcă flăcări prin centrul ființei, pulsând între pulpe, urcând până la sufletul ei de femeie.

Îi răspundea involuntar la dezmierdări și se lăsă întinsă pe pat. Drew îi depărtă pulpele și îngenunche în

fața ei.

— Te iubesc, Arden. Lasă-mă să-ți vindec suferința.

Gura lui era abilă; sărutările lui precipitate și buzele care sorbeau nesătute o subjugară. Limba lui perversă, dătătoare de plăceri, o aduse de câteva ori la culmea extazului, apoi din nou, până ce o văzu istovită.

Arden uitase de sine și își înfipse degetele în părul lui, implorându-l:

— Fă dragoste cu mine. Acum, te rog.

Drew își desfăcu fermoarul șortului și, cu câteva mișcări, se descotorosi de ei. Presiunea lui, concentrată într-un singur punct, o invadea. Se mișcă foarte sigur pe sine, altfel decât altădată, oprindu-se din când în când, până ce o văzu că-și pierde iar pur și simplu rațiunea în hățișul iubirii lui. Se cufunda adânc, apoi aștepta să-i vadă reacția, masându-i pântecul și promițându-i că-l va umple cu esența vieții lui.

Arden pierdu orice teamă și se lăsă pradă senzațiilor erotice.

Când Drew se retrase, Arden se simți parcă imobilizată, letargică, totuși trupul parcă sfida gravitatea, plutind. Se întinse alături de ea după ce-i scoase de pe umeri capotul deja transpirat.

Arden își adună rămășițele de energie rămase după acest act furtunos și-l întrebă:

— De ce ai făcut asta?

Drew o mângâie pe abdomen, coborând ușor palma spre triunghiul ei întunecat. Privirea îi urmărise mâna, apoi revenise la nivelul ochilor ei. Era ca un fanatic idolatrizându-și idolul; parcă sufletul îi era luminat de o flăcără interioară.

— Ca să-ți arăt că dragostea mea nu are limite.

— M-ai secătuit de putere cu dragostea ta.

— Iar eu mă simt mai puternic, spuse el surâzând. Își plecă ușor capul și buzele începură să sugă la pieptul încă excitat, apoi îl dezmierdă cu limba. Mă simt extraordinar că sunt bărbat.

Arden își trecu degetele prin părul lui blond, răvășit.

— Crezi că... acum am făcut un copil?

Drew chicoti. Cu capul în pernă, lângă al ei, o strânse mai aproape.

— O să tot încercam, până ce vom reuși.

În cele din urmă, acoperiți doar de lumina palidă a crepusculului, adormiră adânc.

*

— Măscăricilor, le strigă Arden celor doi profesioniști ai rachetei de tenis.

Drew și Gary își trimiteau unul celuilalt mingea peste fileu cât de sus puteau; asta pentru a-l amuza pe Matt, care stătea la mijlocul terenului, aplaudând. Când Drew trimise mingea printre picioarele micuțului, acesta începu să țopăie și să râdă cu poftă.

— Gata, spectacolul s-a terminat, zise Arden, până ce nu v-ați lovit. Nu aș dori să fiu pusă în situația de a-l anunța pe Ham că nu mai puteți juca, așa că vă iau publicul din teren. Poate că așa o să reușiți să jucați ca lumea.

— Ești o spărgătoare de petrecere, strigă Gary râzând, apoi se duse către ultima lui cucerire, care îi adusese prosopul și un termos cu apă rece.

— Corect exprimat, spuse Drew ștergându-se cu prosopul la ceafă. Îi puse unul și lui Matt în jurul gâtului. Mămica ta e stăpână de sclavi și nu-i place deloc sportul, îi spuse micuțului, apoi îl sărută pe frunte. Se îndreptă de spate și-i spuse lui Arden la

ureche: Mai puțin în pat, unde este o petrecăreață pe cînste.

— Iar tu ești sufletul petrecerii, completă Arden zâmbind ștremgărește. Aș dori să te sărut, spuse ea, frecându-și vârful nasului de nasul lui, dar nu găsesc un loc uscat.

— Asta nu e o replică a lui Bette Davis?

— Nu. Ea spunea: „Aș dori să te sărut, dar mi-am spălat părul”.

— Ah, știam eu ceva. Bine, rămâi datoare cu un sărut. Chiar trebuie să pleci?

— Știi că Matt e un monstru dacă nu doarme la prânz. Când vei ajunge acasă, poate că mergem cu el la plajă.

— Și ne jucăm dezbrăcați.

— La altceva nu te mai gândești?

— Ba da. Uneori îmi trece prin minte cum ar fi s-o facem îmbrăcați, răspunse el ofensat.

— Ești îngrozitor! strigă Arden, azvârlindu-i prosopul în față. Să joci bine. Ne vedem acasă. Îl ridică pe Matt în brațe, luă geanta de umăr și plecă spre parcare unde o aștepta mașina lui Drew. Era un Seville, pe care-l moștenise după ce Drew își cumpărase un jeep. Fuseseră în Europa trei luni, călătorind dintr-o țară într-alta, turneu după turneu și reveniseră acasă în urmă cu o săptămână. Drew era deja cotate ca numărul cinci în tenisul mondial. Spera ca până anul viitor, la aceeași dată, să revină pe poziția numărul unu.

— Atunci m-aș retrage.

— Și vei face ce?

— Cum ți s-ar părea să deschid un lanț de magazine cu articole sportive? Accentul s-ar pune pe participarea întregii familii; adică pantofi de sport pentru tată și fiu, rochii de tenis asortate, pentru

mame și fiice, jocuri de curte pentru întreaga familie. Chestii de genul ăsta.

— Sună grozav. Îmi place ideea.

— Și mie. Vom fi primii.

— *Vom.*

— Da. Și Ham vrea să se retragă. Spune că e prea bătrân ca să reînceapă cu un club de tenis. Vrea să intre într-o afacere cu mine. Și cu tine, adăugă, sărutând-o. Desigur.

Poezia ei, *Joey* fusese publicată de o revistă pentru femei, apoi de *Reader's Digest*. Revista pentru femei o solicitase și pentru alte contribuții literare, cum ar fi o nuvelă sau povestiri scurte. Arden avea deja în gând câteva subiecte.

— Ți-a plăcut să te uiți la tati cum joacă? îl întrebă pe Matt, care își sărbătorise cea de-a doua aniversare la Paris. Era destul de greu pentru a fi dus în brațe, dar nu rata nicio ocazie să-l simtă aproape de inima ei. Micuțul îi spunea deja „mămico” și, de fiecare dată când Arden îi citea acest cuvânt de pe buzele umede, inima i se umplea de fericire, mai mereu venindu-i să plângă.

— Nu-i așa că puștiul e grozav? Dar și tu ești influențată în privința lui, exact ca mine.

Arden nu-l văzu pe bărbatul din mașina parcată lângă a ei, până ce acesta nu cobori. Se uită la el în timp ce descuria portiera. Îngheță. Simți cum sângele i se scurge în câteva secunde, părăsindu-i venele, lăsând-o într-o stare greu de descris. Plămânii cereau aer, picioarele nu o mai ascultau. Inima parcă i se oprise în loc.

El se îngrășase cu zece kilograme. Părul i se rărise, încărunțise și îl purta tuns scurt ciopârțit parcă. Pielea avea un aspect flasc, palid, în comparație cu capilarele de pe nas, ieșite mult în evidență din pricina

băuturii. Parcă avea fălcile umflate, atârând ușor. Hainele păreau strâmte, uzate; pantofii îi erau scâlțiați. Singurul amănunt care îl asemena cu bărbatul din trecut era zâmbetul lasciv, arogant și ochii răutăcioși. Păstrasera aceeași nuanță și spuneau răspicat că are ceva împotriva ta și că nu se va da în lături de la nimic pentru a întoarce situația împotriva ta.

Arden simți că vomită. Înghiți saliva amară care îi băltea în gură și, instinctiv, îl strânse pe Matt la piept.

— Bună, doamnă McCasslin. Cuvintele sunau ca o insultă de pe buzele lui.

Arden simți o senzație de repulsie și avu impulsul de a fugi cât de departe ar fi putut.

Îl privi cu ochi de gheață și cu ură nemascată.

— Bună, Ron.

Capitolul 11

O privi cu ochii aceia împăienjeniți, iar Arden se simți murdărită parcă. Nu voia să-l lase să vadă cât o înspăimânta și acesta era singurul lucru care o împiedica să strige.

— Arăți bine, o complimentă el, după examinarea atentă.

— Iar tu arăți ca naiba, răspunse ea, întrebându-se de unde adunase atâta curaj. Știa de unde; cutezanța era rezultatul iubirii pe care i-o purta Drew și a fericirii cunoscute alături de el.

Ron Lowery clipi de câteva ori, nelămurit, stupefiat de îndrăzneala ei. Zâmbi cu șiretenie.

— Adevărat, dar asta fiindcă nu am căzut în picioare, ca tine, doamnă McCasslin.

Arden îl lăsa pe Matt să umble pe asfaltul parcarii. Pierduse interesul pentru conversația adulților și acum începuse să dea din picioare, cerând să fie lăsat liber. Arden era cu ochii pe el și pe Ron.

— Nu da vina nici pe mine, nici pe altcineva pentru necazurile pe care le-ai avut, Ron. Ai avut pe o tavă de argint toate posibilitățile de a deveni un medic cunoscut. Sau să spun că ai avut pe verigheta de aur, prin cununie? Dacă ți-ai bătut joc de aceste avantaje, atunci numai pe tine trebuie să dai vina.

Ron strânse pumnii și o privi amenințător. Făcu un pas spre ea.

— Nu face pe superioara cu mine. Cu un singur brânci pot să prăbușesc tavanul lumii tale de vis, *doamnă McCasslin*. Cum l-ai găsit? Arden se decise că singura ei apărare era negarea oricărei acuze aduse de Ron. Spuse cu capul ridicat, privindu-l de sus:

— Nu știu despre ce vorbești.

Ron o strânse de braț și își înfipse degetele în carnea ei. O trase brusc spre el.

— Cum l-ai găsit pe McCasslin? Și nu-ți imagina că sunt atât de prost ca să te cred că ai devenit mireasa lui printr-o ciudată coincidență.

Arden înghiți cu greu și tresări asaltată de valuri de panică.

Acum vedea o latură a firii lui Ron pe care o știuse dintotdeauna că există în el, dar refuzase să recunoască. Era nemilos, crud și agresiv când trebuia să-și atingă scopul.

— Prin deducții logice, răspunse ea mai liniștită după ce degetele lui se încleștară pe brațul ei. L-am

văzut pe el și pe soția lui în dimineața când au plecat de la spital.

— Atunci felicitări. Ți-a ieșit pasiența, nu-i așa? întrebă, privindu-l pe Matt într-un fel care ei îi îngheță sângele în vene. E drăguț puștiul. Se vede că am făcut treabă bună.

Arden se simți cufundată într-un ocean de întrebări neclare; simți că-i vine să leșine. Peste câteva secunde își reveni, dar nu-i venea să creadă că rămăsese în picioare.

— Tu? întrebă ea cu glas sugrumat.

Ron pufni pe nas ca un animal sălbatic.

— Ce s-a întâmplat, doamnă McCasslin? Crezi cumva că ai trecut prin atâtea chinuri degeaba? Bănuiești că te-ai măritat cu bărbatul care nu trebuia? Hmmm?

Răutățiile lui o înverșunară și mai mult.

— Este sau nu copilul lui Drew? îl întrebă disperată.

Ron o privi pieziș, apoi începu să savureze fiecare clipă care trecea fără să-i dea niciun răspuns lui Arden.

— Sperma i-a aparținut lui, da, însă, după cum îți amintești, eu am făcut treaba mai grea.

Arden răsuflă ușurată și se sprijini de mașină. În câteva minute îi trecu și amețeala, iar lumea reveni cu picioarele în jos. Simțea în gură un gust acru și stomacul începuse să dea semne de neliniște. Bărbatul acesta era diabolic, era capabil de orice.

— Adevărul este că mi-ai făcut un mare serviciu măritându-te cu McCasslin, spuse el studiindu-și unghiile.

Arden nu intenționa să-i dea satisfacție, întrebându-l de ce făcuse această remarcă. Îl privi cu detașare.

— Trec printr-o perioadă grea, Arden. Știu că vei fi distrusă când vei afla că munca de-o viață a tatălui tău nu mai există.

— M-am despărțit de ea în clipa când am divorțat de tine, răspunse ea. Din acea clipă nu mai era munca tatălui meu, ci doar terenul tău de joacă. Nu mă mai interesează nimic din ce a fost al tău.

— Bine... ridică el din umeri... oricum s-a dus, lucru care ne aduce la motivul vizitei mele. Se apropie de ea și-i șopti conspirativ: Mă vei ajuta să-mi recuperez o parte din pierderi.

— Ești nebun. Nici măcar nu aș scuipa pe tine dacă te-aș vedea că arzi. Cât despre vizita ta, află că ea s-a încheiat. Lasă-mă în pace. Cu aceste cuvinte, Arden se aplecă, în ciuda protestelor lui vehemente.

— Stai puțin, cățea, zise Ron, prinzând-o iar de braț, înainte să se poată urca în mașină. Cum ți-ar plăcea dacă i-aș face o vizită soțiorului tău cel nou? Arden nu mai făcu nicio mișcare, ci rămase în fața lui, privindu-l fără replică. Văd că ai o părere cam proastă despre mine, dar ține minte că el și soția lui ștearsă m-au văzut ca pe un Dumnezeu. Cred că s-ar bucura să mă vadă. Să mă duc la el să stăm puțin la taifas? Arden intră în panică, dar speră că fostul ei soț nu va observa. După licărirea răutăcioasă din ochii lui, realizează că își dăduse seama. Exact asta credeam și eu, o înțepă el cu cuvintele. Domnul McCasslin nu știe cine este fostul tău soț, nu-i așa? Nu știe nici cu ce târfă scumpă s-a însurat. Curvășăreală pe cincizeci de mii de dolari. Nu știe toate astea, nu? Ei bine, ce interesant! O împinse pe bancheta din față, iar Arden ateriză la volan cu o bufnitură care o amuți. Ținem legătura. Acest jurământ-amenințare îi răsună în minte tot drumul spre casă.

— Nu-ți pace escalopul de vițel?

Arden se opri din amestecatul bucăților de carne în sosul din farfurie și îi surâse aparent calmă soțului ei ușor îngrijorat de starea ei.

— Scuză-mă. Cred că nu prea am chef de aglomerație în seara asta. Ieșiseră să ia cina singuri, într-unul din localurile lor preferate din Lahaina!

— Ar fi trebuit să-mi spui. Puteam merge în altă parte, zise Drew strângând-o ușor de mână. O privi cu acea expresie bine cunoscută și senzuală. Sau puteam să rămânem acasă, să luăm cina în camera noastră și să ne distrăm cu adevărat.

Insinuările de dincolo de cuvintele lui și amintirea unor astfel de seri, dragostea emanată de privirea lui, toate o făcură pe Arden să ardă mocnit, retrăind sentimentul vinovăției...

Toată după-amiaza fusese foarte iritabilă, temătoare că l-ar putea vedea pe Ron undeva, în spatele ei. Prezența lui o bântuia ca o fantomă. Îl ura. Era un om disprețuitor, odios, condamnable pentru egoismul lui. Totuși, ea era cu ceva mai bună decât el? Nu-l manipulasă oare pe Drew McCasslin, aducându-l acolo unde dorise? De ce nu-i spusese de la bun început cine era? De ce i se părea atât de greu să-i spună acum? Răspunsurile la aceste întrebări erau aceleași. Îl iubea prea mult. Din clipa când pusese ochii pe Drew, obiectivitatea ei pierise, fără ca să se mai întoarcă înapoi. Acum nu putea să-i spună că era mama lui Matt, la fel cum nu putuse în prima zi când își spusese bună ziua. Vinovăția cu care trăise de atunci devenise greu de suportat. O rodea precum cancerul. Nu dorea să se considere de aceeași teapă cu Ron Lowery.

— Iartă-mă că ți-am stricat seara, zise ea oftând; își dorea să se adăpostească în brațele lui ocrotitoare, unde să se ascundă de toate relele din afară.

— Nicio seară pe care am petrecut-o cu tine nu a fost stricată, spuse el. Zâmbi pieziș. Bine, poate câteva seri înainte de a ne căsători, când îmi doream să fiu în patul tău, iar tu făceai în așa fel încât să mă ții departe de el.

Arden râse, deși nu se simțea prea veselă.

— Mă comportam ca o doamnă, atâta tot, zise ea ironizându-se.

— Erai ca o doamnă ce merita să fie bătută. Pun pariu că și tu... Drew se opri brusc și privi atent spre ceva care parcă-i luase graiul.

— Drew?

După câteva clipe, Drew redeveni atent la ea, dar tot părea că fusese afectat de ce văzuse.

— Am... poftim? Oh, scuză-mă. Ce spuneai?

— Tu-mi spuneai ceva, nu eu, răspunse Arden râzând, apoi se întoarse să vadă ce-i atrăsese atenția lui Drew. Râsul i se opri în gât, când îl văzu pe Ron Lowery stând singur la o masă, în colțul opus al localului, studiind calm meniul. Prezența lui acolo nu era întâmplătoare, Arden era sigură de asta. Își întoarse brusc capul spre Drew, ca să vadă cum reacționează, dar el privea tot spre Ron.

— Îl cunoști pe bărbatul acela? îl întrebă ea ezitând. În clipa aceea realizează că prefera în continuare să-și perpetueze minciuna. I se oferise ocazia perfectă să-i spună: „Drew, cred că-l cunoști pe fostul meu soț. Ai fost împreună cu Ellie la el la clinică, acum câțiva ani. El a găsit o mamă de închiriat pentru copilul vostru. Eu am fost acea femeie”. Dar nu, ea prefera să reziste adevărului. Nu putea pune la mezat dragostea

lui Drew; era încă prea nouă și fragilă. Matt era mult prea neprețuit pentru ea. Nu putea să riște.

— Ah, da, zise Drew. Îl urmărea din priviri pe Ron, care glumea cu chelnerița, în timp ce făcea comanda. Glasul lui Drew purta o umbră de amărăciune? Arden observă cum i se țuguiaseră buzele, așa cum se întâmpla când ceva nu-i era pe plac. Se părea că nu-l stimează pe Ron chiar atât de mult.

— El... el... Ellie și cu mine l-am cunoscut când locuiam pe continent. În trecut ne-a fost un bun prieten.

— Înțeleg, zise Arden, sorbind din apa cu gheață.

— Este medic. Ne-a făcut un serviciu deosebit pentru care a fost răsplătit cu mulți bani. Apoi a încercat să mă șantajeze cu mai mulți bani.

Arden simți cum mâncarea i se agita în stomac. Deci, după ce ea îl născuse pe Matt, Ron îl presase pe Drew pentru mai mulți bani. Oare omul acesta nu avea principii deloc?

— Cum pretinsese să-i mai dai, în afară de ce i-ai plătit? Întrebă ea, sperând pe un ton obișnuit.

— Spunea că intrase în niște afaceri complicate, pe care nu le anticipase, răspunse Drew absent, privind fix în direcția lui Ron. Apoi, parcă dându-și seama că spusese mai mult decât trebuia, își concentră atenția asupra lui Arden. Surâse forțat. Ne-am înțeles până la urmă. Mă întreb ce vânt îl aduce la Maui. Vacanța, sper.

— Fără îndoială, zise Arden, minunându-se cum de putea vorbi atât de calmă, când simțea că-i vine să strige.

— Dacă nu mai vrei să mutilezi bucata aceea de vițel, putem pleca.

— Nu. Am terminat.

Dumnezeule, oare cum va trece prin asta? se întrebă pe când Drew o conducea printre mesele din sală, spre ușă. Ca să iasă, trebuiau să treacă prin dreptul mesei unde ședea Ron. Arden știa că-i urmărise la restaurant. Era felul lui de a-i demonstra cât de serioasă fusese amenințarea lui. Voia ceva de la ea și s-ar fi ținut cu dinții ca un buldog înrăit, până ce va obține. Arden știa că, pentru a-și salva existența alături de Drew și de Matt, va ceda.

Ron jucă scena cu dezinvoltura demnă de un Barrymore. Pur și simplu făcu ochii mari, surprinși când îl văzu pe Drew. Pe ea se făcu a nu o cunoaște. Arden își simțea inima precum un animal încolțit într-o cușcă strimță. Îl auzi strigând:

— Drew McCasslin! Ce plăcere să te revăd după atâta timp!

Drew era aparent plăcut surprins.

— Bună, doctore Lowery. Ce mai faci?

Își strânsesă mâinile.

— Arăți grozav, Drew, zise Ron expansiv. Am citit în paginile sportive că de la o vreme joci fantastic. Miji ochii și adăugă pe un ton plin de înțelegere: Regret ce am auzit despre soția ta. Ce face puștiul?

Arden simți cum mușchii lui Drew se contractă, tensionați, însă reuși să-i răspundă pe un ton calm:

— Mulțumesc pentru condoleanțe. Matt a împlinit doi ani. E minunat.

— Ah, mă bucur că aud asta.

— Ah... zise Drew aducând-o pe Arden în fața lui... ea este soția mea, Arden. Draga mea, doctorul Ron Lowery.

În aceste clipe Arden se gândi că dramaturgii fac abuz de scene comice de acest fel, inspirându-se chiar din situații reale, dar se întrebă cum puteau fi

considerate aceste momente amuzante. Ironia era prea crudă, ca să fie amuzantă. Criza de isterie care o amenințase toată ziua, era cât pe ce să izbucnească. Nu știa dacă va fi vorba un hohot de râs sau un strigăt nebunesc. Reuși să se controleze la timp.

— Domnule Lowery, zise ea. Pentru nimic în lume nu ar fi întins mâna spre el.

— Doamnă McCasslin, zise el cu amabilitate.

Privirea și surâsul lui lasciv o înfurieră. Nu dorea decât să-l poată da în vileag pentru cât era de mârșav, dar, trădându-l pe el, s-ar fi trădat pe sine.

Cei doi schimbară câteva cuvinte de politețe, Ron spunând că era în vacanță pentru câteva săptămâni, iar Drew îi ură ședere plăcută. Arden reuși să treacă peste momentele grele cu succes. Surâdea atât de artificial, încât se temea că obrajii i-ar putea crăpa în orice moment, dacă nu plecau mai repede.

— Mi-a părut bine că te-am revăzut, spuse Ron, iar Drew o luă pe Arden de mână.

— Și mie, zise Drew din mers. Vacanță plăcută. Odată ajunși în mașină, Drew porni motorul, dar nu acționează schimbătorul de viteze. Privea în gol spre tavanul mașinii.

— E ceva în neregulă? îl întrebă ea.

— Nu, nu chiar. Era doar vorba de... Drew nu mai spuse nimic, iar Arden făcu efortul să-și păstreze calmul. Doctorul Lowery a fost foarte bun cu Ellie și cu mine. Ți-am spus că ea nu putea rămâne însărcinată. El... mă rog, datorită lui îl avem pe Matt. Îi sunt recunoscător pentru fiul meu, dar... la naiba... nu pot să-ți explic, Arden. Dădu din cap ca și când, făcând așa, și-ar aranja gândurile tulburate, ordonându-le logic. Nu e vorba doar de faptul că ne-a mai cerut bani. Felul lui de-a fi mă deranjează și îmi slăbește încrederea în el. Nu știu ce să cred exact, dar, dintr-un

anume motiv, m-a deranjat să-l întâlnesc în această seară. M-a răscolit. Nu l-am mai văzut de când s-a născut Matt și nici nu intenționez să-l mai văd vreodată. Drew surâse ușor dezamăgit și intră în viteza întâi. Poate îți închipui să sunt nebun.

— Nu, zise ea, privind parbrizul. Nu cred că ești nebun. Nici mie nu-mi inspiră încredere.

*

— Acum, că am stins luminile, vrei să-mi spui ce te-a neliniștit toată ziua?

Arden se băgase deja în pat, iar acum Drew stinsese veioza de pe noptieră și venise lângă ea. Amândoi erau dezbrăcați. Arden renunțase să mai poarte ceva noaptea. „Economisești timp”, îi spusese Drew cu un zâmbet lasciv încă din prima săptămână de căsnicie. Acum Arden își dori să-și fi luat cămașa de noapte pe ea. Avea tendința să se ascundă, să se acopere cumva. Se ghemuise pe partea ei, spre marginea patului, cu spatele spre Drew.

— Nu mă neliniștește nimic, răspunse de-abia rostit, cu buzele lipite de pernă.

— Atunci ai suferit o schimbare de personalitate de când am plecat de la restaurant azi după-amiază. Ai fost ca un mănunchi de nervi întinși, nu ai mâncat nimic, ai tăcut tot drumul spre casă și aproape că ai uitat să-l săruți pe Matt la culcare. Spune-mi, ce naiba, s-a întâmplat ceva? Toată neliniștea ei erupse, iar ea își vărsă năduful pe cel mai apropiat om: Drew.

— Doar fiindcă nu vreau să facem dragoste în seara aceasta, crezi că s-a întâmplat ceva. Poate că nu am chef, bine? Dumnezeu, ai impresia că mă aprind și mă sting asemeni unui bec? Nu pot să am o noapte de liniște? spuse îmbufnată, acoperindu-se până sub

bărbie. După câteva minute de tăcere, Drew azvârli cearceaful de pe el și țâșni jos din pat.

— Cred că te înșeală memoria. Nu-mi amintesc să te fi rugat să facem dragoste în această seară. Din trei pași, ajunse în capătul celălalt al camerei, iar Arden îi strigă:

— Drew! Întinse brațele după ce se ridicase în șezut. Iartă-mă, iartă-mă, te rog. Vino în pat. Ține-mă în brațe.

Razele lunii pătrundeau prin ferestre și Drew îi văzu strălucind pe obraji două fire de lacrimi. Imediat veni la ea, cuprinzând-o cu brațele, liniștind-o, mângâind-o pe păr, apăsându-i obrazii pe umărul lui.

— Ce este, Arden? Ce s-a întâmplat? Am făcut eu ceva? Nu am făcut?

— Nu, nu, zise ea printre suspine, legănându-și capul în continuu. Nu ar fi trebuit să mă cert cu tine. Nu trebuia să...

— Ce? Spune-mi.

Căutând în sufletul ei puțin curaj care să o susțină în a-i mărturisi despre Ron, despre Matt, nu găsi nimic. În acest moment era la fel de firavă ca și raza de lună care cădea pe părul lui Drew. Își trase nasul.

— Nu-i nimic. Zău. Doar că... nu m-am simțit „în formă” astăzi. Asta-i tot.

— Întinde-te, zise el calm, făcând același lucru odată cu ea. Era destul de cald în cameră și nu aveau nevoie să se acopere; briza care pătrundea prin glasvand le răcorea pielea. Drew stătea în spatele ei, lipit de ea, înconjurând-o protector cu brațele. Răsuflarea lui pătrundea prin părul ei și-i ajungea la ureche. Te iubesc, Arden.

— Și eu te iubesc, mărturisi, lipindu-se de el, simțindu-l excitat.

Drew începu să o mângâie de sus în jos, insistând pe linia curbă a mijlocului.

— Ești supărată că nu rămâi însărcinată? Arden fusese preocupată și de asta, dar nu spusese nimic până acum. Chiar din ziua când Drew îi citise poezia, sperase să conceapă.

— Se va întâmpla curând, spuse ea șoptit.

— Și eu sper, dar nu contează atât de mult dacă se întâmplă sau nu. Te iubesc. Pe tine. Nu vreau să-ți închipui că, dacă nu avem un copil făcut împreună, te voi iubi mai puțin.

Arden îi luă o mână și i-o sărută.

— Sunt egoistă. Vreau să fiu totul pentru tine.

— Dar ești. Deja te simt ca o mamă pentru Matt. Cine vă vede împreună nici nu crede că nu-i al tău. Arden își înăbuși un suspin și se ghemui mai aproape. Nu merita această încredere oarbă. Dragostea lui. Când fac dragoste cu tine, Arden, să concepem un copil e cel mai îndepărtat gând al meu. Tu îmi umpli mintea. Pe tine te iubesc. În exclusivitate.

Suspinele ei se transformară într-un geamăt surd, când mâna lui îi cuprinse sânul. Cuvintele pe care i le șoptea la ureche erau ca un cântec de iubire.

— Mă gândesc cât îți ador sânii perfecți. Îmi place forma lor generoasă. Îmi place să-i dezmierd, uite așa. Degetele lui îi mângâiau acum sfârcurile, deja atâtea de cuvintele lui acaparatoare. Ești minunată, șopti continuând să o mângâie mai jos. Ai pielea moale și aromată. Acum o mângâia pe abdomen. Cât îmi place să te sărut aici. Atât de bine mă simt când buzele ating locul acesta. Și acesta... Degetele lui ajunseseră între picioarele ei. Așa trebuie să fie o femeie. Explorarea se intensifică. Te iubesc aici. Arden era deja cufundată în extaz și sângele i se înfierbântase, pe măsură ce mângâierile lui își atinseră

scopul, excitând-o. Atât de mult îmi place când mă ții captiv aici, înăuntru.

— Drew, șopti ea și-l sărută cu pasiune. Drew îi răspunse, plonjând adânc cu limba.

— Nimic din ce-ai face nu slăbește iubirea mea pentru tine. Nu poți să-mi câștigi dragostea, Arden. O ai deja. Liberă, necondiționată și eternă.

Arden se răsuci, apoi îi spuse din toată inima:

— M-am răzgândit. Îmi doresc să facem dragoste chiar acum.

Surprins, Drew zâmbi, văzând-o cum îl împinge pe spate. Se așeză cu un picior peste el, iar sânii îi ajunseră exact în dreptul ochilor. Drew gemu extaziat și așteptă să vadă până unde va merge cu aceste mișcări noi, îndrăznețe. Văzându-l că nu ia nicio inițiativă, Arden se arcui deasupra lui și-i spuse, invitându-l:

— Vrei să...?

El se ridică ușor și-i acoperi sânii cu ambele mâini, acceptându-i darul. Îi dezmierdă sfârcurile cu limba, în sens circular, până ce o făcu să simtă vârtejul până în intimitatea ei înfierbântată. Chiar când Arden se aranja într-o poziție care să-i permită să-l cuprindă, el trase adânc aer în piept și se pregăti de dansul iubirii.

Se legăna deasupra lui, încercuindu-l cu totul, absorbindu-l în fântâna ei de lavă, lăsându-l fără aer.

— Ce dulce... gemu el, lăsându-se pe spate.

Arden își mișcă ușor coapsele, ridicându-le și coborându-le, ajutată de el, susținută de talie; voia să-l simtă adânc, până în locul unde nimeni nu se putea îndoi că trupurile lor trebuiau să aparțină unul altuia. Trebuia să-și confirme legitimitatea căsniciei ei; trebuia să alunge orice îndoială.

Drew o mângâie gâfâind, masându-i sânii, apoi

strecurându-și mâna în locul unde cele două corpuri se contopeau; Arden se cutremură de plăcere, intervenția lui fiind culminantă, cunoscătoare și foarte abilă.

— Oh, Drew, așa, te rog. Oare îl ruga să continue sau să se oprească; nimeni nu putea spune. Drew însă știa. Continuă jocul degetelor pe intimitatea ei cotropită de tumultul pe care-l eliberă din trupul său. O cuprinse de coapse și trecură amândoi, în același timp, prin vârtejul senzațiilor senzuale care-i contopi într-un singur trup.

Arden se prăbuși peste el, epuizată, gâfâind, trăgând adânc aer în piept. Amândoi erau transpirați, își simțeau mușchii amorțiți, însă inimile erau pline. Drew se întoarse pe-o parte și-i dădu la o parte câteva suvițe de păr lipite de obraz.

— Dragostea noastră este cea mai pură, mai sinceră și mai bună din lume, Arden.

— Da, răspunse ea. De-abia după ce răsuflarea lui sacadată îi dădu de înțeles că a adormit începu să plângă în taină.

*

— Stăpâna casei la aparat?

Arden strânse receptorul. Recunoscu imediat vocea. De câteva zile aștepta îngrozită să o audă. Știa că Ron va telefona, însă nu bănuia când. Acum, că o contactase în sfârșit, parcă se simțea mai liniștită. Cel puțin suspansul luase sfârșit.

— Da, răspunse scurt.

— *Foaierul orhideelor.* Ora trei.

Legătura muri după acest mesaj. Arden puse receptorul în furcă, mânată de un calm interior care parcă voia să-i confirme că are mintea întreagă. Ron nu-i dăduse prea mult timp. Era trecut de ora două.

Matt dormea, iar Drew era în birou, discutând cu Ham la celălalt telefon. După ce se trezea Matt, intenționau să meargă pe plajă.

— Doamnă Laani, o strigă Arden pe menajeră, intrând în bucătărie. Nu vreau să-l deranjez pe Drew cât vorbește la telefon. Vreți să-i spuneți că am hotărât să plec după cumpărături? Dacă vrea, poate să se ducă la plajă cu Matt, fără mine. Voi veni și eu mai târziu.

— Dar mâine, dacă vreți, pot să cumpăr eu ce aveți nevoie, se oferi menajera.

— Nu, mulțumesc. Am nevoie să cumpăr ceva pentru mine. Nu întârzii mult.

Plecă peste câteva minute, îmbrăcată într-o fustă din poplin și un tricou simplu. În niciun caz nu dorea să se îmbrace frumos pentru Ron.

Știa că *Foaierul orhideelor* era într-un grup de clădiri dărăpănate de la periferia Lahainei. Trecuse pe acolo de multe ori, în drum spre oraș. Localul era mai rău decât bănuise; întunecat, plin de fum și miros de bere trezită.

După câteva minute reuși să vadă mai bine în atmosfera sumbră, obscură și remarcă oripilată că era singura femeie din local. Perechi de ochi hămesiți o studiau din colțurile cele mai întunecate. Își luă inima în dinți, merse către primul separeu din vinilin roșu și se așeză.

— Apă minerală, vă rog, îi spuse barmanului care venise prompt să ia comanda. Avea părul lucios de atâta gel fixativ și purta o cămașă înflorată, șifonată, largă și deloc curată.

— Da, doamnă, zise pe un ton răgușit; Arden simți cum i se ridică părul la ceafă. Se uită spre peretele opus, unde era un ceas și rămase cu ochii pironiți acolo, chiar și când se aduse paharul; nici

măcar bufnitura sticlei direct pe masă, fără șervețel sau suport pentru pahare nu îi distrase atenția. Oricum nu avea de gând să-l bea, nici pentru tot aurul din lume. Ignoră privirile fugitive aruncate în direcția ei și nu se lăsă intimidată de râsetele sinistre și comentariile slinoase.

Ron întârziase peste cincisprezece minute. Să-l ia naiba. Făcea asta intenționat, ca să o terorizeze, să o umilească măcar. Era exact genul de hărțuire psihologică de care îl știa capabil. Ei bine avea de gând să plece imediat din taverna îngălătă. Tocmai când își luase poșeta și se ridica, Ron se așeză în fața ei.

— Unde te grăbești? o întrebă arțăgos.

— Nu sunt de acord cu preferințele tale în materie de baruri, îi spuse Arden înțepat. Ceilalți clienți se uitau la ei și rânjeau cu subînțelese. Se întâlnea cu iubitul ei, sau cu un client? Arden se cutremură la gândul acesta.

— Nici nu trebuia să fii, zise Ron, chemându-l pe barman. Scotch, dublu. Sec. O fixă cu privirea lui de șarpe, dărâmându-i parcă zidul de apărare construit de câțiva ani. Am nevoie de douăzeci de mii de dolari.

Barmanul o întrebă dacă mai dorea ceva de băut, deși întrebarea era nelalocul ei, de vreme ce se vedea că nu atinsese nici primul pahar. Dădu din cap, fără măcar să-l privească. Îi amintea de un gândac care se furișează prin întuneric. Ron dădu pe gât jumătate de conținut, înghiți, închise ochii, apoi mai luă o sorbitură.

— Tu îmi vei face rost de ei.

— Du-te naibii. Nu vreau să fac așa ceva.

Ron își coborî privirea spre pieptul ei și schiță un zâmbet.

— Ba da, ai să vrei. Mai bău o înghițitură. Sunt urmărit, Arden. De oameni răi, măcelari. Le sunt dator

până peste cap. Își vor banii înapoi.

— Asta este problema ta, nu a mea.

— Oh, ba este și a ta. Fiindcă eu vreau să fie așa. Acum ești măritată cu un sportiv bogat; un VIP. Tip mare. A-ntâia. Dacă nu eram eu, nici măcar nu-l cunoșteai. Îmi ești datoare.

Arden făcu un gest de care nu se credea în stare de față cu Ron. Râse.

— Nebunie, îi spuse disprețuitoare. După tot ce ai făcut ca să mă vezi suferind, cerându-mi chiar să nasc un copil al altui bărbat, ai tupeul să-mi spui că eu îți sunt datoare?

Ron ridică nepăsător din umeri.

— Nu are importanță. Vei face exact ce-ți spun, ca și altădată. Asta fiindcă ești o lașă lipsită de caracter, Arden.

— Nu-i adevărat! șuieră ea printre dinți.

— Nu? întrebă el rânjind. Se uită peste umăr la bărbații care-i urmăreau cu interes. Nu ți-a fost puțințel cam frică înainte să vin eu? Nu ți-a plăcut aici, nu-i așa? Cu atâția tipi care se uită la tine și le curg balele, întrebându-se ce-o fi sub fusta ta. Nu-i așa că asta te-a cam speriat? Ai? Nu erai deloc neliniștită? Pun pariu că între sâni îți șiroiește un fir de transpirație. Așa-i? Nu-i așa că țâțele tale mari și frumoase au transpirat pe dedesubt?

— Termină.

— Și, presupun că ai transpirat nițel și între picioare. Hmmm? O vorbă să scot și pun pariu că oricare din tipii de aici ar sări să te controleze.

— Ron, te rog.

— Poftim? zise el surprins. Mi s-a părut mie sau ești puțin emoționată? Tonul tău a fost cumva rugător? Își încrucișă mâinile peste masă și se aplecă spre înainte. Așa te vreau, Arden. Supusă. Se rezemă la loc,

bău tot conținutul paharului și mai comandă unul. Acum, să trecem la afaceri. După ce i se aduse încă un scotch, zise: Am nevoie de cinci mii imediat. Restul de cincisprezece mi-i poți da peste vreo două săptămâni.

— Ron, exclamă ea. Dar nu am atâtia bani.

— În schimb ai un cont la bancă, știu foarte bine! strigă el, lovind cu pumnul în masă.

Arden tresări, deși era decisă să nu-și arate teama.

— Da, am un cont la bancă, spuse cât putu de calmă. Dar ce crezi că-i pot spune lui Drew, ca să mă creadă că am nevoie de atâtia bani?

— Te privește. Dacă ai fost atât de vicleană cât să-l prostești pe tip să te ia de nevastă, îți va fi ușor să inventezi ceva ca să faci rost de bani.

— Nu l-am prostit, protestă ea.

— Bine, dar el asta și-ar închipui, nu-i așa, dacă eu m-aș duce la el și i-aș spune pe cine am însămânțat cu sperma lui? o întrebă dând din cap și privind-o compătimator. Nu. Și nici nu ar mai fi același mire îndrăgostit, dacă ar afla asta.

— Aș putea să neg totul. Aș spune că tu ai fost soțul meu, dar asta nu dovedește că Matt este copilul meu. Aș susține că ai mințit pentru a ne putea șantaja.

Ron făcu niște zgomote stranii cu limba între dinți.

— Arden, Arden, tot așa de naivă ai rămas? Îl mai ții minte pe avocatul de demult, iubito? E cu mine. Are dosarul închis în sertarul lui. Nu trebuie decât să i-l arăt lui McCasslin. Mai ales că știi cât de mult mă apreciază fiindcă l-am ajutat să aibă copilul.

Acum era rândul ei să pară sceptică:

— Să nu contezi pe asta, Ron. Mi-a spus cum ai încercat să storci bani de la el, din cauza unor complicații pe care le-ai avut după aceea. Nu are o

părere mai bună despre tine decât am eu.

Ron râse cu jumătate de gură.

— Fie cum spui tu, dar nu cred că ar dori să spun presei că știu cum s-a născut copilul acela. Ar arăta ca un prost în ochii tuturor, ca să nu mai vorbim de întinarea memoriei dragei lui soții decedate. Ia spune-mi, nu e cam mare înghesuială în patul vostru? Tu, tenismanul tău și fantoma soției lui?

Ron intenționase să o jignească și reușise. Fără să-și dea seama, poate, atinsese un punct vulnerabil al lui Arden.

— Nu e adevărat ce spui, îl contrazise ea.

— Nu? Era teribil de îndrăgostit de femeia aceea. Până și unul scârbit de probleme de dragoste, așa cum sunt eu, putea să-și dea seama de asta. Doar nu vrei să cred că tu i-ai luat locul? Ții minte că am fost căsătorit cu tine, Arden? Poate că ești o gospodină desăvârșită, mamă și bucătăreasă perfectă, dar ca amantă, ești de compătimit.

Arden se simți fulgerată de ură, dispreț și scârbă într-un amestec exploziv. Ar fi dorit să-i dea câteva detalii din viața ei sexuală cu Drew, să-i spună acestui măscărici cum făcea dragoste cu ea acest bărbat. Strânse pumnii și zise:

— El mă iubește. Eu îl iubesc. Vrem să avem un copil și...

Râsul lui mitocănesc o întrerupse chiar în mijlocul frazei.

— Copil? râse el cu poftă. Tu să mai faci un copil? De unde ți-a venit ideea greșită că mai poți da naștere unui copil?

Capitolul 12

— Ce... ce vrei să spui? întrebă ea cu glas sugrumat.

Simțea că nu mai poate răsufla. Se temea că va muri în Foaierul Orhideelor.

— Vreau să spun, doamnă McCasslin, că, atunci când ai născut copilul, te-am aranjat. Ai fost sterilizată.

— E imposibil, șopti ea. E imposibil.

— Ai fost anesteziată, mai ții minte?

— Dar... dar nu mi-ai făcut nicio incizie. Ca să faci o ligatură de trompe...

Ron făcu un semn evaziv, alungând toate argumentele:

— Există metode moderne, care pot fi încercate. Cine poate fi un cobai mai bun pentru un ginecolog decât însăși soția lui? Mă temeam că mai târziu ai putea să regreti că ai renunțat la copil, mai ales după câte i s-au întâmplat lui Joey. Dacă instinctele materne ar fi dat pe dinafară, nu voiam să mai faci un copil. Eu nu-mi doream unul, oricum. Joey m-a costat o avere cu tratamentele lui.

Arden scoase un țipăt înfundat, ca și cum ar fi fost lovită mortal. Cum putea să vorbească astfel despre Joey, propriul lui fiu? Acum, toate speranțele ei de a avea un copil fuseseră năruite de acest om crud și josnic.

Se simți cu adevărat înfrântă; își luă poșeta de pe masă.

— De cât ai nevoie? De cinci mii? îl întrebă.

Voia să-l scoată definitiv din viața ei. Dacă pentru a reuși trebuia să-l cumpere, îi va da orice sumă.

— Da, pentru început. Am nevoie de ei mâine.

— Mâine? Cum putea să-i procure o astfel de sumă într-un interval atât de scurt? Nu cred că pot face rost de atât, dar voi încerca, zise, apoi se ridică.

O cuprinse amețea și își pierdu echilibrul pentru câteva secunde. Ron o prinse de braț.

— Să-i aduci mâine, sau îi voi face o vizită draguțului tău soț. Noi doi am avea multe de discutat.

Arden își smuci brațul, deși se simțea tot amețită. Când ieși afară, soarele o orbi. Sau nu mai vedea bine din cauza lacrimilor?

*

— Mâine? repetă Arden. Drew lansase bomba tocmai când ducea furculița spre gură, dar tacâmul rămase în aer. Puse furculița pe marginea farfuriei. Mâine plecăm spre California?

Mâine, mâine, mâine. Cuvântul i se rostogolea în cap ca o bilă de ruletă. Ecoul lui o înnebuni toată ziua.

— Știi că e neplăcut, dar și eu am aflat vestea de-abia acum câteva minute. Drew venise în sufragerie. Vorbise din nou cu Ham la telefon. Matt, ca de obicei, era neastâmpărat și flămând; Arden începu să-l hrănească. Doamna Laani poate să-i facă bagajul lui Matt chiar în seara asta. Mâine la ora unu prindem avionul de Honolulu, iar noaptea îl luăm pe cel de Los Angeles.

— Dar de ce atâta grabă? întrebă Arden dezarmată.

Cum avea să-i dea banii lui Ron? De când se

despărțise de el tot încercase să vină cu un motiv pentru clipa când trebuia să-i ceară lui Drew cinci mii de dolari.

— Folosește șervetul ca tăticul, Matt, îi zise Drew | fiului său arătându-i cum să se șteargă la gură. Avem mai multe motive. Primul ar fi competițiile la care Ham spune că trebuie să particip. Vor juca puțini tenismeni buni, așa că am șanse să ocup un loc înalt. Un meci este la San Francisco, altul la San Diego și ultimul la Las Vegas. Vezi, nici nu vom călători prea departe. Între ele sunt doar câteva zile. Ham și cu mine mai avem de aranjat și alte treburi.

Arden se uită în farfurie. Îi venise foarte greu să-l privească pe Drew în ochi de când se întorsese de la întrevvedere cu Ron. Acum avea două secrete de ascuns - că era mama lui Matt și că nu putea avea copii. Dacă Drew ar afla unul din ele, atunci ar avea motive s-o disprețuiască. Deocamdată era preocupată să găsească o cale de a obține bani pentru a-l liniști pe șantajist. Dumnezeule, în ce se amestecase?

Contrar părerii lui Ron, ea nu avea cont în bancă. Drew deschisese unul pe numele ei, unde păstra o rezervă considerabilă. În acest cont se duceau și banii pe care ea îi obținuse pe articolele și povestirile publicate.

— Este al tău și îl administrezi cum dorești, îi spusese Drew când făcuse depunerea inițială de capital. Doar să nu-i cheltuiești pe treburi gospodărești. Pentru asta avem alt cont. Ai contul acesta să te joci cu el.

Chiar în ziua aceea verificase extrasul de cont de la bancă și nicidecum nu număra douăzeci de mii. De fapt, îi mai trebuiau puțini bani chiar și până la cinci mii.

Arden știa că Ron nu ar ezita să-i spună lui

Drew despre ea dacă nu ar face rost de bani. Până mâine. Mâine ei plecau pe continent.

Dădu din cap absentă când doamna Laani îl duse pe Matt sus, ca ea și Drew să poată cina în liniște, singuri. Îl sărută pe micuț pe obraz, dar mai târziu nici nu-și mai aminti. Se simțea adânc cufundată în problemele ei, detașată și imobilă, departe de viață.

— Vezi, continuă Drew după ce rămaseră singuri, Ham și cu mine avem șansa să cumpărăm o parte dintr-un lanț de magazine care vând deja articole sportive. Este o afacere pe plan național. Ne gândim că peste câțiva ani vom putea cumpăra și părțile celorlalți parteneri și să facem ce vrem cu magazinele.

— E minunat, Drew.

— Am cerut un credit la o bancă din Honolulu. S-ar putea să avem probleme cu banii lichizi încă vreo câteva luni, până ce încasez banii pe meciurile, câștigate și obțin banii pe contractele înnoite. Crezi că vei rezista cu un buget restrâns? Arden dori să zâmbească, dar cu greu schiță un surâs slab. Chiar și dacă ar veni cu o minciună plauzibilă, Drew nu-i putea da deocamdată nici un ban. Voia să folosească toate lichiditățile pentru a cumpăra partea de afacere cu articole sportive pentru a-și asigura viitorul. Arden simțea că se sufocă; își vedea visurile topindu-se precum lumânările de ceară, se vedea înghițită de deznădejde.

Drew părea șocat de neliniștea ei pentru plecarea precipitată; oricum fusese îngrijorat de câteva zile din pricina ei. Nici nu mai știa ce să creadă despre schimbările ei bruște de dispoziție. Nu mai fusese atât de refractară și încăpățânată până acum. Iar de la o vreme până și cea mai mică provocare îi cauza fie crize de plâns, fie accese de furie.

Când nu vorbea uitându-se la ea, Arden privea

în gol, total absentă la ce se petrecea în jurul ei. Chiar și când erau angrenați într-o conversație, ochii ei parcă nu puteau întâlni privirea lui, parcă nu-l asculta. Până și Matt, cu care avea mereu o răbdare fără margini, simțise starea ei.

La început, Drew crezuse că era din cauza ciclului lunar; bănuia că perioada anterioară o influențează negativ, dar constată că se înșală. Apoi sperase că starea ei era cauzată de o sarcină, însă, când sugeră varianta aceasta, ea izbucnise în lacrimi și-l acuzase că persoana ei îl interesează doar în măsura în care poate să facă un copil. Atunci Drew făcuse eforturi de a se stăpâni să nu înjure și să nu iasă brusc din cameră. Se dusesse lângă ea, o luase în brațe și o liniștise cu cuvinte prin care-și exprima dragostea nemărginită. Ea plânsese atunci și mai tare.

Nu mai știa ce să creadă; bănuia că e ceva în neregulă cu ea, dar nu știa ce. De ce nu îi mărturisea totul, de ce nu avea încredere în el? Poate că știa cum să o ajute. Știa că o poate ajuta, doar să-i spună ce are pe suflet. Își dorea înapoi soția, aceea cu care râdea, cu care făcea dragoste și care era întotdeauna spontană și veselă ca o adolescentă.

Să fie neliniștea ei cauzată de vestea plecării? De ce? O îngrozeau călătoriile? I se păruse că făcea față splendid. Nimic nu păruse să o deranjeze. La naiba, ce era necurat la mijloc? El era de vină? Era ea nefericită în căsnicie? Gândul îi sfâșia pieptul.

— Nu... nu trebuie să vin și eu neapărat, nu? Întrebă ea umezindu-și buzele involuntar. Adică, mi se pare că te descurci mai bine fără mine, fără noi toți pe capul tău. Vei avea întâlniri multe și...

Drew o privea și nu-i venea să creadă ce aude.

— Niciodată nu te-am considerat pe tine și pe Matt că „îmi stați pe cap”. Vreau să fiți alături de mine.

Cât despre cealaltă problemă, speram să iei și tu parte la întâlnirile de afaceri. Vreau să fii partener egal și vizibil în întreprinderea vieții mele. Fiindcă afacerea este foarte importantă pentru viitorul nostru, mă gândeam că vrei să te implici în vreun fel. Drew o privi insistent. Mai am un motiv pentru care doresc foarte mult să vii. Mult mai important decât celelalte. Vreau să te vadă un doctor.

Ca să nu observe cum îi tremurau mâinile, Arden strânse tăblia scaunului până ce i se albiră încheieturile degetelor.

— D-dar e caraghios. Un doctor? De ce?

— Fiindcă am impresia că trebuie să fii consultată de un specialist. Insiști că nu s-a întâmplat nimic, dar eu vreau să aud părerea unui specialist.

— Ce fel de specialist? Întrebă ea cu sfială. Un psihiatru?

— Cred că putem merge la un generalist. O privi mai blând. Arden, nu ești Femeia Minune. Ai un alt soț, un copil și trăiești în altă climă. Este normal ca trupul și psihicul tău să treacă printr-o perioadă de adaptare. Cred că ne vom liniști amândoi după ce vei merge la un doctor.

Fără îndoială nu se va simți excelent când doctorul îi va spune soțului ei: „Soția dumneavoastră este perfect sănătoasă, dar e stearpă. Îmi pare rău, domnule McCasslin. Auzisem că vă mai doreați un copil.”

Ea ce putea face? Ce? Nu trebuia să facă nimic, pentru că a doua zi, după ce-i va da banii lui Ron, îi va spune lui Drew tot adevărul despre ea, apoi oricum totul va fi sfârșit.

Nu va trebui să-și facă griji pentru consultația la doctor. Deocamdată nu trebuia să se opună. Ar consuma prea multă energie. Durerea din inimă și

vinovăția care îi bântuia spiritul o vlăguiseră.

— Bine, voi merge la doctor.

— Perfect. Ham îți va face o programare.

Drew nu făcu dragoste cu ea în acea noapte, ci își exprimă iubirea sărutând-o întruna, îmbrățișând-o și lipind-o strâns de căldura trupului său.

Chiar și așa, apărută, Arden tremură mai toată noaptea.

*

— Cum nu poți să-i aduci? tună vocea lui Ron. J
Era disperat și amenințător în același timp.

— Exact cum ai auzit, șopti ea, de teamă să nu-i trezească pe cei din casă. Era devreme în zori. Se strecurase din brațele lui Drew, luase în fugă capotul pe umeri și fugise jos. Sunase la numărul pe care i-l dăduse Ron! Nu știa unde se află telefonul și nici nu o interesa. El răspunsese la al doilea apel.

— Astăzi pot să-ți dau puțin peste trei mii. Atât am și mai mult nu pot să procur.

— Dar nu-mi ajunge! strigă el. Am nevoie de cinci.

— Nu am atât, răspunse ea enervată.

— Fă rost.

— Nu pot. Ron, mi-ai lăsat mai puțin de douăzeci și patru de ore. Fii rezonabil.

— Tipii care sunt pe urmele mele nu sunt rezonabili.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a te fi înhăitat cu ei. Arden încercă să-și ascundă teama din glas. Plecăm pe continent. Poate că după ce ne întoarcem...

— Și când va fi asta?

— Peste trei săptămâni.

— Las-o baltă. Până atunci voi fi mort.

Arden nu-i putea mărturisi că pentru ea ar fi fost o ușurare, dar la asta se gândea. Ron simți.

— Să nu crezi că moartea mea te-ar scăpa, înainte de a-i lăsa să-mi zboare creierii, le-aș spune de unde să-și ia restul de bani și i-aș informa despre tine și proaspătul tău soț. Iubito, dacă mă crezi plictisitor, înseamnă că nu-ți dai seama cum sunt tipii aceștia. Îți este mult mai bine să tratezi afaceri cu mine, crede-mă.

— O să-ți fac rost de bani, zise ea plictisită. Va trebui să-ți mai amâni creditorii o vreme.

— Nu te târgui cu mine, Arden. Să fii la barul acela astăzi la prânz cu cinci mii în mână sau, dacă nu, îți voi face o scenă de vis la aeroport.

Zise acestea, apoi închise.

Arden rămase privind spre ocean; după câteva minute urcă. Parcă avea un lanț care-i lega mâinile de picioare, făcându-i fiecare pas un chin. Drew avea dreptate. Angoasa ei era ca o tortură fizică.

Auzi râsete și chicoteli din dormitorul lor. Deschise ușa și-l văzu pe Matt în pat cu tatăl său. Se luptau, amândoi goi-puşcă. Matt striga și râdea cu poftă, iar Drew îl gâdila. Scoțând sunete stridente, ciudate. Arden merse și se așeză pe marginea patului. Își simțea inima atât de plină de dragoste, încât îi dădură lacrimile. Cei doi erau tot ce avea ea pe lume. Ei o iubeau. Până în acea după-amiază. Când se va înfățișa în fața lor ca o impotoare. Totuși, iubirea ei nu era falsă. Îi va spune lui Drew acum, dar se temea de mânia și de neînțelegerea care puteau urma. Așteptase prea mult. Exista o șansă cât de mică să-l poată reduce la tăcere pe Ron. Poate că, dacă va merge la bar cu banii pe care-i avea în mână, putea să mai cumpere timp. Fiecare zi alături de Drew și de fiul

ei era prețioasă.

Drew fi făcu cu ochiul și-l așeză pe Matt cu burta în jos, pe pântecul său musculos.

— E un puști pe cinste, nu-i așa?

— Da, zise ea cu glas stins.

Matt era bronzat frumos dar, față de pielea rumenă a tatălui său, avea o nuanță mult mai deschisă. Fundulețul lui era durduliu și avea gropite. Pielea îi era curată la pulpe și la genunchi. Degețelele rotunde, scurte apăsau în pielea tatălui său. Stătea cu nerușinare și se lăsa admirat. La un moment dat se ridică pe fund, declară:

— Pi-pi.

Drew izbucni în hohote de râs.

— Da, se vede că știi terminologia, dar nu ai învățat partea practică. Se întoarse spre Arden, surâzând cu mândrie paternă. Când îi văzu obraji scăldați în lacrimi, zâmbetul i se stinse. Arden?

Ea încercă să pareze.

— Vă iubesc atât de mult pe amândoi. Atât de mult. Voi sunteți lumea mea, viața mea, totul.

Drew însuși avea ochii împăienjeniți.

— Doamne, am așteptat zile la rând ca să-mi spui asta. Începusem să mă întreb dacă nu cumva crezi că ai făcut o alegere proastă. Arden îl mângâie pe piept, trecându-și degetele deasupra perilor ondulați.

— Ba nu. Am primit mai mult decât speram.

— Să știi că pot lua parte la această orgie a cărnii mai mult de doi, îi sugeră el cu glas răgușit

Poate că era nedrept față de el să facă dragoste chiar acum, când minciunile se adunaseră ca un șirag în jurul gâtului ei, dar se gândi că putea fi ultima dată când îi va simți mâinile, atingerea și buzele pe piele. Poate că era ultima dată când mai făceau dragoste cu pasiune. Închise ușor ochi și-l dezmiardă cu vârfurile

degetelor de jur împrejurul sfârcurilor.

— Întotdeauna am fost de părere că mai mult de doi sunt prea mulți pentru o orgie.

— Ai perfectă dreptate, zise Drew și se ridică, dând nas în nas cu Matt. Știi ce, amice? Îl întrebă luându-l de mână, apoi îl conduse spre ușă, îi dădu o palmă ușor peste fund și-i zise: Du-te și caut-o pe doamna Laani. Cred că ai fugit oricum de la baie.

Matt o luă la fugă pe hol, strigând:

— Auni, Auni.

Drew încuie ușa pe dinăuntru, apoi veni repede în pat, cuibărindu-se lângă Arden. O sărută cu patimă, fără să mai piardă vreo secundă, devastându-i buzele cu o foame teribilă. Imediat se descurcă cu halatul lui Arden, dându-i-l jos cu dibăcie și începu să-i exploreze contururile.

Arden își încurcă degetele prin părul lui, ținându-i capul pentru a-și modifica poziția față de buzele lui. Se arcui sub greutatea lui, mângâindu-l în locurile care știa că-i plăcea cel mai mult să fie dezmierdate. Sfârcurile îi produceau la rândul lor senzațiile mult dorite. Desfăcu ușor picioarele pentru a-i face loc și își mai arcui o dată soldurile în sus. Drew aștepta să fie primit; era dur, nemilos, nerăbdător.

— Doamne, cât de dor mi-a fost de tine, îi spuse disperat, de parcă ar fi fost plecat departe și abia acum s-ar fi întors acasă. Așa te-am dorit, nestăvilită, eliberată de orice te ținea încordată, Arden. Să nu te mai izolezi de mine, iubita mea. Mă sperii teribil. Nu pot să te pierd. Nu pot.

O mângâie tandru pe gât și mușcă pielea fină cu buzele. Ea gemu la acest abuz și, când buzele lui se opriră asupra sfârcului tare, începu să-i șoptească vorbe de neînțeles.

Mâinile îi alunecară pe mijlocul încordat,

apăsând ușor zona pubiană, până ce ajunse să-i pieptene cu degetele părul aspru. La început căută timid, apoi prinse curaj și-l încercui în toată virilitatea lui debordantă, masându-l ușor. Îl anunță că era pregătită, frecându-l de coapsa ei, excitându-l la maximum.

— Dulce Arden, șopti el ca o melodie destinată numai urechilor ei.

Arden făcu o mișcare doar și îl primi acasă. Inimile și trupurile vibrau în același ritm. Drew se mișca lent, dar apăsător, apoi îndesi ritmul, îmboldit și de mișcărilor ei nerăbdătoare.

Disperarea ei se evaporase. Drew exorcizase toți demonii ei și îi dăduse dragostea sa binecuvântată. Aceasta era o sărbătoare a vieții dinaintea morții; era cântecul ei de lebadă, ultima dorință dinaintea execuției. Îi strigă numele cu un geamăt prelung când esența lui îi scaldă pântecul, adânc.

După ce terminară amândoi, Arden își încolăci picioarele pe spatele lui, memorând toate senzațiile pulsatorii pentru vremea când va fi fără el.

Flămândă după mângâierile lui, flămândă după aroma pielii lui după ce făceau dragoste și nesățulă de tăria lui îngropată adânc în căușul catifelat, îl ținu încătușat încă multe minute.

Geamătul lui Drew era exact acela al plăcerii pur animalice.

— Ghici ce?

— Ce?

Drew își relua mișcărilor lent, sacadat, profund.

— Să știi că nu am terminat cu tine.

— Dar... Drew... ahh... ceasul...?

— Avem destul... Oh, da, dragostea mea...
avem timp.

*

— Am de alergat puțin, spuse Arden după ce își făcu dușul, se îmbracă și coborî.

Drew și Matt luau micul dejun pregătit de doamna Laani: brioșe cu nuci.

— Acum? o întrebă Drew, ștergându-l pe Matt de firimituri la gură. Nu vrei să mănânci ceva?

— Nu, nu, zise ea grăbită. Trebuie să cumpăr ceva pentru drum.

— Bine, dar să nu te uitate Dumnezeu prin magazine. Ții mine ora la care decolează avionul? Ți-ai făcut deja bagajele?

— Da, mai am doar câteva detalii de pus la punct înainte de plecare.

Arden tocmai ieșea din cameră, când Drew o opri:

— Era să uit. Ai primit niște scrisori.

Drew se ridică și ieși din camera de zi. Arden se așeză lângă Matt și ciuguli puțin din brioșa pe care i-o oferise Drew, cu toate că nu putea înghiți mai nimic. Faptul că făcuseră dragoste o satisfăcuse pe deplin, fiind cel mai memorabil eveniment din ultima vreme. În felul ei, Arden își luase rămas-bun de la el. Acum îl privi pe Matt cu tandrețe în ochi. Îl mângâie pe păr, întrebându-se cum va putea supraviețui fără el.

— Poftim, zise Drew așezându-se pe scaun.

Îi dădu un plic. Era o scrisoare de la revista care îi publicase prima povestire. Alăturat scrisorii era un cec de două mii de dolari.

— Oh! exclamă ea cu lacrimi în ochi. Uitasem de asta.

Fără să-și dea seama, strânse cecul la piept. Drew începu să râdă.

— Dar să știi că pari mai liniștită acum că l-ai

primit. Credeai că eu nu pot să te întrețin?

— Nu, nu, se bâlbâi ea. Inima îi bătea cu putere. Sigur că poți să mă întreții, dar aseară spuneai că... afacerea ta...

Drew surâse din nou și o privi cu tandrețe;

— Iubito, doar pentru că am spus că vom face puțin economie, asta nu înseamnă că vom trăi ca niște amărâți. Ți-am dat eu de înțeles asta? Întrebă el mângâind-o pe mână. Poți să cheltuiești banii pe ce vrei. Sunt ai tăi. Eu mă ocup de bugetul familiei.

Inspirată, Arden se așeză și o rugă pe doamna Laani să-i aducă o cană cu cafea.

— Cred că pot să mai aștept și voi merge la cumpărături la Los Angeles, sau chiar la San Francisco. Vreau să iau micul dejun cu soțul și fiul meu.

*

Arden plecă de acasă la timp ca să poată încasa cecul și să retragă niște bani din contul ei. Puse cei cinci mii de dolari într-un plic și se opri ca să sune la *Foaierul orhideelor*. Ceru să vorbească unui anumit Ron Lowery fără să adauge nicio altă formulă de adresare înaintea numelui acestuia.

— Unde naiba ești? Ai întârziat o jumătate de oră.

— Nu vin. Îl lăasă să clocotească vreo câteva secunde, apoi continuă: Las banii în cutia noastră poștală când plecăm. O găsești pe drumul dinspre șosea și scrie numele tău pe ea.

— Ce încerci să faci? Am spus...

— Dacă vrei banii, acolo îi vei găsi. Plecăm la aeroport pe la două și jumătate. La revedere, Ron.

— Stai puțin! strigă el. Când primesc rata următoare?

— Când ne vom întoarce din turneu.

Arden închise înaintea sa ca el să mai poată spune ceva. Nu se îndoia nicio clipă că va veni să-și ia banii din cutia poștală. Era îngrozit de rechinii cărora le datora bani; mai îngrozit decât era ea speriată de el.

În drum spre casă Arden se gândi bucuroasă că-i dăduse o parte din bani pe cont propriu, fără să fie nevoită să-i ceară lui Drew mințindu-l. Asta însemna o minciună mai puțin. Cum va face rost de următoarele cinci mii, încă nu știa, dar își mai cumpăraseră încă o lună de fericire.

*

Drew privea de pe pat cum soția lui își încheia la spate șiragul de perle. Degetele delicate, cu unghii perfect manichiurate, îi tremurau. Trupul pe care-l adora, formele sinuoase care deveneau atât de maleabile sub mâinile lui, în pat, erau acum încordate precum coardele unui pian. Părea că, dacă o va atinge cineva, se va frânge în două.

Doamna Laani plecase mai devreme cu Matt. Drew îi spusese să-l distreze undeva, câteva ore. Acum se ridică de pe pat, unde citise ziarul de dimineață, și veni spre Arden. Îi luă dintre degete încuietoarea delicată a șiragului și o închise ușor. O privi prin oglindă. Văzu aceeași teamă și slăbiciune ascunsă în ochii ei, exact cum se așteptase. De mai multe săptămâni îl chinuia. Acum se simțea și mai chinuit. De vreo câteva zile fuseseră mai fericiți ca niciodată.

Drew câștigase trei întreceri. Devenise al treilea în ierarhia mondială a tenisului. Puțini erau cei care știuseră că se retrăsese din circuit timp de câteva luni. Redevenise campion, iar Arden era alături de el, ca să sărbătorească împreună fiecare victorie. Dovedise

tuturor că se poate întoarce în vârful piramidei.

Din păcate, acum o simțea retrăgându-se în cochilia ei de nefericire, unde el nu putea pătrunde. La naiba, nu avea de gând să o lase să alunece din nou în ea fără să lupte! O apucă de umeri și o strânse.

— Faci prea mult caz pentru o simplă consultație, Arden.

— Tu faci, nu eu, răspunse ea.

— Acestea sunt prerogativele unui soț îngrijorat. Dacă ai fi fost în locul meu, ai fi simțit la fel.

— Dar nu te-aș fi sâcâit.

— Ba da.

Da, l-ar fi sâcâit, recunoscua ea. Problema era că se simțea bine! Atât și urma ca Drew să afle peste câteva ore că ei doi nu vor avea niciodată copii. Își puse un cercel la ureche.

— Mă simt bine, Drew. Îți par cumva bolnavă?

— Nu, spuse el sincer.

Din ziua când plecaseră din Hawaii, Arden fusese tot ce putea spera un soț de la o femeie: mamă, gospodină și amantă.

Doar că, de câteva zile, de când el insistase să meargă la un doctor - la Los Angeles contramandasera deja două consultații - iar începuse să se poarte ciudat. Când vorbea de întoarcerea acasă parcă devenea nemulțumită. Drew simți un junghi în stomac. Oare bănuia că suferă de ceva incurabil? Dureri? Noduli? Dumnezeu, nu! Oare îi ascunsese ceva?

— Arden? zise el întorcând-o cu fața. Ochii lui albaștri, pătrunzători, căutau semnele suferinței pe chipul ei. Nu ești... adică, nu te doare nimic, nu-i așa? Iubito, dacă ai o îndoială că nu te simți bine, spune, să consultăm un specialist. Exact ceea ce nu...

Arden îi acoperi gura cu două degete.

— Ssst. Surâse, iar inima i-o luă razna

gândindu-se cât îl îngrijorase. Nu, dragul meu. Nu. Sunt perfect sănătoasă.

Drew se liniști vizibil. O luă de talie și o trase spre el. Cu cealaltă mână îi mângâie părul.

— Îți place casa noastră din Maui, Arden?

— Sigur că da, răspunse ea cu sinceritate, văzându-l că o privea nelămurit și curios.

— Fiindcă, de fiecare dată când aduc vorba că mergem acasă, pari supărată. Dacă nu-ți place acolo, putem să ne mutăm. Am cumpărat-o ca pe un refugiu. Nu mai am nevoie de el. Acum nu am nevoie decât de tine. De Matt. Cu voi doi pot locui oriunde. Pentru unii oameni este cam greu să trăiască în locuri izolate...

— Dar eu nu sunt unii oameni. Îmi place casa ta; mi-a plăcut din prima clipă când am pășit în ea, iar acum este casa mea. Aș putea să trăiesc acolo o veșnicie cu tine și cu Matt.

Drew o strânse la piept. Îi cunoștea fiecare parte a trupului, fiecare părticică. De fiecare dată când o atingea, dezbrăcată sau îmbrăcată, se simțea mai puternic. Ea îl făcuse mai fericit decât se știuse vreodată, decât sperase să fie și nu putea suporta gândul că nu era deplin fericită alături de el.

— Te iubesc, Arden. Ți-am spus asta azi?

— Nu-mi amintesc, zise ea cu obrazii lipiți de cămașa lui. „Doamne, s-ar simți atât de trădat dacă ar afla vreodată de Matt. Asta l-ar ucide.” Pentru orice eventualitate, mai spune-mi o dată.

Drew o sărută drept răspuns. Limba se delecta cu buzele ei și cu o mână îi dezmiarda pieptul. La un moment dat o auzi gemând. Își coborî ambele mâini și îi strânse fesele, lipindu-le de pulpele lui, depărtându-se și apropiindu-le încet de trupul său.

Arden se desprinsese din brațele lui alarmată.

— Drew, ai de gând să...

— Mda, zise el rânjind ca un lup flămând, apoi o trase din nou spre el.

— Nu putem. Oricum, nu pot face asta înainte de a merge la doctor.

— Of, la naiba, mormăi el. Uitasem.

Arden avu o idee inspirată. Se mulă pe trupul lui, unduindu-se ca o felină și își coborî mâna pe abdomenul lui, apoi mai jos, până ce ajunse în dreptul șlițului pantalonilor.

— Poate că nu are importanță, zise ea cuprinzând în palmă locul mărit în volum.

— Ba nu. Nu face asta, zise Drew retrăgându-se. Știu la ce te gândești, dar nu ține. Se întoarse cu spatele, împotriva voinței sale, apoi își luă haina. Ia-ți poșeta și hai să mergem până ce nu mă răzgândesc. Sau până ce nu-mi pierd mințile cu totul.

*

— Sunteți sigur? îl întrebă Arden pe doctor nevenindu-i să creadă.

Slavă Domnului că Drew acceptase să consulte un doctor la San Francisco. Acela la care îi stabilise consultația Ham ar fi putut să o recunoască drept fosta doamnă Ron Lowery. Doctorul de aici era complet necunoscut dar, după ce-i dădu rezultatul consultației, Arden îl consideră mai mult ca pe un prieten.

— Sunteți absolut sigur?

Doctorul începu să râdă.

— Sunt absolut sigur că nu există niciun motiv medical sau fizic care v-ar opri să aveți un copil. Dacă-mi cereți o garanție că veți rămâne însărcinată, atunci mă tem că nu vă pot ajuta cu nimic. Doctorul remarcă uimirea lui Arden. De unde v-a venit ideea că ați fost sterilizată?

Arden își umezi buzele, încercând să absoarbă informația că nu era sterilă și, în același timp, să-și înăbușe ura față de Ron Lowery. Aceasta fusese încă una din inegalabilele lui cruzimi de psihopat.

— Păi... păi... am... am avut o infecție și medicul care m-a consultat spunea că nu voi mai avea copii din această cauză.

Doctorul păru mai uimit decât ea.

— Dar nu am remarcat urmările vreunei infecții. Sunteți o femeie perfect sănătoasă, cu niște organe reproductive admirabile. Își strânse palmele pe birou și zise: Sunteți fericită cu soțul dumneavoastră? Îl iubiți?

— Da, răspunse ea imediat. Parcă simțea cum greutatea pe care o purta de câteva săptămâni i se ridica de pe umeri. Da, repetă ea râzând fericită.

— Atunci, haideți să-i spunem și dânsului că sunteți în formă perfectă, îi zise doctorul luând-o de braț. Relaxați-vă, doamnă McCasslin. Veți mai avea un copil.

Arden se simțea ușoară ca un fulg și bucuroasă ca un copil când *Lincoln*-ul închiriat îi aducea înapoi la hotel. Practic ajunsese să stea pe genunchii lui Drew și-l ținea cu mâinile de gât. Cu fiecare ocazie îi fura câte o sărutare, iar pe când el se străduia să găsească drumul pe străzile înclinate din San Francisco, ea îl ciupea de gât cu buzele, îl gâdila cu limba și-l sătura pe ureche.

— Pentru Dumnezeu, Arden, ce ți-a dat doctorul acela? Un tonic sau un afrodisiac? Mă înnebunești.

— Cât? îl întrebă ea strecurându-și degetele între pulpele lui.

Atunci realizează cât de puțin mai avea Drew până la a-și pierde controlul.

— Ce ți-a făcut doctorul că te-a excitat în halul acesta?

— Ești crud. Arden îl pedepsi strângându-l ușor, clipă în care Drew era gata să ajungă pe sensul opus. Sunt excitată fiindcă am lângă mine cel mai chipeș, mai deștept, mai sexy... Se opri și-și lipi buzele în spatele urechii lui. Și cel mai tare bărbat din lume.

După stropii de transpirație de pe fruntea lui, Drew recunoscă cât era de agitat.

— Bine, dacă vrei să jucăm, atunci să jucăm amândoi. Știai că, de fiecare dată când mă uit la sânii tăi, sunt gata să fac dragoste pe loc? Ții minte petrecerea de la San Diego, după meci? Purtai rochia aceea galbenă, pe sub care știam că nu aveai sutien. Tot timpul cât stăteam de vorbă cu o persoană nu mă gândeam decât la plăcerea pe care aș fi avut-o dacă puteam să-mi strecor mâinile prin decolteul rochiei ca să-ți mângâi pieptul.

— Drew, spuse ea pasional.

Se trase mai lângă el și își lipi pieptul de brațul lui. Monologul lui avusese asupra ei efectul dorit.

— Sau în altă zi, când ne-am întâlnit cu Ham la prânz, la Debarcaderul Pescarului și purtai fusta aceea largă, cu sandale și fără ciorapi. Te urmărisem de dimineață, când te-ai îmbrăcat. Nu aveai pe dedesubt decât chilotul acela minuscul, cu o bucățiță de dantelă în față. Nu mă puteam gândi la altceva decât la ultima dată când l-ai purtat, iar eu te sărutam prin petecul de dantelă...

— Taci, zise ea rezemându-și capul de umărul lui. E o nebunie. Nu vom putea trece prin hol.

Era destul de aproape de adevăr. Când ajunseră, de-abia mai puteau să respire de nerăbdare. Drew atârână afară, pe clanță, cartonașul cu „NU DERANJAȚI” și încuie ușa. Se dezbracă de haină, scoase cravata peste cap, înnodată, azvârlî pantofii din picioare, șosetele, dar Arden îl opri:

— Stai, lasă-mă pe mine. Mai întâi se dezbracă de hainele ei, scoțându-le pe rând, cu mișcări sinuoase, lente, ca o curtezană. Bluza avea foarte mulți nasturi, iar Drew privea absorbit cum materialul fin îi dezgolea umerii, brațele. Sâni i se văzură prin sutienul dantelat, care dispăru și el, dar cu o încetineală ațâțătoare. Drew rămase cu privirea ațintită asupra vârfurilor trandafirii, după care se uită la ea cum își scoate chilotul și ciorapii dintr-o singură mișcare, rămânând goală în fața lui.

Drew surâse și dădu să-și deschidă nasturii de la cămașă, dar ea îl opri, împingându-l spre pat. Arden se așeză și-l descheie la cămașă, nasture cu nasture, foarte încet. Îi mângâie pieptul acoperit cu peri aspri, pipăindu-i mușchii, pielea întinsă pe formele puternice, apoi sfârcurile mici, sensibile.

— Arden, te rog, o imploră el cu glas tremurat. Atunci ea îl dezbracă de cămașă, apoi își ridică privirea spre el. Lasă-mă să te iubesc.

— Lasă-mă pe mine să te iubesc.

După ce îi desfăcu centura de la pantaloni, îi coborî fermoarul, își strecură mâna pe sub materialul subțire și îi cuprinse în palme fesele încordate. Îl dezmierdă câteva secunde, după care îi scoase totul deodată, lăsând hainele să se prelingă peste genunchi. Drew făcu un pas, apoi altul, ca să scape din cătușele hainelor, iar Arden își lipi obrazul de pulpa lui, privindu-l în toată măreția lui.

— Te iubesc, șopti ea privind în sus; apoi buzele ei îl purtară pe aripile celei mai plăcute fantezii erotice.

Foaierul orhideelor era la fel de mohorât și de urât mirositor ca și clientela lui. Mai mult de zece bărbați stăteau în grupuri de câte doi sau de trei, Vorbeau încet. Atmosfera era grea de fum de țigară și de miros de bere stătută.

Arden nu fusese niciodată mai liniștită ca acum, Călătoria înapoi de la San Francisco fusese excelentă. Drew era încă fericit după victoriile reputate în turneu, dar mai fericit era pentru că o vedea pe Arden mai bine dispusă. Din momentul întoarcerii de la doctorul pe care-l consultase, Arden devenise o alta, tot ce păruse că o apăsase pe suflet parcă fusese șters. Inima lui Drew era încă sub impresia ultimei nopți când Arden făcuse dragoste cu el absolut fără inhibiții. Ar fi recomandat oricărui cuplu o noapte de sex așa cum făcuseră ei.

De unde până atunci Arden era îngrozită de întoarcerea acasă, acum se bucura. Parcă învăluită de succesul și iubirea lui Drew, pe tot parcursul zborului peste Pacific nu-și putuse ține mâinile departe de el. Prindea orice ocazie pentru a-l mângâia așa cum știa numai ea, primind din partea lui răspunsul cu același gest.

Matt resimți bună-dispoziția părinților săi fiindcă era și el foarte vesel. Le fermecase pe toate stewardesele din avion până ce doamna Laani îl luă pe genunchi, unde Matt adormi cu căpșorul rezemat de pieptul ei moale și confortabil. Arden se adăposti la pieptul lui Drew ca să „tragă un pui de somn”, dar de nenumărate ori fu nevoită să se apere de mâna lui care pătrundea pe teritorii interzise.

A doua zi după întoarcerea lor, telefonă Ron:

— Era și timpul să răspunzi. Am mai sunat de

două ori înainte și mi-a răspuns menajera. A trebuit să închid.

— Îmi pare rău că te-am inoportunat.

— Ce înțepată suntem, nu-i așa? Ron chicoti sinistru. Să nu uiți termenele de plată.

— Unde și când?

— Același loc. Ora două.

Arden închise telefonul fără să mai spună ceva.

Acum stătea în același separeu de la bar, iar el întârzia, ca de obicei. Refuzase invitația barmanului de a-i face cinste cu ceva de băut. Se așezase cu spatele la bar dar, în loc să evite privirile curioșilor, îi privi fix, până ce aceștia renunțară să o mai studieze.

— Te bucuri că ai venit acasă? o întreabă Ron strecurându-se pe bancheta din separeu. A fost frumoasă călătoria?

— Da, din toate punctele de vedere.

— Soțul tău urcă bine. Cred că ești mândră că ai un soțior celebru.

— Aș fi mândră oricum; celebru sau nu.

Ron își duse mâna la inimă.

— Atâta devotament al soției îmi face sete. Comandă ceva barmanului, apoi îi zise lui Arden: Nu te întrebi cât de mândru ar fi dacă ar afla că ți-ai vândut corpul pentru cincizeci de mii de dolari?

— Nu știu, dar vreau să aflu. Îi voi spune totul.

Ochii lui Ron străluciră malefic. Chiar și când i se aduse băutura, nu se mișcă.

— Ticălosule, îi zise Arden calmă. Tonul ei reda disprețul mai mult decât ar fi făcut-o orice altă manieră de a-l jigni. Nu merita să-și consume energia strigându-i cuvinte dure. Nu mi-am închipuit că există un bărbat, fie el la fel de josnic cum ești tu, care să-și bată joc de cineva așa cum ai făcut-o tu cu mine.

Ron rânji cu insolență.

— Ai aflat că te-am mințit cu sterilizarea? Începu să râdă și glasul lui părea venit din iad. Te-am speriat bine, nu-i așa?

— De ce mi-ai spus asta?

— Pentru că erai prea sigură pe tine. Credeai că te poți debarasa de mine ca de un vis urât? Voiam să știi că vorbeam despre afaceri serioase. Ca și acum.

— Bine. Îmi pare foarte rău că te dezamănesc, Ron, dar afacerile noastre se încheie. Amenințările tale nu mă mai interesează. Dacă era ceva serios, nu te ascundeai așa și nu închideai telefonul când nu răspundeam eu. M-ai acuzat de lașitate, dar tu ești lașul. Ca să reușești în viață trebuie să fii bărbat cu adevărat, iar tu nu ai fost niciodată unul. Chiar când ai avut pe tavă toate avantajele, nici atunci nu ai putut fi nici doctor, nici soț, nici tată, nici bărbat. Se ridică în picioare: Nu mă mai sperii. Te-ai folosit de mine pentru ultima dată. Nu mai ai ce face ca să mă rănești. Du-te naibii.

Se întoarse cu spatele și plecă. Îi tremurau genunchii și gura i se uscaseră până ce ajunse la mașină. Reușise! Se eliberase de Ron Lowery pentru totdeauna. În seara aceasta avea de gând să-i spună lui Drew toată povestea. Nu se mai temea că dragostea lor nu va supraviețui adevărului. Existențele lor erau prea dependente una de cealaltă ca să-i mai despartă ceva. Îi va spune totul, ca să desăvârșască atmosfera care domnea între ei. Și, în sfârșit, va fi liberă.

*

Arden era gata să scape din mână sticla de vin când intră în casă.

— Doamnă Laani, strigă ea veselă, într-o mână

avea un buchet de flori pe care se strădui să nu-l strivească de tocul ușii când ridică de jos cutia căzută care conținea neglijé-ul cumpărat mai devreme.

Doamna Laani veni în grabă din spatele casei dar, când o văzu, Arden realizează că nu apelul ei o adusese pe menajeră alergând.

— Doamnă McCasslin, cât mă bucur că ați ajuns.

— S-a întâmplat ceva?

J Menajera privi îngrozită spre biroul lui Drew.

Ușa era închisă.

— Domnul McCasslin dorește să vă vorbească imediat. A spus în momentul când ați intrat pe ușă. Biata femeie, calmă de obicei, acum își frângea mâinile.

— De ce? Ce s-a... Arden o strânse de braț pe doamna Laani. Matt? S-a întâmplat ceva cu Matt?

— Nu. Stă cu mine în bucătărie. Ar fi bine să vă duceți la soțul dumneavoastră. Menajera evita privirea curioasă a lui Arden. Începu să raționeze. Se comportă normal, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, deși avea presentimentul unei tragedii. Doamna Laani nu intra ușor în panică.

— Puneți vinul la rece, vă rog, și aranjați florile în dormitorul nostru. Diseară vom mânca friptură. Vă rog să îi pregătiți cina lui Matt mai devreme. Puneți cutia aceasta în dulapul meu.

— Da, doamnă McCasslin, zise menajera luând totul din mâinile lui Arden, apoi dispăru.

Arden rămase șocată de chipul compătimitor al femeii când se uitase la ea. Își netezi fusta și constată cu uimire că avea palmele umede.

Căută să-și învingă teama și intră în biroul lui Drew.

— Iubitule, voiam...

Primul lucru care îi atrase atenția fu o sticlă de coniac pe biroul lustruit. Se uită la ea câteva clipe, apoi văzu paharul bombat de lângă ea. O mână strângea forma rotundă; era mâna lui Drew.

De-abia atunci o izbi asocierea. Când își ridică ochii și îi întâlnește pe ai lui, ura împrăștiată de ei parcă o făcu să-și piardă echilibrul. Avea părul răvășit, parcă de niște gesturi mecanice, iraționale. Mușchii maxilarelor îi pulsau fiindcă scrâșnea din dinți.

— Intră, doamnă McCasslin, îi spuse cu o voce pe care nu o mai auzise vreodată. Tonul era batjocoritor și sarcastic. Cred că-l cunoști pe oaspetele nostru.

Pentru prima dată Arden observă că pe fotoliul din fața lui Drew stătea un bărbat cufundat adânc în pernele confortabile. Când fotoliul se răsuci pe axul propriu, Arden văzu chipul sfidător al lui Ron Lowery. Genunchii îi cedară și se prăbuși cu spatele de ușă, căutând sprijin.

Drew râse forțat.

— Pari surprinsă să-l vezi pe fostul tău soț când, de fapt, Ron mi-a spus că v-ați văzut de câteva ori în ultima vreme.

Arden simți cum sistemul nervos îi cedează, dar se forță să rămână lucidă. Trebuia să-i explice situația lui Drew.

— Drew, încercă ea să-l abordeze ridicând mâna. Drew, ce ți-a spus?

— O întreagă poveste, răspunse deloc încântat. Eu credeam că sunt regele păcătoșilor. Nu bănuiam să mă mai surprindă vreo formă de trădare omenească, dar te felicit pentru ingeniozitatea ta.

— Drew, te rog, îl imploră Arden avansând spre el. Ascultă-mă. Nu știu ce ți-a spus el, dar...

— L-ai lăsat pe soțul tău să te fecundeze cu

sperma mea și mi-ai purtat copilul nouă luni, ca apoi să-l dai... sau mai bine zis să-l vinzi... pentru jumătate din suta de mii de dolari pe care mi i-a cerut soțul tău? Ai făcut toate astea?

Lacrimile îi invadaseră obrajii când răspunse:

— Da, dar...

— Apoi, te-ai răzgândit și ai venit în Hawaii ca să mi te strecuri în viață, să-mi câștigi încrederea? Ai făcut asta?

— Nu am vrut să...

— Doamne, ce prost am fost!

Scaunul zbură înapoia lui când se ridică brusc. Bău tot paharul de coniac, apoi îl trânti pe birou. Se întoarse cu spatele spre cei doi, ca și când ar fi fost prea dezgustători privirii sale.

— Nu a fost chiar așa, spuse Arden. Nu a fost.

Ignorându-i rugămintea de a o asculta, se întoarse iar spre ea.

— Ce mai voiai să storci de la mine?

Pe ea o întreba, nu pe Ron.

— Nimic.

— Nimic! Nimic? Îmi voiai banii, fiul? Când ți-ar fi fost de ajuns? Pe soția mea ai terminat-o cu înșelătoria asta.

Arden înghiți cu greu încercând să-și adune gândurile. Nu putea raționa când Drew striga la ea privind-o cu niște ochi reci ca gheața.

— A luat legătura cu mine acum câteva săptămâni. A zis că-ți va spune cine sunt dacă... Se opri când îl văzu cum râde ironic, apoi continuă: Dacă nu-i voi da douăzeci de mii de dolari. A pierdut totul la jocuri de noroc și era înglodat în datorii la rechini. De aceea a vrut bani atunci, când i-ai plătit pentru Matt. Și eu aveam nevoie de bani pentru Joey. Voiam să scap de Ron. Deznădăjduită, se șterse la frunte, iar Drew se

așeză pe scaun. Toată ființa lui reflecta indiferență față de dilema ei. Trebuia să-l facă s-o înțeleagă! I-am plătit cinci mii de dolari înainte ca noi să plecăm pe continent. Erau banii mei, Drew, nu ai tăi. Ai mei, și aș fi dat de două ori pe atât numai ca să te scutesc de scena asta.

— Deci ai fi continuat să-i dai bani acestui gunoi la nesfârșit numai ca să mă împiedici să aflu cu ce femeie ticăloasă m-am însurat. Grija pentru liniștea mea mă copleșește.

Arden plângea cu suspine și dădea întruna din cap.

— Nu, Drew, nu. Voiam să-ți spun eu singură.

— Când? Când, Arden? Asta aș vrea să știu. Când Matt ar fi absolvit liceul? Când ar fi absolvit facultatea? Sau când ar fi urcat la altar, împreună cu mireasa lui? Atunci aveai de gând să mă bați pe umăr și să-mi spui: „Oh, apropo, eu sunt femeia care l-a născut”. Atunci aveai de gând să-mi spui?

Cuvintele lui și tonul disprețuitor îi bubuiau în cap precum niște ciocane uriașe.

— Nu mai puteam trăi cu acest secret. Te iubesc și îl iubesc pe Matt. Voiam să-ți spun... diseară.

Drew izbucni într-un râs nervos, oribil de zgomotos.

— *Diseară!* Nu este emoționant? O privi tăios. Chiar crezi că înghit ce-mi spui acum, când m-ai mințit chiar de la început?

— Nu te-am mințit!

— Toată povestea asta a fost o minciună! urlă el. Se ridică iar de pe scaun. Când stau și mă gândesc cum m-ai fraierit. Dădu din cap disperat, râzând de sine. Atât de frumos, de politicos, de duios, de... făcu cu mâna a lehamite. Gestul voia să spună că ea era o ființă de compătimite.

Atenția îi reveni asupra lui Ron, care ședea ca un vultur anticipând prima picătură de sânge care-l va invita la masă.

— Ieși afară, îl amenință Drew irevocabil.

Zâmbetul de pe chipul lui Ron dispăru.

— Stai puțin. Nu am discutat despre cum vom rezolva povestea asta.

— Ești nebun dacă mai crezi că vei pupa un cent de la mine, criminalule nebun. Dacă nu ieși de aici imediat, te omor în bătaie, apoi te dau pe mâna poliției.

Ron se ridică tremurând de furie.

— O să cânti altfel când voi spune ziarelor povestea ta șocantă; de când ai venit la mine cu soția ta lividă și m-ai rugat să găsesc o mamă pentru copilul tău. Astfel, fiul tău mult iubit ar fi un gen de farsă. Ca să pui capac la toate, acum te-ai însurat cu mama naturală. Poate că nu le voi spune că am fecundat-o artificial pe Arden; aş putea să le dau de înțeles că Matt s-a născut în mod natural. Atunci puștiul ar fi chiar un bastard.

Arden începuse să tremure, iar Drew ridică din umeri cu un gest teatral.

— Cine crezi că-ți va crede povestea trasă de păr? Mai ales când aparține unui doctor care și-a pierdut cabinetul, respectul confrăților, care este îndatorat inclusiv mafioților și care acum trăiește ca o cârpă. Cui crezi tu că i-ar da crezare? Mie sau ție? Celebritățile de talia mea sunt victime permanente ale unor nebuni ca tine, flămânzi după câțiva dolari. Presa știe asta. Toți îți vor râde în nas, Lowery.

Arden vedea cum îl părăsea încrederea pe Ron, pe măsură ce îi transpira fruntea.

— Avocatul acela are actele mele. El mă va susține.

— Crezi? Dacă ai fi în locul lui, tu pe cine ai susține? Pe un tenisman celebru sau pe un nemernic care vrea să se răzbune fiindcă l-a părăsit nevasta? Niciun prieten de teapa ta nu ar fi chiar atât de idiot. Dacă ar fi, să zicem, l-aș plăti mai mult ca să-și țină gura decât l-ai putea plăti tu ca să vorbească. Ron se înroșise la față, iar Drew veni în fața lui și-i zise: Îți mai spun o dată să pleci și dacă-ți mai faci apariția în fața vreunui membru al familiei mele sau a personalului meu, vei sfârși după gratii, acolo unde să te poată vizita amicii tăi mafioți. Și știi ce vor face când vor afla unde te afli.

— Nu vei scăpa chiar așa de ușor de mine, McCasslin.

— Ba da, voi scăpa și o știi prea bine. De aceea puți de teamă.

Ron i se adresa lui Arden, privind-o cu ură:

— Măcar te-am ruinat și pe tine. Te disprețuiește, așa cum te-am disprețuit și eu dintotdeauna.

leși din cameră, iar peste câteva secunde se auzi ușa de la intrare trântindu-se furtunos.

Minutele treceau. Niciunul, nici celălalt nu se mișcau. Vălul tăcerii se așternuse peste amândoi. Drew privea pe fereastră mișcarea unduioasă a valurilor. Arden era atentă la spatele lui, întrebându-se cum ar fi putut să-l facă să înțeleagă îndeajuns cât să o ierte. De ce nu-i spusese până acum? De ce? Dacă ar mai avea zile cu el, i-ar spune totul. Și-l închipuia luând-o în brațe și șoptindu-i că o înțelege. „Ai făcut ce trebuia să faci în acel moment” ar fi spus el. „Nu te pot condamna pentru asta. Știu că te-ai căsătorit cu mine fiindcă mă iubești, nu fiindcă ai vrut să fii cu Matt. Știu. Te înțeleg.”

Dar nu; Drew era orgolios și furios în acele

momente. Nici nu-i recunosc chipul când se întoarse spre ea.

— Mai ești aici? Credeam că vrei să pleci cu primul tău soț, ca să veдеți în ce aventură vă puteți avânta.

Arden își lăsa capul în jos.

— Nu a fost niciodată o aventură. Am făcut-o pentru Joey.

— Deci a existat și un Joey? Începusem să mă îndoiesc.

Arden își ridică privirea și-i replică tăios:

— Am făcut asta ca să-i prelungesc viața. Am făcut-o pentru că era singurul mod de a scăpa de o căsnicie insuportabilă cu un bărbat pe care-l disprețuiam mai mult cu fiecare zi care trecea. Când nu te vei mai compătimi numai pe tine însuși, poate că vei vedea mai clar lucrurile și vei înțelege ce a fost în sufletul meu.

— Mă compățimesc! strigă el mânios. Nu simt decât dispreț pentru prostia mea de neiertat. De fiecare dată când mă gândesc cu câtă teamă te priveam, cât de atent îmi pregăteam avansurile, ca un adolescent care iese la prima întâlnire, cum stăteam de vorbă cu tine ca un fraier, cu pantalonii explodându-mi între picioare, parcă-mi vine să vărs. Cum ai reușit să rămâi serioasă atâta timp? Nu știu cum nu te-ai prăpădit de râs până acum.

— Nu-i adevărat ce spui, Drew, protestă ea. La început, da, am vrut să te cunosc din cauza lui Matt. Voiam să-mi văd fiul! strigă ea disperată. Oare cu ce greșeam? Dar, odată ce te-am cunoscut, te-am dorit la fel de mult și pe tine. Chiar mai mult decât mi-l doream pe Matt.

Această mărturisire o costă scump, dar era adevărată.

— Nu ai vrut decât să mă seduci.

— Să te seduc... repetă ea. Ți-ai pierdut memoria și rațiunea? Dacă la asta m-aș fi gândit, aș fi făcut-o din prima seară.

— Oh, nu, nu tu. Ești o tipă mult prea inteligentă. Dacă te-ai fi culcat cu mine chiar de la început, poate că nu m-aș fi întors la tine. Nu, tu m-ai momit cu rezistența ta calculată. Pentru un bărbat care are mereu în preajmă femeii care-i cad la picioare, aceasta este tentația cea mai mare.

— Da, știu că femeile se ținneau lanț după tine, așa că nu mă considera o vânătoare de bărbați care te-a prins în capcană cu promisiunea unor nopți de sex pe care nu le-ai fi cunoscut cu altcineva. Arden începuse să capete curaj și glasul îi deveni mai puternic. Tu erai premiul pe care nu puteam conta. Obiectivul meu era să-ți devin prietenă sinceră, nu amantă. Apoi m-am îndrăgostit de tine și nu am mai avut curajul să-ți spun cine eram de teamă că vei reacționa exact ca acum. Orgoliul și temperamentul tău vulcanic te fac să nu mai judeci clar, Drew.

Arden își simțea pieptul tresăltându-i de emoție. Drew o privea cu patimă, dar își desprinsese ochii imediat și începu să înjure cu gura spre tavan. Chiar și acum, după câte aflase despre ea, tot îl mai atrăgea cum nu se mai simțise vreodată atras de o altă femeie. Era foarte frumoasă. În memorie îi apărură clipa în care o văzuse prima dată șezând la masă, sub umbrelă, pe terasă. Calmul de pe chipul ei îl atrăsese. Ar fi dorit atunci să se poată apropia de ea, să absoarbă pacea pe care o iradia. Oare cum putuse să-l păcălească? De ce nu fusese în stare să-i citească în ochi calculele meschine? Trebuie să fi fost și așa ceva, oricât de puternic ar nega ea acum. Pusese totul la cale cu mult înainte ca el s-o vadă. Bine, da, parte a

mâniei lui era cauzată de orgoliu. Dar cărui bărbat îi place să afle că a fost manipulat ca o marionetă, atras într-o căsătorie, după ce fusese făcut să se îndrăgostească? Ce bărbat cu o fărâmbă de orgoliu ar fi tolerat această situație?

Își spunea întruna că o urăște. Atunci, de ce simțea nevoia să o sărute cu patimă, să-și epuizeze frustrarea care se balansa spre dorința de a o avea? De ce era încă nebun după căldura trupului ei, după râsul ei sincer și după balsamul iubirii ei? Cel mult o ura pentru slăbiciunile pe care i le inducea.

— Am încercat să-ți spun o dată, zise ea șoptit. Tu mi-ai zis că e mai bine să păstrăm secretele asupra trecutului nostru. Spuneai că ele nu pot afecta dragostea noastră și că trebuie să rămână nerostite.

— Arden, nu știam că secretul tău este de o asemenea gravitate.

Cuvintele fuseseră rostite pe tonul acela arogant, care-i răcea șira spinării, provocând-o să-i răspundă cu aceeași monedă.

— Dar secretul tău, Drew. Nu mi-ai spus niciodată că Matt nu a fost născut de Ellie, iubita ta soție, ci de o femeie pe care nu ai recunoaște-o dacă ai vedea-o pe stradă. Doreai să te însori cu mine fără să intenționezi să-mi spui asta, nu?

— Ce importanță ar fi avut?

— Niciuna! strigă ea drept replică. Exact asta spuneam și eu. V-aș fi iubit pe amândoi chiar dacă nu aș fi fost mama lui.

— Oare, Arden?

Întrebarea lui avu impactul unei explozii în cameră. La câteva secunde după detunătură se lăasă o liniște mormântală.

— Da, Drew, spuse ea fără să ezite. Da.

Drew o săgetă cu privirea lui de gheață:

— Dar nu aş avea cum să aflu asta niciodată, nu-i așa? Cândva ți-ai vândut trupul de dragul fiului tău. Nu ai făcut la fel și de data aceasta?

Arden îl privi disperată, iar el se apropie de birou și luă sticla de coniac. Merse la fereastra deschisă și vărsă conținutul afară, apoi azvârli sticla goală pe iarbă.

— Să fiu al naibii dacă-ți permit să-mi faci una ca asta, spuse el. Sunt din nou campion, am câștigat și nu am de gând să las pe nimeni, nici chiar pe tine, să-mi ia acest lucru.

*

— Faceți o greșeală.

Arden se întoarse brusc, ținând în mână bluza pe care o împăturise și se pregătea să o pună în valiză. Doamna Laani apăruse în pragul dormitorului. Avea un aer atât de domestic, liniștitor, cu prosopul de bucătărie azvârlit peste umăr. Arden simțea nevoia să se ducă la ea, să-și sprijine capul pe pieptul ei matern și să dea drumul lacrimilor care-i mai rămăseseră de plâns. Plângea de o săptămână de când plecase Drew.

Fără un cuvânt sau un „la revedere”, ieșise din birou și apoi își făcuse valiza liniștit.

La scurt timp după aceea îl văzu afară, în fața casei, strigându-l pe Mo. „Du-mă la aeroport, te rog”, îi spusese el șoferului.

De atunci sunase de trei ori să se intereseze de Matt, dar vorbi cu doamna Laani, niciodată cu ea. Era la Los Angeles, exersându-și serviciul și aranjând cu Ham ultimele detalii ale afacerii lor.

— Nu cred că e o greșeală, zise Arden, după care se întoarse spre valiza desfăcută pe pat. Auzi pașii menajerei apropiindu-se de ea.

— E un bărbat încăpățânat, doamnă McCasslin. Orgolios. Poate, dacă aş fi fost surdă, nu auzeam discuția pe care ați avut-o cu dânsul, după ce a plecat omul acela oribil. Sunteți mama lui Matt. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Arden surâse.

— Mi-a fost ușor să intru în pielea personajului. De multe ori mă gândeam că dragostea mea e atât de transparentă, încât dumneata... sau Drew... veți ghici, dar... glasul începu să-i tremure.

— A fost un șoc pentru domnul McCasslin, dar când se va gândi mai calm, va realiza cât de puțin rezonabil a reacționat.

— A avut o săptămână în care să se gândească. Nu știu ce intenții are pentru noi doi, dar eu nu mai pot rămâne aici ca o condamnată care-și așteaptă execuția. Sunt o intrusă. Juca tenis la fel de bine și înainte să mă cunoască. Relația lui cu Matt e foarte strânsă. Nu mai au nevoie și de mine în viața lor.

Doamna Laani se îndreptă de spate și-și încrucișă mâinile la piept.

— Deci veți face pe martira și vă veți strecura afară ca o lașă.

Arden se așeză pe marginea patului și privi direct în ochii femeii.

— Încercați să înțelegeți, doamnă Laani. Toată viața mea am fost o lașă. Am făcut ce mi-a cerut soțul meu, chiar dacă am știut că greșesc. Înainte de el, tata a avut grijă de mine și hotăra în numele meu. Oftă și începu să răsucescă între degete marginea dantelată a chilotului pe care-l împătura. Lui Drew îi plăcea nuanța de piersică. Remarca fiecare ocazie când o purta. O dată, în glumă, se prefăcu a mușca din sânul ei, mestecând apoi cu poftă: „Cel mai copt fruct din pom”, spusese, apoi râseră amândoi de maimuțăreala

lui. Oare asemenea amintiri o vor hărțui în toți anii de singurătate care vor urma? Lucrul cel mai laș ar fi să rămân și să suport privirile disprețuitoare ale lui Drew; să trăiesc cu ura lui, așa cum am trăit cu primul meu soț. Practic începuse să mă urască fiindcă mă transformase într-o cârpă de șters pe picioare. Acum îmi dau seama de asta. Căuta moduri de a mă umili, poate în speranța că voi arăta că mai am o brumă de curaj și-i voi spune măcar o dată NU.

— Dar domnul McCasslin nu ar putea fi așa, protestă doamna Laani.

— Nu, știu că nu ar fi crud, dar an după an așa vedea cum pierde respectul lui pentru mine. Fiindcă m-aș teme să nu-l mai supăr cu ceva, așa face orice mi-ar cere. Aș fi tentată să-i înghit multe de teamă să nu-mi mai reproșeze pentru vreo altă greșeală. M-aș simți obligată să-mi dovedesc dragostea prin a nu mă opune niciodată părerilor lui. Cât de curând ar începe să mă urască, iar eu m-aș urî și mai mult. O privi pe menajeră ca pe o prietenă. Nu aș mai putea trăi așa încă o dată. Dacă Drew nu și-a dat seama până acum cât de mult îl iubesc, atunci nu am cum să-i demonstrez mai bine, ca să-l conving. Nu vreau să-mi petrec toată viața încercând.

— Dar Matt? spuse doamna Laani cu ochii în lacrimi.

— Da, Matt. Arden surâse amintindu-și de săptămâna cât fuseseră doar ei doi. În fiecare oră a zilei stătuse alături de ei, iar noaptea se ducea în camera lui, se așeza pe balansoarul de lângă pătuțul lui și-l privea cum doarme. O durea deja inima pentru ce avea de gând să facă. Sper ca Drew să-mi permită să-l văd din când în când. Nu aș fi atât de lipsită de conștiință ca să mă lupt cu el pentru custodie. Matt

cunoaște doar această viață. Nu l-aș putea desprinde de aici. O lacrimă i se prelinse pe obraz. Se va schimba. Vor trece anii, iar eu voi pierde cea mai frumoasă perioadă din viața lui fără să-l văd cum se transformă.

— Vă rog, răzgândiți-vă, spuse doamna Laani, începând și ea să plângă. Arden îi invidie libertatea de a plânge. Îi iubiți pe amândoi prea mult ca să puteți pleca.

— Îi iubesc prea mult ca să nu plec, răspunse Arden hotărât.

Seara, mai târziu, îi explică lui Matt aceleași lucruri, după ce micuțul adormise buștean.

— Nu știi ce-ți va spune tăticul tău despre mine. Sper ca într-o zi să afli cine sunt și să mă ierți fiindcă am renunțat la tine. Am încercat doar să salvez viața frățiorului tău, Matt. Schiță un zâmbet trist. Aș fi dorit să-l cunoști pe Joey. V-ați fi iubit. Lacrimile o împiedicau să mai vadă ceva. Tatăl tău este un sportiv bun, Matt. Nu poate să piardă fără o luptă onestă. Își aminti de meciul cu Gonzales. Fusesse o înfrângere dar Drew nu suferise pentru că jucase cinstit și cu toate puterile. Arden nu-l lăsase acum să joace cinstit. Trișase la un joc cinstit, fiindcă victoria fusese sigură. Drew fusese un pion în joc, nu participase; asta nu-i putea el ierta. Îl iubesc pe tatăl tău, Matt și nu vreau să vă părăsesc pe niciunul, dar nu ar fi o atmosferă sănătoasă în familie și nu ai crește cum se cuvine dacă el m-ar disprețui și eu l-aș urî pentru intoleranță. Într-o zi poate vei afla că dragostea nu poate exista acolo unde respectul de sine e sacrificat. Nu mai pot fi un obiect în viața unui bărbat, ceva care se ia odată cu casa, ceva fără voință, fără o părere care să merite a fi ascultată. Te rog să înțelegi de ce plec. Îi mângâie buclele blonde, apoi obrăjorii bucălați și degetele

grăsuțe. A trebuit să renunț la tine și mai demult, Matt. Atunci, ca și acum, nu a fost din cauză că nu te-aș fi iubit. Se ridică, merse spre ușă și stinse lumina. Nu se uită înapoi. Întunericul inundă camera, dar nu era atât de profund ca beznă din sufletul ei.

Capitolul 14

Camera de motel era destul de spațioasă. Se afla pe partea opusă străzii Kalakaua, dacă doreai să admiri Waikiki. Complexul fusese cândva frumos. Acum rămăsese doar un motel mic, umilit de progres și de arhitectura modernă. Oricum, pentru bugetul lui Arden era convenabil și se potriveau stării ei sufletești.

Arden nu era complet fără ocupație. Se plimba pe plajă, se gândea la Matt, întrebându-se ce face, dacă îi este dor de ea. Când se gândea la Drew, scria. Nota impresii, gânduri și avea deja câteva poezii noi. Se simțea mai liniștită dacă-și așternea sentimentele pe hârtie. Tocmai asta făcea în cea de-a patra zi, după ce plecase de la Maui. Muzele o abandonaseră și acum se uita fix la coala albă; la un moment dat își ridică ochii spre geam și-l văzu pe Drew afară.

Se priviră parcă o eternitate prin geamul murdar. Pe Arden o părăsi puterea de control. Degetele scăpară stiloul, care căzu pe masă, apoi se rostogoli pe jos. Drew veni la ușă.

Arden trebui să-și forțeze mușchii să reacționeze. Genunchii nu o mai ascultau. Cu gesturi mecanice, își netezi părul și trecu cu palmele peste blugii uzați cu care era îmbrăcată. Ciudat, dar îi părea

rău că nu-și pusese sutienul pe sub tricoul îmbrăcat la repezeală de dimineață. Se simțea vulnerabilă, neprotejată; s-ar fi simțit mult mai confortabil sub armura de dantelă. Merse la ușă. Drew nu bătuse. Ușa se deschise.

Drew părea atât de răvășit, încât Arden avu impresia la început că băuse foarte mult. Dar, în ciuda cearcănelor de sub ochi, avea pupilele clare. Intră cu pașii lui de atlet desăvârșit. Părul îi mai crescuse. Purta un șort alb și un tricou galben. Pentru Arden arăta perfect. Ardea de dorința de a-l atinge.

După ce aruncă o privire de ansamblu prin camera sărăcăcioasă, Drew vorbi primul.

— Bună.

— Bună.

— Ce mai faci?

Arden privi în pământ, apoi își ridică iar ochii spre ai lui, care așteptau un răspuns.

— Bine. Simțea cum tensiunea dintre ei devine explozivă. Căldura pe care o radia trupul lui o făcea să reacționeze. Emoția îi făcu pieptul să tresalte. Tu ce mai faci? Matt?

— De-abia azi de dimineață m-am întors.

— Oh.

— Nu am stat mult acasă, dar Matt era bine. Sănătos, adică. Doamna Laani a spus că a plâns mult în ultima vreme. Drew părea foarte interesat de palmierul din fața ferestrei și-l studia cu multă atenție. Cred că îi este dor de tine.

— Și mie îmi este dor de el, zise Arden privind în jos. O durere ascuțită îi pătrunse prin inimă. „Și mi-e dor de tine!” ar fi vrut să strige.

— Eu... nu știam că ai plecat de acasă. Tuși și își dresе glasul. M-am întors imediat la Honolulu.

Arden privi și ea pe fereastră. Inima îi bătea

atât de tare, încât vocea i se părea de nerecunoscut când îl întrebă:

— Cum m-ai găsit?

— Cu o pungă de monede de un sfert.

— Poftim? întrebă ea surprinsă.

— Am luat de la bancă un săculeț cu monede de un sfert, am căutat un telefon public și am început să dau telefoane.

— Oh, spuse Arden, apoi se întoarse cu fața la fereastră și zâmbi ușor. M-am decis să mai rămân în Hawaii până ce voi rezolva ceva la Los Angeles. Cum... cum călătoria mea aici a fost cu bilet deschis, am renunțat la apartamentul din oraș înainte de a pleca. Acum aștept răspuns de la o prietenă care îmi caută altul.

— Deci te întorci? La Los Angeles, vreau să spun.

Să fie puțină îngrijorare în întrebarea lui? Arden nu îndrăzni să-l privească. Dacă glasul lui tremurat voia să simbolizeze ușurarea că scapă de ea?

— Da, cred că da, murmură ea. Era clar că nu avea de gând să se împotrivească hotărârii ei de a se despărți. O va lăsa să plece. O condamna la o existență sterilă, fără culori, fără viață. Scriu când mă simt doborâtă de sentimente, spuse ea pe un ton care se dorea relaxat. Arden auzi alte câteva foi răsfoite dar, niciunul nu spuse nimic. În cele din urmă Drew o întrebă:

— Ce sentimente încercai când ai scris asta?

Privind dintr-o parte, Arden văzu o coală șifonată. O privi șocată, apoi se uită la Drew. Ochii lui o pătrundeau cu insistența și intensitatea pe care o radiau. Recunoscu imediat că ea scrisese pe acea hârtie mototolită. După ce citi primul rând, își aminti că era o poezie pe care o schițase cu o lună în urmă. Ca

orice alte poezii, și aceasta era datată în colțul din dreapta, sus. Fusese la San Francisco. Doamna Laani îl luase pe Matt și mersese cu el la restaurant, pentru micul dejun. Ei doi rămăseseră în cameră și comandaseră ceva la serviciul de cameră. După ce luaseră micul dejun, făcuseră dragoste timp îndelungat. Când Drew plecase la antrenament, Arden rămăsese în pat și luase carnețelul, creionul și scrisese versurile, încă sub impresia extazului trăit cu Drew.

Poezia îi era dedicată lui, definea ce reprezintă el pentru existența ei. Ultimele două versuri sunau așa: *Acolo unde cândva viața ta mi-a transformat trupul, /Dragostea ta îmi umple acum sufletul.*

Arden simți că e pe punctul de a izbucni în plâns; rândurile îi fugeau din fața ochilor.

— Cred că poezia vorbește de la sine, reuși să spună, apoi, văzu că și el avea ochii umezi.

— Am găsit-o șifonată în colțul valizei mele.

— Uitasem ce am făcut cu ea.

— Cu câteva zile în urmă eram convins că eram cel mai mare idiot din lume. Ai avut dreptate să mă urăști pentru câte ți-am spus, ca să nu mai vorbesc de firea mea orgolioasă și de răbufnirile mele. Voiam să te implor să mă ierți, să-ți promit că niciodată, de acum încolo, nu te voi mai considera adversara mea. După ce am găsit asta, am căpătat curajul să vin acasă și să dau ochii cu tine. Mă gândeam că, dacă și tu ai simțit vreodată la fel pentru mine, realizezi ce înseamnă să iubești pe cineva.

— Tu să-mi ceri iertare mie?

— Da. Fiindcă m-am purtat ca un idiot, ca un cretin care nu știe ce pierde.

— Dar, iubitele, mânia ta a fost justificată. Doar eu te-am atras în această căsătorie.

Erau foarte aproape unul de celălalt. Drew o

trase spre el și o îmbrățișă.

— Nu ai făcut așa ceva. Te-am luat de soție fiindcă te iubesc. Doream să fii soția mea. Doresc și acum. Dumnezeu, era să mor când doamna Laani mi-a spus că ai plecat. Nu mă părăsi, Arden.

— Nu am vrut să plec, strigă ea. Am făcut-o doar pentru că am crezut că nu mă mai poți vedea în fața ochilor. Nu puteam trăi zilnic cu această povară pe umeri. Trebuie să știi că înțelegi de ce am făcut gestul acela. Dacă situația ar fi din nou aceeași, aș face la fel, Drew. Nu pot să trăiesc o viață cu acuzații asupra mea.

— Vino aici, zise el, trăgând-o spre pat, unde se așezară amândoi. Ce ai făcut tu nu a fost o crimă, Arden. Cam neortodox, dar nu crimă. Când doctorul Lowery ne-a spus că a găsit o femeie sănătoasă, dispusă să ne poarte copilul, amândoi am considerat-o în mințile noastre ca pe o zeiță. În ziua când Matt s-a născut, ne-am gândit la ea ca fiind cea mai frumoasă femeie de pe pământ. O mângâie pe obraji, pe frunte, pe păr. Nu pot să-mi explic de ce am reacționat așa de urât când am aflat că tu ești femeia aceea. Poate că m-am simțit trădat, fiindcă nu-mi spuseseși de la început că ești mama lui Matt. M-a deranjat că nu ai avut destulă încredere în mine, ca să-mi mărturisești. Când am aflat, ar fi trebuit să fac exact ceea ce simțeam că trebuia să fac în clipa când mi-am văzut fiul: să fi căzut în genunchi și să-ți mulțumesc din toată inima.

— Nu mă desconsideri fiindcă mi-am vândut copilul?

Drew îi răspunse în timp ce-i ștergea lacrimile cu vârful degetului:

— Nu te-am desconsiderat înainte să știi cine ești. De ce aș face-o acum? Știu că ai încercat să-ți salvezi fiul. Dacă eu aș fi fost în locul tău și ar fi trebuit

să-l salvez pe Matt de la o soartă atât de cruntă, aş fi făcut şi o înţelegere cu diavolul.

— Eu asta am făcut.

Drew surâse:

— După ce l-am cunoscut pe fostul tău soţ, sunt întru totul de acord cu tine. Nu-mi vine să cred că într-o vreme l-am considerat făcător de miracole.

— Nu ți-e teamă că îți va face probleme?

— Nu cred. E un ticălos laş, care moare de frică.

— Ar fi trebuit să-mi dau şi eu seama de asta când m-a abordat prima dată. Mă temeam de ce ar putea face; să-l răpească pe Matt. E în stare de orice.

— Are mai multe probleme pe cap decât noi doi. Dacă se întâmplă să facă vreo mişcare greşită, ştiu că pot face faţă oricui, atâta timp cât vă am pe tine şi pe Matt alături de mine. O sărută în palmă. Vii cu mine acasă acum, da? Şi nu mai pleci niciodată.

— Tu asta vrei?

— Asta am dorit de când te-am văzut prima dată. Drew o sărută tandru şi se lăsară încet cu spatele pe pat. După ce îi gustă buzele de câteva ori, limba îşi făcu loc printre ele. Arden simţea cum dorinţa i se trezeşte dintr-un somn pe care nu şi-l dorise. Acum nu era timpul să cedeze dorinţelor fizice; Arden era mulţumită că Drew îşi dă şi el seama de acelaşi lucru şi nu insistă. Se ridică şi privi în cameră:

— Doamne, ce loc deprimant! Hai să mergem acasă.

*

Matt era foarte bucuros să vadă în jurul său un public atât de impresionat. Părinţii lui stăteau pe covorul oriental din sufragerie şi îl aplaudau; Matt devenea din ce în ce mai îndrăzneţ. Sărea, ţopăia şi

alerga în cerc, apoi făcu un salt și căzu pe spate, lovindu-și căpșorul de piciorul pianului, strigând ca din gură de șarpe.

— Ar fi bine să-l culcați înainte de a nu se lovi în alte părți, îi avertiză doamna Laani. Când îl văzuse pe Drew și pe Arden intrând pe ușă, ținându-se de mână, începuse să plângă de fericire.

— Gata, șmecherule. Ai auzit glasul autorității. Drew îl ridică în brațe și-l liniști, ștergându-i lacrimile de pe obraji. Matt își înfipse degetele grăsuțe în părul tatălui său și se așază în cârca lui. Împreună cu Arden urcară spre dormitorul lui.

Era sigur că micuțul trebuia să se fi culcat mai devreme. Devenise agitat și dădea din picioare pe tind Arden încerca să-i pună pijamaua.

— Pi-pi, repeta întruna.

— Poate că nu e alarmă falsă, zise ea. Drew îl privi sceptic. Se întreba cât timp va mai trece până ce el și Arden vor ajunge în patul lor. Nu mai avea răbdare. Trupul îi ardea; simțea că explodează. Se hotărî repede. Îi scoase micuțului pijamaua, apoi scutecul cu care dormea noaptea; îl duse în baie și-l lăsă jos în fața oliței. Matt se așază calm pe ea și își făcu nevoile, spre laudele mamei sale și spre surprinderea tatălui său. După ce începu să rădă, ridicând brațele spre ei, fu recompensat cu sărutări pătimașe și felicitări însuflețite. Chiar și doamna Laani fusese chemată să sărbătorească evenimentul. Atât de multă adorație era obositoare. De îndată ce fu îmbrăcat pentru culcare, își luă ursulețul în brațe și adormi ghemuit.

— Am făcut un copil grozav, șopti Drew.

— Ai dreptate, confirmă ea, lipindu-se de el. Înainte de a-i da lui Ron cinci mii de dolari, el îmi spusese că mă sterilizase după nașterea lui Matt.

Drew înjură, apoi privi spre tavan.

— Nu-i de mirare că atâtea săptămâni umblai prin casă ca un zombie.

Arden se înfioră și-l cuprinse și ea de mijloc.

— De aceea nu voiam să merg la doctor. Nu voiam ca tu să afli. Îmi ajungea secretul celălalt pe care-l ascundeam de tine.

— Nu mai contează, Arden. Nu mai avem nevoie de un copil...

— Nu, șopti ea disperată. Mințea. Mi-a spus asta doar ca să mă terorizeze.

— Ticălosul, zise Drew înfuriat.

— De aceea am fost atât de veselă după ce am ieșit din cabinetul doctorului. Mai ții minte?

— Da, zise el, mângâind-o peste piept. Țin minte.

— Doctorul spunea că putem avea câți copii ne dorim.

— Îi voi iubi pe toți, dacă vor veni, zise Drew sărutând-o pe frunte. Dar nu-i nimic dacă nu vom avea alt copil. La anul voi ajunge sportivul numărul unu. După aceea pot să mă retrag. Am un fiu minunat și o soție pe care o iubesc la nebunie. Ce altceva îmi mai pot dori?

Îl mai sărutară o dată pe micuțul adormit și ieșiră din dormitorul lui. În hol amândoi parcă deveniră emotivi. Drew îi spuse cu glas timid:

— De-abia aștept să te am din nou în patul meu, dar știu că-ți place să fii curtată.

— Asta se întâmpla înainte să mă mărit cu tine, spuse ea cu ochii întredeschiși.

— Și acum?

— Acum vreau să fac dragoste cu soțul meu.

— Trebuie să mă spăl.

— Și eu.

— Mă duc în baia de jos. Cincisprezece minute?

Arden surâse, bucuroasă că se putea pregăti în liniște pentru întâlnirea pe care de-abia o aștepta.

— Sau chiar mai puțin.

Făcu repede un duș, își spală părul, se parfumă și-și dădu pe piele cu loțiune de corp. Neglijé-ul pe care-l cumpărase în ziua când lumea se năruise peste ea o aștepta în cutia din dulap. Se îmbracă în voalurile transparente, de culoare violet. Acoperământul atât de sumar îi punea în evidență goliciunea de dedesubt.

Se așezase pe-o parte, cu cotul sprijinit pe o pernă, când Drew intră, înfășurat doar cu prosopul de baie în jurul coapselor. Alunecase foarte mult, ajungând exact la hotarul dintre abdomen și șuvița de păr blond care cobora spre pata mai întunecată, dincolo de care Arden aștepta cu nerăbdare să privească. Îl studie de jos în sus, urcând spre pieptul musculos. Drew veni spre pat privind-o fix. Ajunse în fața ei, apoi desfăcu marginile prosopului și-l lăsă să alunece în jos. Arden îl privi fără sfială.

— Este frumos, zise Drew admirând veșmântul. Ochii lui coborâră lent pe linia gâtului, apoi îi încercuiră sâni. Prin materialul ca pânza de păianjen i se vedeau sfârcurile și mai jos, coapsele și pulpele îi erau reliefate de finețea voalului. Stătea cu picioarele încrucișate, ca o fecioară castă.

— Mulțumesc, zise ea.

— Îmi place cum îți vine culoarea.

— Voi ține minte. Și mie îmi place culoarea ta.

Drew surâse provocator.

— Trebuie să mai fac puțină plajă. Pielea și-a pierdut din culoare de o săptămână. Se aplecă și își strecură mâna prin decolteul amplu, apoi privi înăuntru. Și tu mai trebuie să te bronzezi. Atinse ușor sânul din partea inimii, iar sfârcul răspunse imediat.

Arden privi mai întâi cum degetele lui se plimbă pe pielea fină, apoi își înălță ochii spre el, făcându-l să se simtă electricizat. Arden, șopti el. Se întinse pe pat, cu capul rezemat pe coapsa ei. Te iubesc. Ce rău a fost fără tine. Să nu ne mai despărțim niciodată.

— Niciodată, repetă ea, mângâindu-l pe păr.

Drew îndepărtă voalul fin și își lipi obrazul de pulpa ei.

— Miroși atât de frumos, murmură el. Se întinse și-i sărută buricul, tatonându-l cu limba. Fiul meu s-a născut de aici... zise, sărutând-o acum pe abdomen, dezmierdându-i pielea sensibilă cu limba.

— Da, răspunse ea. Cum stăteau cu capul în sensuri opuse, Arden își lipi obrazul de trupul lui, inspirându-i aroma pielii. Perii fini îi gâdilau buzele pe când îl săruta la rîndul ei pe buric, explorându-i formele tari, musculoase.

— Doamne, Arden, zise el, apăsându-i capul mai aproape de el.

— De fiecare dată când simțeam copilul mișcând, mă gândeam la tine, zise ea, mângâindu-l pe coapsă. Mă întrebam cum arăți, mă rugam să fii un tată bun pentru copilul meu, mă gândeam ce ți-aș spune dacă ne-am cunoaște vreodată.

— Și eu m-am gândit la tine. Știam că ești sănătoasă, așa că nu realizam dacă ești slabă sau mai plinuță. Eram curios să te cunosc, să-ți știu personalitatea și motivul pentru care purtai copilul unui străin. Mă întrebam dacă te gândești vreodată la mine.

Arden surâse; buzele îi erau foarte aproape de bărbăția lui.

— Da, mă gândeam. Arden simți cum trupul lui Drew se încordează când buzele ei îl atinseră, apoi vârful limbii se plimbă ușor pe conturul excitabil. Drew,

murmură ea, când ai... adunat... știi... Nu putu să spună mai mult și nici nu dorea să vorbească despre Ellie acum. Nu acum. Nu când mâna lui îi trăgea pulpele mai aproape de buzele fierbinți.

— Eram singur sigur, zise el. Răsuflarea lui îi încălzea intimitatea. Dacă te-aș fi cunoscut înainte, dacă te-aș fi văzut, gândul la tine s-ar fi luptat cu gândul la soția mea. O sărută pătimaș exact pe vârful triunghiului, acolo unde părul se rărea.

Jocul pasiunii continuă până ce dorința îi inundă în egală măsură, parcurgându-le trupurile ca mierea caldă, groasă. Drew se întoarse cu fața spre ea, îngenunchind între coapsele ei, apoi le depărtă ușor. Îi ridică pulpele peste ale sale, apoi își introduse mâinile sub șalele ei și o ridică până ce o pătrunse din prima încercare. În tot acest răstimp nu-și dezlipi ochii de pe chipul ei. Începu să-i maseze ușor spatele, se aplecă și-i pecetlui buzele cu o sărutare prelungă, care îi declara nevoia de a o avea lângă el. Își aduse mâinile pe abdomenul ei, urcând spre sâni; îi mângâie, încercuindu-i sfârcurile, apăsând ușor cu vârfurile degetelor.

— Drew, vreau să faci ceea ce nu l-am simțit pe Matt făcând.

El înțelese și, coborându-și ușor capul, cuprinse între buze vârful întărit, dornic de a fi supt, trăgând ușor. Apoi absorbi din ce în ce mai mult, făcând-o să resimtă senzația între coapse, până ce Arden își contractă mușchii care-l rețineau în ea, eliberându-l apoi în convulsiile extazului. Simțind-o, Drew o lăsă pe perne și, cu un ultim efort, se avântă adânc, după care eliberă din el tot ce-i putea dăruia mai de preț: dragostea lui vie.

Parcă pământul stătuse pe loc, timpul la fel, iar universul le dădea o clipă de răgaz. Le plăcea universul

pe care-l creaseră cu ființele lor. Gelozia dispăruse și la fel toate relele care-i puteau despărți.

— Arden, te iubesc, zise Drew sprijinindu-se într-un cot lângă ea.

— Și eu te iubesc. Din prima clipă. Irevocabil.

— Spune-mi totul. De la început. Dă-mi toate amănuntele vieții tale, tot ce nu știu, oricât de neînsemnat ar fi. Vreau să știu ce ai simțit când ai aflat că ești însărcinată. Ce ai simțit când ai aflat că eu sunt bărbatul cu care ai conceput copilul? Cum ai aflat de mine?

Arden căută în memorie și începu să-i istorisească totul, cu amănunte. Îi vorbi despre bucurii și suferințe. Glasul ei liniștit parcă era purtat de briza oceanului care pătrundea prin fereastra larg deschisă și le mângâia trupurile goale, îngemănate de pasiune.

Din când în când buzele se căutau, iar când se regăseau își promiteau că următoarele capitole, cele mai bune, vor urma în anii care vor veni; promiteau o viață împreună.

Sfârșit